

New York Times Çoksatır
claire contreras

Karanlıkta IŞIK ARANMAZ

YABANCI

“Gizem, korku, romans ve sürükleyiciliğin
mükemmel bir karışımıydı! Bu kitabı elimden
bırakamadım! Tam puan veriyorum!”

—*Aestas Book Blog*

“Aşk, kayıp, gönül yarası, gelişim ve
dayanıklılık üzerine inanılmaz bir hikâye.”

—S.L. JENNINGS, *New York Times*

Çoksatan Yazarı

“Sürükleyici, tırnaklarınızı kemirtecek,
muhteşem bir kitap. Eğlenceli, seksi ve
duygusal bir hikâyesi var. Yok yok!”

—*Angie's Dreamy Reads*

Karanlıkta
IŞIK ARANMAZ

Karanlıkta Işık Aranmaz

Özgün Adı | *There is No Light in Darkness*

Claire Contreras

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Su Akaydın

Redaksiyon | Gizem Sert

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Getty Images

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-48-4

Türkçe Çeviri © Bilge Begüm Büyüksaraç, 2015

© Yabancı Yayınları, 2017

© Claire Contreras, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

claire contreras

Karanlıkta
IŞIK ARANMAZ

Çeviren

Bilge Begüm Büyüksaraç

Tanıma şerefine eriştiğim en belagatli yazar
ve en doyumsuz okura.

Bir hayalperestin isteyebileceği en güzel hediyelerden
biri olan okuma aşkım bana kazandıran kişiye.

Biliyorum ki her neredeyse bana gülümsüyorsun.

Seni özledim Papi.

“Gördüğün her şeye inanma.
Çünkü istediğin, ihtiyacın olan şey olmayabilir.
Nefesini tutup benimle atla; kurtulacağız.”
—Phillip Phillips, *Tell Me a Story*

Giriş

Alt kattan gelen çığlık sesleriyle uyanıyorum. Gözlerimi ovuşturup babamın komodininin üzerine koymuş olduğu pembe *My Little Pony* çalar saatime bakıyorum. Saat üç buçuğu gösteriyor. Öğle vakti olmadığını biliyorum çünkü pencerelerden sızan gün ışığı yok. Üstümdeki örtüleri fırlatıp kapıya koşuyor, kapıyı sessizce aralıyorum. Koridora doğru bakınca anne ve babamın oda kapılarının açık olduğunu görüyorum. İşte tam o anda daha yüksek sesler duyuyorum. *Tak. Tak. Tak.* Üç kez. Çığlık atmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu sesi daha önce de duymuştum; babam silahını ateşlediğinde çıkan ses. Geyik göz kırpmayı bıraktığında çıkan ses.

Ama burada geyik filan yok.

Alt kata koşup babamın yatmadan önce benim için asmış olduğu, *Mutlu Yıllar* yazan pembe afişi geçiyorum. Mutfığa vardığımda omuzlarında birini taşıyan bir adamı kapıya yürürken görüyorum. Taşıdığı kişi babamın pijamalarını giymiş ama başı örtülü. Bakışlarımı yere çevirip annemi gördüğümde sesli bir şekilde nefesimi tutuyorum

"Anneciğim!" diye haykırıyorum. "Anneciğim!" Ama içinde yattığı kızıl havuzdan kafasını kaldırıp bana bakmıyor. Koku midemi bulandırıyor. Yanına diz çöküyorum ve burnumu

buruşturarak onu sarsmaya başlıyorum. Ayak seslerini duyup başımı kaldırıncı tanımadığım bir adamla karşılaşıyorum. Bir gözü mavi, diğeri gözü parlak. Ondan hoşlanmıyorum. Bana zalimce bakıyor. Adamın arkasında daha önceden tanıdığım bir çocuk duruyor. Uzunca bir süre birbirimize bakıyoruz; gözyaşlarının arasından bulanık görünüyor ama kocaman, yeşil gözlerini ayırt edebiliyorum. Parlak gözlü adam çocuğu kolundan çekip götürüyor. Bir şeyler bağırıyor ama kulağımdaki ses, dediklerini duymama olanak vermiyor. Başka bir adam, benimkiler gibi sarı saçlara ve hoş, gök mavisi gözlerle sahip, daha iyi görünümlü bir adam içeri girene kadar annemi sarsmaya devam ediyorum. Gözyaşlarım akarken yüzüme hafifçe dokunuyor. "Gözlerini kapat, minik bebeğim," diye fısıldıyor. Ve dediğini yapıyorum. Kolumu çimdiklediğinde gözlerimi açıyorum. Kollarıyla sarıp beni yukarı kaldırıyor ve annemden uzaklaştırıldığımı farkına varıyorum. "Anneciğim!" diye bağırırken elinden kurtulmayı deniyorum ama beni daha sıkı tutuyor. Gözlerim ağırlaşmaya başlıyor. Işık bulmak için gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama asla bulamayacağımı biliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Gözlerimi karanlığa açtım ve fırlayıp doğruldum. Göğsüm inip kalkıyordu ve bedenim terden sırlıslam olmuştu. Kuvvetli vuruşları arasında derin nefesler alırken atışını yavaşlatmak umuyla ellerimi kalbimin üzerine koydum.

Umarım çılgılık atmamışımdır. Umarım çılgılık atmamışımdır.

Ayak seslerini dinledim ama tek duyduğum pencereimin dışında şiddetle yağan sağanak yağmurdur. Gözlerimi çevremdekilere odaklamaya çalıştım fakat komodininin üzerinde duran siyah renkli çalar saatin rakamlarını seçebiliyordum yalnızca. Üç buçuk. Bu sayı aklımdan çıkmıyordu.

Yeniden derin bir nefes aldım ve bedenimi yatağa geri bıraktım. Son yirmi bir yıldır aynı kâbusu görüyordum. Yeni terapistim rüyasız uyuyabilmem için bir uyku ilacı yazmıştı. Gerçi bu gece için yeterli gelmiyordu. Herhangi bir şeyin yeterli gelebileceğini de sanmıyordum. Kâbusum sadece olduğu şeyle, bir kâbus olarak kalsaydı bu kadar canımı yakmazdı. Ne mânâsı olduğunu anlayabilseydim belki daha az acıtırды. Belki de daha çok, kim bilir? Ne kadar psikolojik danışmanlık görürsem göreyim hiçbir yerde asla güvende hissetmeyecektim. Yatak odamın kapısını çift sürgüleyip kilitlemeden uyuyamıyordum. Arabamda ahşap bir beysbol sopası ya da çantamda bir tüp biber gazı

olmadan hiçbir yere gidemiyordum. Hiçbir yerde kendimi güvende hissetmiyordum, rüyalarımda bile.

Bir dakika sonra kapımın tıklatıldığını duydum. Bir ev arkadaşına sahip olmanın olayı da buydu işte. İç çekip kapıyı açmak için kalktım.

Aubry'nin endişe dolu mavi gözleri yüzümü incelerken, "İyi misin Kovboy? Çılgılık attığını duydum," diye sordu.

Onu yeterince yatıştıracağımı umarak, "İyiyim Aub. Sen yatağına dön, hâlâ çok erken," diye cevap verdim solgun bir gülümsemeyle.

Derin bir nefes aldı ve elini dağınık, küllü sarı renkteki saçlarının arasından geçirdi. "Burada kalmama izin versen daha iyi hissedeceğim. Hem Cole seni şu an yalnız bıraktığımı bilse beni öldürür."

Bu dediğine gözlerimi devirdim. "Aubry, Cole New York'ta ve beni yalnız bıraktığın için seni öldürecek biri de değil."

Kafasını ilgisizce salladı ve beni itip geçerek odama daldı. On üç yıl önce Maggie'nin evine taşındığımda tanışmıştık ve o günden beri Aubry'yle yakın arkadaştık. Maggie Aubry'yi evlat edinmişti, benim de vasımdı. İkimiz de Chicago Üniversitesi'ne gittik, yani beraber kalmamız oldukça doğaldı. Bu yedi yıl önceydi ve o zamandan beri de beraber yaşıyorduk. O şimdilerde gelecek vaat eden bir reklamcılık acentesinde çalışıyordu. Ben de Loyola Üniversitesi'nde hukuk bölümünde üçüncü sınıf öğrencisiydim.

"Haley nerede?" diye sordum yatağa geri dönerken.

"Gitti. Ayrıldık. Uzun hikâye. Sonra konuşuruz," diye cevapladı odama göz gezdirirken, muhtemelen fazladan bir yorgan arıyordu. İç çektim. "Aub, gerçekten, ben iyiyim artık. Bir bardak su alacağım ve sorun kalmayacak. Söz veriyorum."

Duraksayıp omuz silkti ve kafasını sallamadan önce yüzümü bir kez daha inceledi. "Pekâlâ Blake, beni nerede bulacağını biliyorsun. Yine olursa, gerçi..."

"Biliyorum. Al." Odamın anahtarını ona uzatarak sözünü kestim. Kapıyı kapamadan önce beni alnımdan öptü ve arkasından kapıyı kilitledi.

Esneyip sırtımı esnetirken televizyonu açtım. Bu saatte *Sports Center* kanalında tekrar programlarını bulabiliyor olmalıydım. Tam olarak ihtiyacım olan şey oydu. Kanalı bulduğumda lacivert takım elbisesi ve kravatının içinde jilet gibi görünen Cole'un görüntüsüne gülümsedim. Uykuya yeniden sürüklenirken yumuşak ses tonunun beni yatıştırmasına izin verdim. Bir süre sonra, yatağımın aşağıya gömüldüğünü hissedip sıçrayarak uyandım. *Aubry ne yapıyor?* Dönünce, daha önce Aubry'ye verdiğim anahatı elinde tutarak bana kocaman sırttan Cole'u gördüm. Ona bir süre öyle bakakaldıktan sonra rüya görmediğimi anlayıp kontrol edemediğim hıçkırıklar eşliğinde üzerine atladım.

"Geçti bebeğim. Ben buradayım artık. Her şey yolunda," diye mırıldandı sırtımı sıvazlarken.

Kucağına tırmandım ve beni koruyucu kollarıyla sarmasına izin verdim.

Ağlamaktan nefret ediyordum. Beni zayıf hissettiriyordu. Onun şansına, sadece Cole'un önünde ağlayabiliyordum. Son zamanlarda kâbuslarım gittikçe detaylanmıştı ve uykusuzluğum günlük yaşamımı etkilemeye başlıyordu. Çoğu günler yürüyen bir zombi gibi hissediyordum. Son bir aydır enerji içecekleriyle yaşıyordum. Gördüklerimi hatırlıyor muydum, yoksa uyduruyor muydum ondan bile emin değildim. Gerçekliğin ve kâbusların birbirine karıştığını hissediyordum ve tüm olan bitenle kafayı sıyırmamın an meselesi olduğunu biliyordum.

"Bu defaki çok gerçekçiydi Cole," dedim hıçkırıkların arasından.

Başımı okşamaya devam etti. Bana bir şey söylemesine gerek yoktu, uzun zamandır kâbuslarımla uğraşıyordu.

"Biliyorum bebeğim. Uyu hadi. Artık buradayım, seni kimse incitmeyecek," dedi saçlarıma doğru.

Üç kere uyanıp bedenimi saran kolu fark edince Cole'un yanımda uyuduğunu idrak ettim. Onu biraz uyurken izleyebilmek için ölümcül kavrayışının altında yan döndüm. Onu uyurken izlemek ezelden beri en sevdiğim şeydi. Gençken ne zaman uyumakta zorluk çeksem onu izlerdim.

Uzun, kahverengi kirpiklerinin altınsı yanaklarının üzerine yelpazelenişini inceledim. Belirgin çenesi ve iki kere kırılmış burnu, çehresini mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu. Eskiden ellerimi arasından geçirmeyi çok sevdiğim kısa kestane rengi saçları. Hafif aralık, dolgun, pembe dudakları. Gözlerim yüzünden, bronzlaşmış kaslı kollarının altındaki çıplak göğsüne, korumak için çok uğraştığı gergin karnına ve parmaklarımın dokunmak için kaşındığı V bölgesine iniyordu.

Sanki sahne sırası gelmiş gibi Aubry yatak odama daldı. Yüzünü sol koluyla kapatarak, "Russell geldi," dedi nefes nefese.

Kaşlarımı çattım. "Kapıyı anahtarla mı açtın, yoksa Cole yine kilitlemeyi mi unutmuş?"

Aubry derin bir nefes aldı. "Kilitlemeyi unutmuş. Ne dediğimi duydun mu sen?" diye sordu rahatsız olmuş bir tonda.

"Kolunu aşağı indirebilirsin," dedim kakhahayla. "Giyiniğiz. Eh, en azından ben öyleyim. Cole çarşafların altında ne halde bilmiyorum."

"Dediğim gibi Russell burada. Henüz onu içeri almadım ama yatağında bir erkeğin bulunmasından memnun kalacağını sanmıyorum. Daha doğrusu, *Cole'un* yatağında olmasına kızacağını biliyorum," diye açıkça belirtti Aubry, Cole'un uyuyan halini işaret ederek.

Sızlandım. *Haklı. Erkek arkadaşım kızacak.* Russell'ın Cole hakkında halihazırda şüpheleri vardı zaten ve ateşe körükle gitmek istemiyordum. Russell'ın gece burada kalmasına asla izin vermiyordum ve Cole'un yatağında olduğunu öğrenirse ilişkimizin kırılma noktasına gelirdik. Cole en son buraya geldiğinde *kazayla* dairedeki en rahat yatağa benim sahip olduğumdan bahsetmişti. Russell Cole'a bunu nasıl bildiğini sormuştu ve o da sürekli orada uyuduğunu söyleyerek cevaplamıştı. Bu cevap Russell'la aramda kocaman bir kavgaya sebep olmuştu. Bunun üzerine neredeyse ondan ayrılıyordum çünkü ihtiyacım olan son şey birinin bana ne yapacağımı söylemesiydi ama bu ara Russell'ın hayatımda olmasına ihtiyacım vardı.

Dizlerimin üstüne oturup iki elimle Cole'un bedenini itmeye başladım. "Cole, kalkmak zorundasın. Cole, uyan."

Cole'un dudakları usulca bir gülümsemeyle kıvrılıp sağ yanağındaki gamzeyi meydana çıkardı. "Hmm... Blake..."

Aubry'ye yalvaran gözlerle baktım ama kafasını sallayıp gülererek orada dikilmekle yetindi. *Aptal*.

Ona pis pis baktım. "Aubry, gidip Russell'a kapıyı açabilir ve onu biraz oyalayabilir misin?" diye tısladım.

Omuz silkti. "Her neyse. İngiliz çıkarmasına hazırlıksız yakalandınız diye bana kızamazsın," diye mırıldandı oturma odasına geri giderken. Ezik laflarına kafamı sallayıp Cole'u sertçe sarsma işine devam ettim.

"Cole, uyan!" dedim yüksek sesle.

Yeşil gözleri birden açıldı ve şaşkın bir biçimde oturur pozisyona geçti. "Ne?" diye sordu kafası karışmış şekilde. "Güzel bir rüya görüyordum."

Gözlerimi devirdim. "Russell burada. Kalkıp misafir odasına geçmen gerek... Lütfen," diye yalvardım. Bir küfür sallayıp üzerindikileri yarım yamalak atarak ayağa kalkmadan önce birkaç saniye boyunca gözlerini kısıp bana baktı. Kollarını başının üzerinde esnetip bronzlaşmış sırt kaslarını ve siyah, kısa boxer sortuyla örtülü muhteşem sıklıktaki poposunu gözlerimin önüne serdi. Gözlerimi kapattım ve yumruklarımı sıkarak poposunu muncıklama içgüdüme engel olmaya çalıştım. *Kahretsin, insanlara bel bağlamak boktan bir şey.*

Russell'ın üvey babası Lewis, Smith ve Morris Hukuk Firması'nın, Chicago'nun en büyük şirketlerinden birinin Morris'i idi. Bunu iki yıl önce, hukuk fakültesinde ilk defa tanıştığımızda öğrenmiştim. Bu yüzden onunla yakınlaşmaya başlamıştım. Bu sene başlarında bir çift oluşumuza kadar bir süre arkadaştık. Zeki, çekici, iyi görünümlü olması ve ölümüne seksi bir İngiliz aksanına sahip olduğu gerçeği onunla birlikte olmayı daha acısız kılıyordu. Gerçi ondan gerçekten hoşlanıyordum. Eğlenceli bir adamdı, iyi biriydi ve beni rahatsız etmiyordu. Beni

geçmişim hakkında konuşmaya zorlamadığı sürece bir müddet daha iyi olabilirdik. Güvenebileceğim insan sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Russell için talihsizlik olsa da bir elimde yalnızca beş parmağım vardı ve her biri güvenilir bir kişi tarafından tutuluyordu, o yüzden ona yer kalmamıştı.

Cole yüzünde bir sırtmayla arkasını dönüp bana baktı ve onu dikizlerken yakalandığımı anladım. Omuz silktim, o da kı-kırdadı.

Gözlerinde muzır bir parıltı varken, "Onu gönderebiliriz, biliyorsun değil mi?" dedi boğuk bir sesle. Kalleş kalbimin atışı hızlandı ve midemdeki kelebekler uyardı.

"Hayır Cole. Yapamayız," diye iç çektim duruşumu korumaya çalışarak. "Şu tarafa geç işte. Sonra görüşürüz," dedim onu banyodan tarafa uğurlarken. "Dün gece için teşekkür ederim."

Burada ne yaptığını sorma zahmetinde bile bulunmadım. Cevabını zaten biliyordum. Bugün benim yirmi beşinci doğum günümüdü. Aynı zamanda hiçbir koşul altında kutlamadığım bir gündü. Hediyeleri kabul etmiyordum. Aramaları cevaplamıyordum. Hiçbir şey yapmıyordum. Doğum günüm benden her şeyin alındığı günün bir anımsatıcısıydı.

Ölümün anımsatıcısı.

"Elbette bebeğim. Senin için her daim burada olacağım," dedi hüzünlü gözleri ve ses tonundaki ölümcül ciddiyetle. "Her daim."

Ben tek kelime edemeden iki girişli banyoyu aşp diğer taraftaki misafir odasına geçti. Ben yataktan çıkarken Russell hafifçe kapımı çalıp içeri girdi. Yüzümün renginin çekildiğini hissedebiliyordum. Birbirlerini kıl payı kaçırmışlardı. *Bu adamlar bugün neden odama dalıp duruyordu?*

Yüzümde bir gülümsemeyle rahatsızlığımı maskeleyemeye çalışarak, "Hey, burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Bugün senin... Yani, bugünün ne olduğunu, kutlamaktan hoşlanmadığın bir gün olduğunu öğrendim."

Hayal kırıklığına uğramış halde açıklama yapışı burada oluşuyla ilgili duyduğum endişeyi dağıttı. Neyse ki "d" harfiyle baş-

layan kelimeyi söylemek istemiyordu. Aslında o lanet kelimeyi söyleyişini hoşuma da gidebilir diye düşünüyordum. Ağzından çıkan her hece öyle güzel geliyordu ki. Hep o aksanı yüzünden.

“Sana kim söyledi?” diye sordum alçak sesle.

“Aimee söyledi. Umarım ona kızmazsın,” diye cevapladı mahcup bir tonda ayaklarını sürürken.

Bir yandan Aimee’nin kıcını tekmeleyebileceğim yollar düşünürken Russell’ın haline gülümsedim. Aimee hukuk fakültesindeki iyi arkadaşlarımdan biriydi. Başta sadece vaftiz babası yüzünden onunla yakınlaşmak istemiştım. Lewis, Smith ve Morris Hukuk Firması’nın Mark Lewis’i vaftiz babasıydı. Kendisi aynı zamanda benim avukatım olur. Bir şekilde geçmişimle bağlantılı olduğu hissinden kurtulamıyordum ama onunla hiç tanışmamıştım. Tanıdıkça Aimee’den hoşlanmış, o sebeple Müfettiş Gadget tutumumu biraz hafifletip onunla arkadaş oluvermiştim.

Belediye başkanının yaşadığı evi görme bahanesiyle ailesinin evine gitmek istediğimi söyleyip duruyordum. Babası Chicago Belediye Başkanı’ydi ve insanların bunu bilmesinden nefret ediyordu. Eve gitmekten nefret ettiğini çünkü orasının çok boğucu olduğunu söylüyordu. Benim için hiçbirinin önemi yoktu, Mark Lewis hakkında bir pislik bulabilir miyim bakmak için gitmek istiyordum.

“Sorun olmaz... Bana hediye almadığın sürece. Biraz karışık bir durum,” dedim kendimi açıklamak istemeyerek.

“Sorun yok. Sana hediye, pasta ya da başka bir şey getirmedim. Seni akşam yemeğine çıkarmak istiyorum ama bugünü kutlamak için değil, sadece bizi kutlamak için. Sorun olur mu?”

Gözlerimi kapattım. “Russell, bu yine de bir kutlama sayılır,” diye mırıldandım fısıltıyla.

“Bir şeyler yemelisin Blake. Sadece bir yemek.”

Dişlerimi fırçalamak için banyoya ilerlerken, “Bugün genellikle bir şey yemem,” diye cevapladım sessizce. Bu konuşmayı şu anda yapmak istemiyordum. Ya da hiçbir zaman. “Beni salon-da bekleyebilir misin? Çabucak bir duş alacağım.”

Bana doğru yürüyüp beni kollarının arasına sardı. Küçük bir öpücük verip odadan çıkmadan önce, “Elbette ama akşam yemeğini bir düşün lütfen,” diye rica etti.

Kapıyı arkasından kapadığı anda derin bir nefes verdim. Kapıya koşup kilitledim. Duşa girerken yatak odamın kapısını asla kilitlemeden bırakmam. Arkamı dönüp banyo ve yatak odamın eşğinde dikilen Cole’u görünce irkildim.

“Ne?” diye sertçe fısıldadım yanına giderken.

“Hiç. Kapıyı kitledin.” Sırtarak başıyla kapıdan tarafı işaret etti.

“Hep kilitlerim ama bunu zaten biliyorsun,” diye çıkıştım.

“Ben buradayken, kitlemiyorsun,” diye geri çıktı.

Başımı geriye eğdim ve usanmış bir şekilde hırıldadım. Cole kahkaha attı.

“Şimdi ne var?”

“Usanınca çok şirin görünüyorsun,” dedi yeşil gözleri keyifle dans ederken.

“Bana biraz rahat ver,” dedim iki elimle göğsünü iterken. Kırtısı kollarımı sarsıp tüm bedenimi titretti. Kahkahası şimdiye kadar duyduğum en seksi şeylerden biriydi. Russell’ın aksanı dışında tabii.

Gözlerimi devirdim. “Cole, işini çabuk bitir hadi. Çişimi yapıp duş almalıyım.”

“Yap o zaman. Önümde bundan daha kötülerini yaptın,” diye karşılık verdi tek kaşını kaldırarak.

“Çabuk olur musun? İkimiz de aynı anda burada olamayız, kötü gözükür.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni baştan ayağa, kendimi çıplak hissettirecek bir yavaşlıkla inceledi. Dili alt dudağını okşayıp onu usulca telkin ederken, bedenimin sızlayan parçalarını etkilediğini hissettim. Mantıklı bir cümle kurabilseydim ona bunu neden yaptığını sorardım ama çıplak göğsüne odaklanabiliyordum yalnızca.

“İkimiz de aynı anda burada olabiliriz,” dedi nefesini yüzümün yanında hissedebileceğim kadar yaklaşarak. Parmak uçları-

nı kollarımdan aşağı indirip nefes alışımı hızlandırırken, “Hâlâ uyku var. Soyunmama yardım eder misin?” diye mırıldandı.

Duruşumu korumak için elimden geleni yaptım.

“Cole, lütfen,” diye yakındım.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp kulak mememi okşarken, “Lütfen ne, bebeğim?” diye sordu boğuk bir sesle. Arasından kaçacak istek dolu sesi tutabilmek için dudaklarımı ısırduğımda alev alev gözlerini gözlerimden çekip dudaklarıma indirdi. Gördüğü manzaranın etkisiyle inliyor ve kendi nefes alışını zorlaşıyordu. Başımı usançlı bir iniltiyle geriye attım ve yumuşak dudaklarının boynumdaki baskısını hissedince nefes verdim.

“Cole,” diye yalvardım kesik kesik nefes alırken. “Lütfen yapma. Lütfen.”

Duraksayıp boynuma doğru keskin bir nefes vererek beni ürpertti. Alevlenen gözleri benimkileri delerken, “Peki. Odama geri dönüyorum,” dedi sertçe. “Yalnız şunu bil ki seni çıplak ve ıslak halde hayal ederken çok fena şeyler düşünüp kendi kendime çok fena şeyler yapacağım.”

O gülüp arkasını dönerek misafir odasına geçerken gözlerimi sınıksız kapayıp bacaklarımı kuvvetle birbirine yapıştırdım. *Lanet olsun!*

Çok ama çok soğuk bir duş alırken kâbusumu anımsamaya ve aklımın son yirmi bir yıldır bana unutturmaya çalıştığı o günü hatırlamaya başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Geçmiş

“Anneciğim!” diye bağırdım. “Anneciğim!” Ama kafasını kaldırmıp bakmadı.

Etrafını saran kan gölünün içine diz çöktüm ve onu sarsmaya başladım. Adamın biri içeri girdiğinde onu hâlâ sarsıyor ve adını sayıklıyordum. Adamın bir gözü maviydi, diğeri camdan yapılmış gibi parlak ve koyuydu. Her ne kadar camdan gözüne bakmaktan nefret etmiş olsam da, çünkü benimle alay eder gibiydi, benim dışımda her yere bakıyordu, ona gözümü dikmekten kendimi alamadım. Bu göz kahverengiydi, gerçek gözüyse mavi renkteydi. Adam keldi. Yüzü yoğun olarak sarı sakallarla kaplıydı ve kocamandı. Korku filmlerindeki canavarlara benzediğini düşündüm. Mutfağa girip etrafına bakmarak anlamadığım bir şeyler bağırdı. Ne olabileceğini düşününce irkildim. O dolanırken etrafıma bakınup kana bulanmış parti şapkalarını ve yatmadan önce anneme süslemesinde yardım ettiğim kekleri gördüm.

Adam dışarı çıkmak için arkasını döndüğünde Nathan’ı mutfak kapısının oralarda dolanırken gördüm. Nathan, çiftliğe gittiğimde birlikte oyunlar oynadığım minik bir oğlan çocuğuydu ve ağlamış gibi duruyordu. Gözlerimi kırparak gözyaşlarımdan kurtulmayı ve evimde ne aradığını sormayı istedim ama donakalmıştım. Cam gözlü adam onu kolundan tutup çekene ve

ona bir şeyler bağırana kadar Nathan'la birbirimize bakakaldık. Kulaklarımda çalan davul sesini durdurabilmeyi, böylelikle adamın ne söylediğini anlayabilmeyi diledim. Nathan gidince diz çöktüğüm yerden kalkıp ona koşmak istedim, kendimi güvende hissettirmişti.

Çiftlikteyken tırmanmayı sevdiğimiz o ağaçtan düşüşümü ve Nathan'ın bana yardım etmek için ağaçtan aşağı atlayışını anımsadım. Çizilen dizlerimi ve dirseklerimi öpmüş, beni babama götürmüştü.

Tanıdık görünümlü bir adam mutfağa adım attı. Gençti ve yorgun bakan gök mavisi gözlere sahipti. Babamın işten geldiğinde baktığı gibi yorgun bakıyordu gözleri. Sarı, kısa saçları vardı. Onu da çiftlikte görmüştüm sanırım. Bana birini anımsattı ama bunu düşünemeyecek kadar bitkindim.

Elini göğsüne koydu ve annemi fark ettiğinde gözlerine yaşlar birikti. Bir süre ona baktıktan sonra dışarı çıktı. Geri geldiğinde yüzünü siliyordu ve konuşarak bana döndü. "Gözlerini kapat, minik bebeğim."

Başka bir adamın içeri girdiğini gördüm, karanlık bir adam. Mutfaka bakındı ve annemi görünce gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark ettim. Korkmuş görünüyordu, bu beni daha da korkuttu. Bu adam bir yetişkindi. Nasıl olurdu da korkardı?

Bana söyleneni yaptım. Mavi Gözlü bana bir şey batırdıktan sonra beni kollarının arasına alarak kaldırdı. Yeniden gözlerimi açmaya çalıştım ama yapamadım. Aniden kendimi çok yorgun hissettim.

Etrafımı saran rahatsız edici kokunun etkisiyle burnumu kırıştırdım; kan ve benzin istasyonu karışımı bir kokuydu. Etrafıma bakınmak istedim ama açılmaları için yalvarmama rağmen gözlerim açılmak istemiyordu. Annemi görmeye ihtiyacım vardı. Babamı görmeye ihtiyacım vardı. Nathan'ı görmeye ihtiyacım vardı. Bu korkunç kâbustan uyanmaya ihtiyacım vardı. Kurumuş ağzımı açık tutan ama aynı zamanda tıkayan bir şey vardı. Dilimi uzattım ve tadın aldım. Sert ve gergindi; kumaş-

tandı. Gözlerim sonunda yola gelip açıldı. Birdenbire sert bir duvara savrulmadan önce siyah zemini gördüm. Darbenin etkisiyle sızlandım.

"Siktir. Yavaşla biraz. Canlarını acıtacaksın," diye bağırdı adamın biri. Sesinden Mavi Gözlü olduğunu anladım.

"Ne fark eder ki? Onları zaten öldüreceğiz," diye cevap verdi diğer adam.

"İyi. Şuraya çek," dedi genç olan.

Arabada mıydık? Arabada mıydım? Etrafıma bakınırken hızlı hızlı nefes almaya başladım. İçerisi karanlıktı ama araba yavaşlarken bir sokak lambasını geçtik, böylece bir şeyleri seçebildim. Bir minibüsteydim, babamın kutuları taşırken kullandığı cinsten. Yüzümü duvara vermemek için bedenimi döndürdüm ama yapış yapış kıyafetlerimden dolayı fazla hareket edemedim. Arkamı dönünce Nathan'la yüz yüze geldim. O da iple bağlanmıştı ve ağzına kumaş tıklmıştı. Yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve benim hissettiğim kadar korkmuş görünüyordu. Yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyordu. Kendi burun çekiş sesim kulağıma çalındı. Adamların arabadan indiğini, kapıların çarpıldığını duyunca kalbim küt küt atmaya başladı. Nathan'dan ötesini göremiyordum. Nathan'dan ötesini görmek istemedim. Adamların dışarıda bağıştıklarını duydum. Kapılar yeniden açıldı. Minibüsün çöküşünden yerlerine oturduklarını anladım ve kapılar çarpılarak kapandı.

"Peki, onları nereye götürüyorsun o zaman?" diye sordu adamın biri.

"Sen onu düşünme. Sana söyledim, senin bilmene gerek yok."

"Yok ya! Ya Jamie bana sorarsa? Yalan söyleyemem," dedi çaresiz bir ses tonuyla.

"Söyleyeceksin ama. Unutma, uçak biletini bu geceye alıyorum. Ailenle birlikte gidiyorsun. Yalnızca uzak dur. Seni izleyen adamlarım olacak. Jamie ya da diğerlerinden birine yaklaşacak olursan ailenin derisini birer birer soymaya başlarım."

"Bu pisliğe bulaşmayı istememiştım zaten. Cam işi çok ileri götürdü. Kimsenin ölmesi gerekmiyordu, hele kadının hiç. Ne

düşünüyordu ki? Bunu nasıl yapabildi?” Bulundukları taraftan gelen burun çekişlerini duyabiliyordum ve içlerinden biri sürekli diğlerinden özür diliyordu. Neden üzgündü ki?

Araba durdu ve içgüdüsel olarak olabildiğince hızlı bir şekilde Nathan’a doğru yanaştım. Arka kapı açılana kadar birbirimize sokulu kaldık, sonra bir çift gök mavisi göz bizi karşıladı. Nedeninden emin değildim ama o olması beni bir şekilde güvende hissettirmişti. Başka biri olmadığı için memnundum. Belki de sebebi adamın gözlerindeki hüznü görebilmemdi. Yine de o orada dikildikçe midemdeki ağrı daha da kötüleşti. Nathan’a doğru olabildiğince yaklaştım ve o da omuz omuza gelene kadar bana yaklaştı.

“Üzgünüm. Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Mavi Gözlü. “Sizi ayırmak zorundayım. Bu şekilde daha güvende olacaksınız. Artık geçti.”

Öne eğildi ve benimkine benzer boğuk bir çığlık atan Nathan’ı kavradı. Mavi Gözlü, Nathan’ı omzuna attı ve arkasını döndü. Nathan çığlık atmayı bırakıp onu görebilmem için kafasını kaldırdı. Cesur olmaya çalıştığını biliyordum. Benim cesur arkadaşım. Benden koparılışım izlerken göğsüm hıçkırıklarla inip kalıyordu. Ben gözyaşlarına boğulurken diğerk adam konuşmaya başladı.

“Üzgünüm minik kız. Bu şekilde olmamalıydı,” dedi kırık bir ses tonuyla. “Bunu şimdi anlamadığım biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm.”

İnsanların bana bunu söylemeyi kesmesini diledim.

Mavi Gözlü geri geldi ve arka kapıyı yeniden kapatıp yerine geçti. “Şimdi seni güzel bir eve götüreceğim minik bebeğim. Shelley Teyzene gideceğiz. Sana çok iyi bakacak.”

Ağlayıp Nathan’ı nereye bıraktığımızı düşünürken uyuya kaldım. Ailesiyle birlikte evinde olduğunu umut ettim. Yeniden uykudan uyandığımda bir yatakta yatıyordum, bağlı değildim ve nazik bakan mavi gözlere sahip, sarı saçlı bir kadın beni izliyordu. Annemin nerede olduğunu sorunca onu ağlattım.

"Annen artık bir melek, yavrum," dedi Shelley Teyze gözyaşları mavi gözlerine nüfuz ederken. "Hep seninle olacak."

"Sen annemi tanıyor musun?" diye sordum sessizce.

"Tanıyorum. Anneni çok iyi tanıyorum," diye cevapladı boğuk bir sesle.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye ekledim omuzlarımı düşürerek.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, "Hayır bebeğim, bilmiyorum," dedi.

Aylarca her gün ona ailemi sordum. Bir gün hiç umudum kalmayarak uyandım ve soru sormayı bıraktım.

Shelley Teyze beni rahat hissettirmeye çalıştı ve benden asla umudunu kesmedi. Kırmızı göletin içine uzanmış sarı saçlı kadınların resimlerini çizmeyi bırakmadığımda beni bir psikoloğa götürmeye başladı. Psikolog bana yığınla soru sordu ve bir gün Shelley Teyze beni ona götürmeyi bıraktı. On yaşıma gelene kadar bana evde eğitim verdi. Sonra ona göğüs kanseri teşhisi kondu. İki göğsünden de ameliyat oldu ve kanseri atlattı ama yine de beni dans derslerinden tanıdığım birkaç arkadaşımın gittiği devlet ilkokuluna kaydettirdi. Okul, eğitimim ileri seviyede olduğu için bir sınıf atlayabileceğimi söyledi ama Shelley Teyze kabul etmedi. Okula alışmanın başlı başına bir olay olduğunu ve bir de ilk okul deneyimimi, ortaokula başlayarak yaşamaya gerek olmadığını söyledi.

On iki yaşıma geldiğimde Shelley Teyzeye lenf kanseri teşhisi kondu ve dört ayı kaldığı söylendi. Bana yavaş yavaş öldüğünü hiç söylememişti.

"Ben hastayım tatlım," dedi bir akşam yemeğinde.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl hasta?"

"Kanserim," dedi titrek bir sesle. Soluğum kesildi. Okulda aile üyelerini kanserden kaybetmiş birkaç çocuk vardı.

"Ölecek misin?" diye sordum usulca.

Gözleri doldu. "Tanrı'nın yardım için bir meleğe daha ihtiyacı var ama bana ne zaman ihtiyaç duyacak bilmiyorum."

Beni sevdiğini ve bana iyi bakacak insanlarla birlikte olacağımı söyledi. Komşusu Phoebe'nin beni Maggie Parker isimli iyi bir bayana götüreceğini söyledi. Benden uslu davranacağıma, çalışmaya devam edeceğime ve hayallerimi izleyeceğime dair söz vermemi istedi. Ona her konuda söz verdim. Yapabilsem ona dünyaları vaat ederdim.

Bir gece dans dersimden sonra, rahatsızlık verici monitörlerle bağlı şekilde yatan Shelley Teyzenin yatağına uzandım. Beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Artık yatılı hemşiremiz vardı, bu da beni işlerin kötüye gittiğine inandırmıştı. Shelley Teyze hastanede kalarak beni yalnız bırakmayı reddetmişti. Yanında uzanmış, matematik ve bilimden konuşurken bana büyüyünce ne olmak istediğimi sordu. Ona kötü adamları hapse tıkmayı istediğimi söyledim. Bana yürekli olduğum için avukat olabileceğimi ya da bencillikten uzak olduğum için polis memuru olabileceğimi söyledi.

Ona yüzümde bir gülümsemeyle baktım. "Seni seviyorum Shelley Teyze."

Gözleri doldu ve hiçbir şey söylememiş olmayı diledim. Bunu söylememe ne sebep oldu bilmiyordum ama söylemem gerektiğini hissetmiştim.

"Ben de seni seviyorum Blakey," diye cevapladı.

El ele uykuya daldık. Ertesi gün vefat etti. Hayatımda ikinci defa kendimi yalnız, kayıp ve incinmiş hissettim. Neyse ki yalnızca bir haftalığına, Maggie'nin evine götürülene kadar böyle hissettim. Orası gerçek ailem olarak gördüğüm insanlarla tanıştığım yerdi. Taptığım, uğruna ölebileceğim ve devam etmemi sağlayan insanlarla. Benim yüzümden incinmelerini önlemek için hayatımdan çıkaracağım insanlarla.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günümüz

Cole arabanın içindeki huzur verici sessizliği bozarak, "Ee, hafta sonun güzel geçti mi?" diye sordu ben onu havaalanına götürürken.

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi engelleyemedim. "Tüm hafta sonu buradaydın, güzel geçtiğini sen daha iyi bilirsin."

"Tüm hafta sonu burada olmam hoşuna gitti mi?" diye sordu muzipçe kaburgalarımı dürtüklerken.

Ciyaklayıp biraz yalpaladım. "İdare ederdi," dedim omuz silkerek.

Kıkırdayışı direksiyonu daha sıkı kavramama sebep oldu. Bir sonraki kırmızı ışığa vardığımızda ona bakmak için tüm bedenimle döndüm. Açmak üzere olduğum konu, gözlerimiz birbirine kenetlenip kendi üzüntü ve özlem karışımı hislerimin yansımasını onun gözlerinde gördüğümde silinip gitti. O'Hare Uluslararası Havaalanı'nın önündeki otoparka park ettim ve arabadan inip arka kapıyı açışını izledim. Çantasına uzanmadan önce koyu mavi renkteki spor ceketini üzerine geçirdi. Arka kapıyı kapayınca önüme bakmak için koltuğumda döndüm.

"Sanırım seninle sonra... Geldiğin için teşekkür ederim," dedim sessizce, dosdoğru önüme bakarak. Vedalar konusunda hep

kötü olmuşumdur ve Cole'la vedalaşmak da favorilerim arasında sayılmazdı. Sesli bir şekilde iç çektiğini duydum ve arabaya geri bindiğini hissedince başımı eğdim.

Uzandı ve viteste duran elimi kavrayınca kalbim son hızda atmaya başladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. Dudaklarıyla başımın üzerine sıyrıp içimi eritirken, "Yakında görüşürüz bebeğim," diye mırıldandı.

Beynim yeniden iş görmeye başlayana kadar Cole'un arkasından bakarak ne kadar oturduğumdan emin değildim. Düşüncelerimi dağıtmak için başımı salladım ve yolcu koltuğundaki ufak, siyah renkli, kadife kutuyu fark ettim. İlk düşüncem: *Siktir. Bir şey bırakmış.* Midem, kutunun boyutlarına kadar büzüştü. İçinde bir yüzük olabilir. Aman Tanrım, evlenme mi teklif edecekti? Bu konu hakkında düşünemiyordum bile ama kahretsin yine de uzanıp kutuyu elime aldım. Bu şekilde kendime işkence etmeyi neden sevdiğimi bilmiyordum. Derin bir nefes alıp titrek ellerle kilidini kaldırdım ve kutuyu açtım. Zincirinde gümüşten, iskelet şeklinde bir anahtar sallanan kolyeyi görünce tuttuğum nefesimi verdim. Harika bir şeydi. Fazla düşünmeden kutuyu kapatıp yolcu koltuğuna geri fırlattım ve eve doğru yola koyuldum.

Eve vardığımda zarfları eşeleyip Lewis, Smith ve Morris Hukuk Firması'ndan gelen mektubu buldum. Mektuba bakılırsa Mark'm ofisinde halletmem gereken şeyler vardı. Bana teslim edeceği daha ne kalmış olabilir anlayamıyordum. On sekizime bastığımda Shelley Teyzenin mal varlığı bana miras kalmış ki bu beni 530.000 dolar zenginleştirmişti. Maggie'nin evinde yaşadığım yıllardan kalma param zaten vardı. O paranın bir kısmını Aubry'yle yaşadığımız apartman dairesini kiralamak için kullanmıştım. Adamakıllı bir iş bulmadan önce, o faturaları hallediyor, ben de kirayı ödüyordum. Şimdi evin masraflarını eşit paylaşıyorduk çünkü Aubry yardıma muhtaç biri olmak istemiyordu.

Mektubu okuduktan sonra hemen Cole'u arayıp buna benzer bir mektup alıp almadığını soran bir mesaj bıraktım. Lanet olası kutudan da bahsettim. Cole, Maggie'nin evine bırakıldığında ba-

bası tarafından açılmış bir banka hesabı vardı. Maggie'nin anlattıklarına göre, babası Cole'a daha fazla bakamayacağını söylemiş ve Maggie'ye onu yanına alması için yalvarmış. On sekiz yaşına geldiğinde kendisine vermesi için de banka hesabı bilgilerini vermiş. Cole babasını bulma umuduyla parayı takip etmesi için bir adam tutmuştu ama bir sonuç alamamıştı. Onun durumunun farklı olduğunu biliyordum. Cole'un aksine ben her daim bana neden ve kimden miras kaldığını biliyordum. Yine de geçmişimle ilgili anlamadığım birçok şey vardı. İstedğimiz cevapları hiç alabilecek miyiz diye merak ediyordum. Avukatın ofisini arayıp vardığımda Mark Lewis'in orada olmasını için dua ettim ama bir saat sonra aldığım telefonla şehir dışına çıktığını öğrendim.

Aimee için kapıyı açarken telefonum elimde titreşti. Telefona baktığımda Cole'dan mesaj geldiğini gördüm.

Mektup yok bebeğim. Beni haberdar et. Kutu senin için.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmadan önce dudaklarımı birbirine bastırdım. Aimee'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona dikkatimi veremeyecek kadar telefonu-
ma yoğunlaşmış durumdaydım.

Çok güzel.

Bir saniye sonra cevabını aldım.

Senin gibi ;)

Telefonu arka cebime tıktırırken sözlerinin ve göz kırpan surat ifadesinin karışımının yarattığı etkiyle ergen gibi gülümsüyordum.

"Hey güzelim," dedi Aimee beni görünce. Avrupalılar gibi birbirimizi iki yanaktan öptük ve mutfağın yolunu tuttuk. Ocağın bulunduğu ada tezgâhın etrafındaki bar taburelerinden birine oturdu.

“Karnın aç mı?” diye sordum ona bir kadeh kırmızı şarap doldururken. Sanki verdikleri cevap onları ağırlamamı etkiliyor-muş gibi insanlara her zaman aç olup olmadıklarını sorardım. Yemek pişirme aşkını Maggie’den kapmıştım. Benden çok daha iyi bir aşçıydı ama ne olursa olsun onun seviyesinde kalmaya özen gösteriyordum. Yemek yapmakla ilgili en sevdiğim şey, pişirirken kırmızı şarap içiyor olmamdı.

“O şarabı dökmeye devam ettiğin sürece ne pişirirsen pişir yiyeceğimi biliyorsun,” diye cevap verdi Aimee, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle. Üzerimdeki şortu incelerken, “Ee... Bana söylemek istediğin yeni bir şey var mı?” diye sordu bir kaşı havada.

“Pek yok. Cole işte, her zamanki Cole’du.”

Kafasını salladı. “Bu adamla yakın zamanda tanışmam gerek.”

Hafifçe güldüm. “Ah, bu arada, bir ihtimal Mark bu hafta şehirde olacak mı, biliyor musun?” diye sordum ilgisiz bir şekilde.

“Hmm... Olmalı. Babamın gelecek hafta gerçekleşecek önemli bir davadan bahsettiğini duydum. Muhtemelen hazırlanması gereken çok şey olacak. Neden sordun?”

“Sadece merak ediyorum. Bu hafta oraya gideceğim ve onunla tanışmak istiyorum. Yani eğer şehirdeyse belki onunla görüşme talep edebilirim.”

“Avukatının neden o olduğunu hâlâ anlayamıyorum. Bence yanılıyorsun. O miras işlerine bakmıyor, sadece ceza davalarını alıyor. Miras davalarıyla haşır neşir olan Morris. Bu konuyu Russell’la konuşsan iyi olur.”

Shelley işlerini neden Mark’a götürdü bilmiyordum ama yanılmadığımı biliyordum. Her şeyin üzerinde imzası olan oydu. Miras hakkında yalnızca Mark’ın asistanı Veronica Stein’la görüşmeye iznim vardı. Bunu biliyordum çünkü geçmişte Daniel Morris’le görüşmeyi talep etmişim ve avukatım müdahale edip bu isteğimi reddetmişti. Bir gün Russell beni akşam yemeği için evlerine götürdüğünde bu konuyu Daniel’a sormuştum ve bana Mark’ın müvekkilleriyle kişisel olarak muhatap olmaktan hoş-

landığını söylemişti. Mark'la yüz yüze tanışmadığımdan bahsetmemiştim.

Bir yandan votka soslu makarnamızı servis ederken, "Muhtemelen haklısın. Russell'a soracağım," diye mırıldandım. Yemek masasında otururken her zamanki konulardan bahsettik: okul, moda ve erkekler. Aimee geçen seneki tanışmalarından beri Aubry'ye âşıkta ama Aubry'nin bir kız arkadaşı vardı.

"Demek Aubry ve şu Haley denen kız sonunda ayrıldılar," dedi şarap kadehinin ardından gülümseyerek.

Bir an için ona bakakaldım. "O yüzden mi ateşli bir randevuya gelir gibi giyindin?"

Nefesini tutup elini kalbinin üzerine getirdi. "Blake Brennan! Böyle bir şeyi asla yapmam!"

İkimiz de kahkahalara boğulup yemeğimize devam ettik.

"Aimee, Aubry'yi erkek kardeşim gibi severim. Hatta benim için öyle: bir erkek kardeş. Harika bir adam ama hep kötü kızları seçiyor. Eğlence olsun diye kalbini ezip geçen türleri bilirsin ya. İşte, Haley de tam olarak bunu yaptı. Aubry ayrılığı beklediğimden daha iyi karşılıyor ama yine de. İkinizin de incinmesini istemiyorum."

Aubry tam bir romantikti ama sanki acı çekmek hoşuna gidiyordu. Keşke Aubry ve Aimee birlikte olsalardı. Aubry'nin hayatında dengeli birine ihtiyacı vardı. Çok da şirin bir çift olurlardı. Ama, Aimee'nin Aubry için yeterince çılgın olduğunu sanmıyordum.

Aimee masanın üzerine uzanıp elimi tuttu. "Biliyorum Blake. Anlıyorum ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Eğlenceli ve tatlı. Sen onun için endişelenme... Ya da benim için," diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. Başımı hafifçe sallamadan önce bir süre yüzünü inceledim.

Şaraptan mı, yoksa usulca girdiğim yemek komasından mı bilmiyorum ama oturduğum yerde Aimee'nin Tanrı bilir ne hakkında bir şeyler geveleyişini dinler gibi yapıyordum. Gözlerim masanın üzerinde ritim tutan parmaklarına kilitlendi ve tuhaf

bir duygu beni ele geçirdi. Aubry gelip düşünce silsilemi dağıtana kadar ritim tutan parmakların aşinalığında kayboldum.

“Hey Aimee, Blakey,” dedi Aubry gülümseyerek. “Hiç yemek kaldı mı? Açlıktan ölüyorum.”

“Bu soruyu sormana gerek var mıydı?” diyerek sırtıttım. “Seni aç bırakmayacağımı biliyorsun. Aimee, seni bir süre Aubry’yle yalnız bıraksam sorun olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım şarabı biraz fazla kaçırdım,” dedim tabakları götürmek için kalkarken. Kulağa basit bir bahane gibi geldi ve ikisinin de dikkatini çekmemesini umdum.

“Sen mi şarabı fazla kaçırdın? İmkânsız,” dedi Aubry ifadesiz bir şekilde. Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

“Evet, her neyse. Biraz centilmen ol ve ben azıcık uzanıp dinlenirken Aimee’ye eşlik et. Aimee, sana da uyar mı? Seni böyle bıraktığım için üzgünüm,” dedim onları yalnız bıraktığım için zevkten dört köşe olduğunu bildiğim halde.

“Hayır, gerçekten sorun değil. Git sen. Umarım daha iyi olursun,” diye cevapladı hemen. Aubry’nin bu hızlı cevaba tek kaşın kaldırdığını gördüm. Odama ilerlerken gülüşümü daha fazla bastıramadım ve onları baş başa bıraktım.

Yatak odamın kapısını ardımdan kilitledikten sonra odanın diğer ucundaki çalışma masama koştum ve avukatın ofisinden gelen mektubu yeniden açtım. Tabii ki Mark Lewis tarafından imzalanmıştı. Bu adamla yüz yüze görüşmem gerekiyordu. Aimee ve ritim tutan parmaklarının düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyordum. Kendime bunun tamamen bir rastlantı olduğunu tekrarlayıp duruyordum. Tamamen rastlantı. Tabii ben rastlantılara inanmıyordum.

Aimee gideceğini söylemek için kapımı tıklatana kadar elimde siyah, kadife kutuyla uzanıp kalmıştım. Kutuyu yastığımın altına tıktım ve kapıyı gülümseyen yüzüne açtım. Güldüm ve kapıya kadar koluna girdim.

“Seni yarın ararım,” dedi bana sarılarak veda ederken. “Teşekkürler!” diye fısıldadı sesli bir şekilde.

“Bana henüz teşekkür etme,” diye cevapladım birbirimizin yanaklarını havadan öperken.

Salona doğru yürürken Aubry’nin kapısının aralık olduğunu gördüm, o yüzden içeri baktım.

“Aub?” diye seslendim.

“İçeri gel,” diye bağırdı odasının banyosundan.

İçeri girip kendimi rahat yatağına bırakmadan önce dağınık odasına bir göz gezdirdim. Aubry’nin odası benimkinden daha büyüktü ama benim manzaram çok daha güzeldi ve çok sevdiğim, içinde organik sebzelerimi yetiştirebildiğim ufak bir balkonum vardı.

“Ee, ikiniz neler konuştunuz bakalım?” diye sordum gülümsememi engellemek için dudağımı ısırarak.

“Hiç, bilirsin işte, sıradan şeyler. Gelecek hafta seks yapmak için bir buluşma ayarladık mesela. Onun dışında pek bir şey yok,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

Burnumu kırıştırarak yatakta doğruldum. “Ne?” diye sordum yüzüne dönerek.

Kahkahalara boğuldu. “Sadece şaka yapıyorum Blake. Kahretsin. Yemeğe çıkalım diye haftaya onu arayabileceğimi söyledim.”

“Neden haftaya?” diye sordum şaşkınlıkla.

Sertçe nefes verdi. “Bilmiyorum Blake. Bu durumu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. İyi bir kıza benziyor ve ölümüne seksi. Onunla işlerin boka sarmasını istemiyorum.”

Ona doğru yürüyüp sarıldım. “İyi. Birbirinize yakıştığınızı düşünüyorum.”

Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum Kovboy. Teşekkürler.”

Ona gülümsedim ve odama geri döndüm. Yatağıma uzanınca Cole’u aradım.

“Alo?” diye cevapladı bir kadın sesi.

Ona kükreme hissimi bastırmak için dilimi ısırdım. “Merhaba Erin. Benim, Blake. Cole müsait mi?” dedim olabildiğince ki-bar bir şekilde. *Telefona neden o cevap veriyor ki?*

Erin Kelley bir *Sports Illustrated* mankeniydi. Kapağına çıkmıştı. İki kere. Ondan nefret ediyordum. O mükemmel düzlükteki platin sarısı saçlarından nefret ediyordum. O incecik, uzun, muhteşem vücudundan nefret ediyordum. O canlı, mavi gözlelerinden nefret ediyordum. En çok da ona sahip olmasından nefret ediyordum.

“Merhaba Blake,” diye cevapladı neşeli bir şekilde. “Kendisi şu an duşta. Ona iletmemi istediğin bir mesajın var mı, yoksa çıkınca aramasını mı söyleyeyim? Seni uzun süredir görmedim. Duyduğum kadarıyla rahatlatıcı bir hafta sonu geçirmişsin.”

Ah evet, bir de bana bu kadar iyi davranmasından nefret ediyordum.

“Evet. Hafta sonum oldukça olaysızdı. Buna çok memnunum. Sadece beni geri aramasını söyle. O kadar önemli bir şey yok. Teşekkürler.”

“Ona iletirim ama eminim geri arayacaktır zaten,” diye cevap verdi kibarca.

Uf. Neden sürtüğün teki gibi davranmıyor ki? Sürtük gibi davranırsa lanet okumak çok daha kolay olurdu. Ondan neden nefret ettiğimi biliyordum. Cole’un Russell’dan nefret etme sebebiyle tamamen aynı sebepten nefret ediyordum. Cole’un Russell’dan nefret etmesi fikri beni gülümsetti.

“Tekrar teşekkürler Erin. İyi geceler,” diye cevap verdim telefona gülümseyerek. Göreceğinden değil tabii ama duyacağını biliyordum.

Telefonu kapatıp yatakta bağdaş kurarak oturup kafamda canlandırdığım Erin ve Cole görüntüsünden kurtulmaya çalıştım. Telefonumu elimde tutarak domates fideme bugünlük suyunu verip vermediğimi düşünürken telefon titremeye başladı. *Arayan Cole*. Gülümsedim. Otuz iki dişimi gösterip gülünç bir şapşallıkla, “yeniden on beş yaşında hissediyorum” diyen bir şekilde gülümsedim.

“Selam,” diye cevapladım.

“Selam bebeğim. Ne var ne yok?” dedi Cole fısıltıyla.

Bana böyle hitap etmesini hep sevmişimdir. Şimdi ona da böyle mi hitap ediyor diye merak ettim. Midem bu düşünceyle altüst oldu ve aniden bundan nefret ettim.

“Ona da böyle mi hitap ediyorsun?” diye sordum niyetlendiğimden biraz daha sert çıkışarak.

Kahkaha attı, yarılarak güldü. Ondan nefret ediyordum. “Neden? Etsem seni rahatsız eder miydi?”

“Hayır,” diye yalan söyledim yanağımı ısırarak.

“Evet, ederdi. Etmeyecek olsaydı bunu bana sormazdın,” diye cevap verdi, gülümsediğini duyabiliyordum. İçimden gözlerini oymak geldi.

“Neyse ne. Cevap verme. Bilmek istemiyorum,” dedim rahatsız olmuş bir şekilde. “Şu dedektifinden bir haber geldi mi diye sormak için aramıştım.”

Cole koruyucu aile sistemine nasıl girdiğini hatırlamıyordu. Maggie’nin anlattığına göre küçükken onu babası gelip bırakmıştı. Babasının onu bırakmasından önceye dair birkaç şey anımsıyordu gerçi. Bir tanesi *Transformers* dizisinin bir bölümü. Gerçekten çok yararlı bir ipucu. Bir keresinde terapistime bundan bahsetmiştim ve bunun Cole’un terk edilmenin verdiği acıyı bastırma yöntemi olabileceğini söylemişti.

Telefona doğru iç çekti ve omuriliğime kadar inen esintiy-le titredim. Nefesini neredeyse kulağımda hissedebiliyordum. “Hayır, gelmedi. Neden? Sen bir şey mi buldun?” diye sordu. Sesindeki heyecanı duyabiliyordum. Dedektifi babasını bulma konusunda gram yol kat edememişti. Araştırmasına yardım ediyordum ama hep avucumuzu yalıyorduk. Adının üzerinde bulunduğu bir doğum belgesi bile bulamıyorduk.

“Hayır, üzgünüm. Pek sayılmaz. Emin değilim. Belki,” dedim usanmış bir inlemeyle. Kafam o kadar karışık ki artık doğru dürüst düşünemiyordum ve henüz ona bir şey söylemek istemiyordum. Ortada söylemeye değer bir şey var mı, onu bile bilmiyordum. Sadece içimdeki sese göre hareket ediyordum.

“Salı günü yine avukatla görüşeceğim. Görüşme zamanını

yine asistanıyla belirlemek zorunda kaldım. Arkadaşım Aimee burada olduğunu söylüyor ama onunla görüşmeyi talep ettiğimde hep şehir dışında olduğunu söylüyorlar.”

“Kahretsin. Bu çok garip Blake. Gidince neler olup bittiğini bana da haber et.” Arkadan bir ses geldiğini duydum ve Erin ona bir şeyler söyledi ama neyse ki ne söylediğini anlayamadım. “Kapatmam gerek Kovboy. Görüşmeden sonra beni ara. Seni...” Gözlerimi sımsıkı kapatıp nefesimi tuttum. “Sonra görüşürüz,” diye bitirdi cümlesini ve nefesimi verdim.

“Evet, iyi geceler. Kolye için teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel.”

“Rica ederim. Bir süredir bendeydi.”

“Eh, teşekkürler. Sonra konuşuruz o zaman.”

“Ha, Blake?” diye seslendi ben kapatmadan.

“Efendim?”

“Sadece sana.” Bunu söyleyip telefonu kapattı.

Kendi kendime gülümsedim çünkü artık biliyordum ki o aptal, küçümseyici lakapla sadece bana hitap ediyordu. Ve bunu seviyordum. Evet, tam bir aptaldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geçmiş

Shelley Teyzenin cenazesinde ağlayamadım bile. Tüm tören boyunca suratımda boş bir ifadeyle, terk edilmiş hissederek oturdum durdum. Ben başımı aşağıda tutarken bir sürü insanın saygı gösterilerinde bulunduğunu biliyordum. Kimseyi görmedim, sadece karanlıktı. Kafamda dönüp duran tek şey şuydu: *Neden sevdiğim herkes beni terk ediyor? Cevabımsa her seferinde aynıydı: Benim yüzümden... Benim yüzümden olmalı.*

Tabutu toprağa indirildikten sonra çukurun önünde oturarak buranın kalbime ne kadar benzediğini düşündüm. Phoebe, toparlanana kadar yanında kaldığım meraklı komşumuz ne kadar zamana ihtiyacım varsa kullanabileceğimi söyledi. Ona o kadar da fazla zaman almayacağını söyleyecek sesim çıkmamıştı. Elimde bir gülle saatlerce çukura bakarak oturup kaldım. Phoebe ayağa kalkınca yerine adamın biri oturdu.

“Başın sağ olsun,” dedi kısık sesle. Sesi ıstırap doluydu.

Bir saniyeliğine bile olsa, onu duyduğumu anlayabilmesi için bakışına karşılık verebilmeyi dilediğimi anımsıyorum ama yapamadım. Gözlerimdeki boşluğu görmesine izin veremezdim. Hayatımdaki son insanı da yakın zamanda kaybetmiştim ama onun için ağlayamıyordum bile. *Bu beni nasıl bir insan yapıyordu? Merak ettim. Onun yerine siyah, parlak ayakkabılarına bakakaldım.*

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Orada bir süre daha oturdu ve sonra siyah, parlak ayakkabıların kalkıp uzaklaştıklarını gördüm.

Cenazeden birkaç gün sonra Phoebe beni Bayan Parker’ın evine götürdü. Bu hayatımın en uzun araba gezisiydi. Bilinmeyen bambaşka bir yuvaya doğru ilerliyordum. Bir yerden bir yere bırakılan bir çanta dolusu elden düşme kıyafet gibi hissediyordum kendimi. Bir tabela gördüm: “Peoria’ya Hoş Geldiniz” yazıyordu üstünde ve vardığımızı anlamıştım. Phoebe arabayı iki araçlık park yeri olan iki katlı koca bir evin önüne çekti. Komşu evlerin hepsi aynı görünüyordu. Tuğladan evler budanmış ağaçlarla süslüydü. Bir koruyucu ailenin evinin böyle bir mahallede ne işi olduğunu merak etmekten kendimi alamamıştım.

Çirkin, betonarme bir ev bekliyordum. Öylesi daha uygun geliyordu. Emniyet kemerimi çözmeden bir süre tereddütle bekledim ve sonra arabadan indim. Bagaja doğru yürüdüm ve Phoebe’nin açması için bekledim. Phoebe’nin eski bir ahşap panel steysin arabası vardı, yetmişlerin sonunda ya da seksenlerin başında ünlü olanlardan. Arabayı ilk çıktığı zaman aldığından oldukça emindim. Onu beklerken ayağımı sabırsızca yere vuruyordum. Şişmanca, beyaz saçlı bir kadındı ve sürücü koltuğundan kalkıp bagaja yürümesi uzun zamanını aldı.

“Hey, Blake sen misin?” diye sordu arkamdan bir erkek sesi.

Birden kafamı çevirdim ve boynuma ani bir acı saplandı. İki büküm olup karşımda duran çocuğa bakarak boynumu ovuşturdum. Muhtemelen benim yaşlarımdaydı (on üç) ama benden çok daha uzundu. Kül sarısı renkte saçları ve sırık gibi uzun bir vücudu vardı. Ela gözlerine bakarken boynumu olabildiğince dik tutmaya çalışıyordum. Geçen sene aynı sınıfta olduğumuz çocuklardan birini anımsatıyordu.

“Evet, peki sen kimsin?” diye sordum bir kaşımı havaya kaldırarak. Bugün pek sohbet havamda değildim. Sadece bir an önce eve girip kendimi yeni odama kilitlemek istiyordum.

“Aubry,” dedi elini sıkmam için bana doğru uzatarak. Elimi

uzatıp tokalaşmadan önce bir anlığına uzun ince parmakları inceledim.

"Sen de burada mı yaşıyorsun?" *Salla ya. Çocuğa kibar davranayım bari.*

"Evet, artık üç kişi olacağız," diye omuz silktilti. Gerçekten kocaman omuzları vardı ama çökük görünüyorlardı. Sanki Bayan Parker çocuğu yeterince beslememişti.

"Yemek yiyor musun?" diye sordum kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzerek.

Aubry kahkahayı patlattı ve gülerken ağzının kenarındaki çizgiler meydana çıktı. Çok gülüyormuş gibi görünüyordu. Şirindi. İçten görünüyordu. Ondan hoşlandım. İnsanları okumakta uzmanlaşmışım. Yani, en azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

"Ben çok yerim. Annemin dediğine göre metabolizmam ve yüzme alışkanlığım olmasa bir ineğe dönmüştüm."

Başımla onaylayıp zorlama bir kibarlıkla gülümsedim.

"Bayan Parker annen mi?" diye sordum kafam karışık bir halde. Phoebe bana Bayan Parker'ın evlat edindiğini söylemişti ama onlara bu kadar yakın olmasını beklemiyordum.

"Evet," diye cevapladı çocuk bana aptala bakar gibi bakarak.

"Süper," diye cevapladım omuzlarımı silkerek.

Phoebe sonunda bagaja ulaşabildi ve anahtarı soktu. O Aubry'yi selamlarken ben de valizlerimi bagajdan çıkardım ve Aubry beni durdurup iki tanesini elimden alıncaya kadar evin önüne doğru taşımaya başladım. Biz kapıya varmadan içeriden başka bir çocuk çıktı. Esmerdi; teni pürüzsüzdü ve çikolata rengindeydi. Uzundu, Aubry ile aynı boyda ama ondan daha yapılıydı. Kocaman, badem gibi kahverengi gözleri vardı ve siyah saçları kısacıktı. Bana kocaman gülümsediğinde mükemmel beyazlıktaki dişleri beni neredeyse kör ediyordu.

"Merhaba," dedi bir yandan beni inceleyip bir yandan dışarı çıkarken. Başımı sallayarak cevapladım. "Ben Greg." Önümde durdu ve elimdeki valizi aldı.

“Teşekkürler. Ben Blake. Tanıştığımıza memnun oldum,” diye cevapladım. Teşekkürümü hiç mühim değil dercesine geçiştirdi ve eve döndü.

“Diğer çocuk bu mu?” diye fısıldadım yanımda yürümekte olan Aubry’ye.

“Yok, o birkaç ev aşağıda oturuyor,” diye açıkladı Aubry. “Kuzenim Becky ile çıkıyor ve Becky hep burada, o yüzden o da hep buradadır. İyi çocuktur.”

İçeri ilerledik ve tombul, kıvrıkcık, kahverengi kısa saçları omuzlarına inen kumral bir kadın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru ilerledi. Nazik, kahverengi gözleri benimkilerle buluşunca derin bir nefes verdim.

“Ah, sen ne tatlı şeysin böyle,” diye mırıldandı kollarını bana dolamadan önce. “Başın sağ olsun tatlım. Tanrının hepimiz için bir planı var. Burada mutlu olman için elimden geleni yapacağım.” Son kısmı sadece ben duyabileyim diye fısıltıyla söylemişti. Hangi kaybıma üzüldüğünü merak ettim. Çok kişi kaybettiğimden haberi var mıydı mesela? Omzuna doğru başımı salladım ama cevap vermedim.

Beni bıraktığında, “Teşekkürler Bayan Parker. Size engel olmayacağımdan emin olabilirsiniz. Burada olduğumu bile anlamayacaksınız,” dedim sessizce.

“Saçmalama,” dedi yüksek sesle. “Hiç de öyle bir şey yapmayacaksın. Beni tabii ki elinden gelen her şekilde rahatsız edeceksin ve bana Maggie diye hitap edeceksin. Buralarda Bayan Parker lafını duyamazsın.”

Ona gülümsedim ve etrafıma bakındım. Ahşap merdivenler sağ taraftaydı, hemen ön kapının önündeydi. Sol tarafta geniş, şarap rengi bir koltuk ve beyaz bir sehpanın bulunduğu oturma odası vardı. Bayan Parker odaya bakarken burnumu kırıltırdığımı görünce kahkahayı bastı.

“Koltuk geçici. Cole iki hafta önce beyaz koltuğumuzun üzerine bir şişe gazoz açıp her şeyi mahvetmeyi becerdi. Koltuğu atmam gerekti ama burayı da boş bırakmak istemedim, o yüz-

den çocuklara bodrumdan bu koltuğu çıkarmalarını söyledim. Oturma odasına yiyecek içeceklerle yaklaşmamak gibi katı kurallarımız var ama Cole kuralları çiğnemeyi pek sever. Cuma gününe kadar cezalı. Futbol oynamak yok, kızlar yok, video oyunları yok. Bu üçü kendisinin en sevdiği şeyler olduğundan iki haftadır acı içinde. Muhtemelen şu an odasında somurtup ödevlerini yapmakla meşguldür. Akşam yemeğinde onunla tanışır-sın.” Maggie’nin yatıştırıcı bir ses tonu vardı ve bana hikâyeyi anlatırken bile, ki üzüldüğü her halinden belliydi, sanki evcil hayvan dükkânındaki yavru köpekler hakkında konuşuyormuş gibiydi. Bu çocukları gerçekten sevdiğini görebiliyordum ve içinde bir sıcaklık hissettim. *Belki de burası o kadar da kötü bir yer değildir.*

Bana alt katı gezdirdikten sonra Greg ve Aubry eşyalarımı üst kata taşımama yardım edip odamı gösterdiler. Greg merdivenlerden sonra sağdaki ilk kapıyı tıklattı.

“Burası senin odan. Şu an Becky içeride, temizlik yapıyor. Yattıya kaldığında burada uyur,” diye açıkladı.

Kocaman gülümsemesi, ateş kızılı saçlı ve açık mavi gözlü bir kız kapıyı açtı. Bu kadar kızıl saçlı birini daha önce hiç görmemiştim.

“Merhaba,” diye sevinçle bağırdı beni baştan ayağa birkaç kez süzdükten sonra. “Ben Becky! En yakın arkadaşın ve bazen de oda arkadaşınım,” deyip beni çekerek sarıldı.

Beni bırakınca ona bakıp alnımı kırıştırdım. “Yakın arkadaş istediğimi nereden çıkardın peki?” diye sordum merakla.

“Ah, görebiliyorum. İhtiyacın var. Sana iki beden büyük bir kazak giyiyorsun, altında eşofman var ve botların da seni şantiyede çalıştıyormuşsun gibi gösteriyor. İnan bana. Benim gibi yakkın bir arkadaşla ihtiyacın var,” dedi.

Kendimi de şaşırtarak kahkaha attım. Gerçek bir kahkaha. Kahkahamın sesi kendi kulaklarıma bile öyle yabancı gelmişti ki ürperdim. Greg, Aubry ve Becky’nin yüzlerindeki bakışlara bakılırsa onları da şaşırttığımı görebiliyordum.

“Madem sen öyle diyorsun,” dedim gülümseyerek omuz silkerken.

Oğlanlar bizi yalnız bıraktı ve Becky bavullarımdaki eşyalarımı, benim için boşalttığı çekmecelere yerleştirmeme yardım etti.

“Giysi oyunu oynamak ister misin?” diye sordu heyecanla. Alt dudağımı ısırđım. Onun beni giydirmesini içeren herhangi bir şey yapmaktan ürküyordum. Alt kata Moulin Rouge dansçısı gibi bile inebilirdim.

“Kaç yaşındasın sen?” diye sordum merakla.

“Gelecek hafta on dört olacağım. Sen kaç yaşındasın?”

“Ben de gelecek ay on dört olacağım. Peki, neden giysi oyunu oynamak istiyorsun?”

“Öf, giysi oyunu oynamak için beş yaşında olmana gerek yok Blake,” dedi gülerek.

“Hmm... Aslında ben hiç giysi oyunu oynamadım. Bu oyunu sadece ufak çocukların oynadığını biliyorum,” diye fısıldadım bakışlarımı ellerime çevirerek.

Nefesi kesildi. “Sen hiç giysi oyunu oynamadın mı?”

Başımı salladım ve aniden Becky’ye söylediğim için pişman oldum çünkü beni giydirmesi için izin verdiğimi fark ettim. Kaşlarımı aldı ve saç maşasıyla, ki bunu daha önce hiç görmemiştim, dağınık buklelerimi düzleştirdi. Tırnaklarımı törpüleyip oje sürdü ve yüzüme makyaj yaptı. Ona Shelley Teyzeyle yaşadığımdan ve bir hafta önce vefat ettiğinden bahsettim. Ailemi, çok küçükken öldükleri için hatırlamadığımı anlattım. Ne zaman ya da nasıl öldükleri hakkındaki detaylara çok girmedim. Daha önce konuşacak kimsem olmamıştı ve Becky’ye içimi dökmek iyi gelmişti. Gerçi anlatacak çok şeyim de yoktu. Büyürken birkaç arkadaş edinmişim, çoğu dans sınıfından ya da okuldandı. Yaşıtım çocuklarla yaşamak tuhaf olacaktı.

“Sen yakında mı yaşıyorsun?” diye sordum Becky’ye merakla.

“Evet,” diye cevapladı şaşkın bir şekilde. “Bir blok ötede. Her gün bisikletimle buraya gelirim. Annem hafta sonu bazı akşam-

lar çalışır, o zaman ben de Mags Teyzede kalırım. Burada kalmaktan daha çok hoşlanıyorum zaten.”

Becky beni herkes hakkında gereğinden fazla bilgiyle doldurdu. Aubry’nin, Maggie’nin evlatlık oğlu olduğunu öğrendim. Bir Noel zamanı onu yetimhanede görmüş ve kendisiyle yaşaması gerektiğini hissetmiş. İki yaşında çekingен bir çocukmuş ve oraya genç annesi tarafından bırakılmış. İki yıl sonra da Cole ona daha fazla bakamayacağını söyleyen babası tarafından bırakılmış. Greg de evinde işler ne zaman kötü gitse burada kalırmış. Alkolik annesi ve annesinin evlerinde yaşamasına müsaade ettiği erkek arkadaşlarıyla yaşıyormuş. Maggie, Greg’in büyükannesiyle yakın arkadaşmış ama büyükannesi buradan birkaç kasaba ötede yaşadığı için Maggie onun yerine torununa göz kulak olmayı kendine görev edinmiş.

“Annesi tam bir şıllık,” diye sesli bir şekilde fısıldadı Becky.

Gözlerim kocaman oldu ve ağzım açık kaldı.

Becky tepkime umursamaz bir şekilde omuz silkti. “Öyle. Onun gibi annem olacağına hiç olmasın daha iyi,” dedi kafasını sallayarak. “Zavallı Greg,” diye ekledi üzülerек. Becky’nin Greg’i çok önemsedığını görebiliyordum.

“En azından yanında Maggie ve siz varsınız,” dedim güven veren bir gülümsemeyle.

“Evet,” diye iç çekti. “Keşke buraya taşınabilse. Cole ve Aubry’nin en yakın arkadaşı olduğu için çoğu zaman burada kalıyor ama yine de...”

Bir saat sonra aynada kendime bakıyordum ve bir salon kadını ya da Shelley Teyzemin izlemeye bayıldığı *The Drew Carey Show*’daki uyuz kadına benzemediğim için şaşkındım. Daha... olgun gözüküyordum. Uzun, kül sarısı saçlarım taranıp mükemmelce düzleştirilmişti; cansız gri gözlerim siyah göz kalemi ve altın sarısı farla parlatılmıştı. Sarı ten rengim güneşlenmişim gibi pudrayla bronzlaştırılmıştı. Dar bir kot pantolon ve gelişmekte olan göğüslerimi saran menekşe rengi bir kazakla kısa, kömür grisi tüylü bir bot giymiştim.

“Seksi görünüyorsun,” dedi Becky etrafımda sıçrayıp alkışlayarak. “Bir kadın gibi. Giydiğin o döküntülerin altında kıvrımların olduğunu biliyordum.”

“Ben seksi görünmek istemiyorum Becky. Belki de başka bir kot filan giymeliyim. Maggie’nin yollu olduğumu düşünmesini istemem,” diye yalvardım.

“Hayır,” dedi kafasını sallayarak. “Maggie teyze kitabı kapağına göre değerlendirmez. Zaten seni, üzerine giyip geldiğin o ürkünç şeylerin içindeyken görmüştü. Benim zorumla giyindiğini anlar. İnan bana. Benim çok daha açık şeyler giydiğim oldu. Üstündeki göğüslerini bile göstermiyor. Kazak giyiyorsun yahu,” diye cevapladı usanmış bir halde.

“İyi,” diye iç geçirdim.

Alt kata inip mutfakta Bayan Parker’la karşılaştık.

“Mags Teyze, Blake’in dönüşüne bak,” diye anons etti Becky zafer kazanmış bir edayla.

Bayan Parker arkasını dönüp bana o nazık kahverengi gözleriyle bakarken, “Dönüşümü Becky,” diye düzeltti. “Blake, çok güzel olmuşsun. Zaten güzeldin tabii ama bu kadar makyaja ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

“Yapma Mags Teyze, sadece akşam yemeği için. Okula böyle gitmeyecek,” dedi Becky gözlerini devirerek. “Hem daha önce hiç giysi oyunu oynamamış.”

Maggie yemekleri servis etmek için dönmeden önce bana kırılgan bir gülümsemeyle baktı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum kibarca. Shelley Teyzenin evindeyken masayı kurmaya alıştım. En azından bunu yapabiliyordum gibi geliyordu.

“Elbette Blake, benim için masayı kurabilir misin lütfen?” diye sordu Bayan Parker kibarca. “Becky, ona her şeyin yerini göster lütfen.”

Becky’yle beraber masayı kurarken beni dedikoduyla beslemeye devam etti. Greg ve ikisinin bir çift olduğunu ama el ele tutuşmaktan başka bir şey yapmadıklarını anlattı. Görünüşe göre

okuldaki çocuklar çoktan öpüşmeye başlamışlardı, hem de dille! İğrenç. Düşüncesi bile gidip dişlerimi fırçalama isteği uyandırmıştı.

“Ne akla hizmet dilinle birinin diline dokunmak isteyesin ki zaten?” diye sordum yarı tiksiniş yarı meraklı bir halde.

“Bilemiyorum ama bir noktada bunu Greg’le ben de dene-yeceğim. Nasıl hissettirdiğini sana da anlatırım,” diye cevapladı istekli bir şekilde.

İki büküm oldum. Bunu düşünüyor olmasına bile inanamıyordum.

Masayı kurup içecekleri çıkardıktan sonra Bayan Parker öğrencileri çağırmamızı istedi.

“Aubry ve diğer çocuk aynı odada mı kalıyor?” diye sordum Becky’yle üst kata yollanırken.

“Yok, ikisinin de ayrı odası var. Evde beş oda var. Maggie koridorun sonundaki büyük odada kalıyor. Aubry onun hemen yanındakinde ve Cole da Aubry’nin karşısındaki odada kalıyor. Sonra da senin odan geliyor, yatıya kaldığımda orada kalıyorum ve bir de misafir odası var. Greg bazen orada kalıyor ama çoğu zaman koca bir pijama partisi yaparlar,” diye açıkladı. Banyoyu daha önce kullanmıştım, odamızın karşısında olduğunu biliyordum, o yüzden kimin nerede kaldığını aklımdaki haritaya kaydettim.

“Koca bir pijama partisi mi?” diye sordum kafam karışık bir halde.

Becky güldü. “Geceleri korku filmleri izlediğimiz zamanlarda alt kata uyku tulumlarını dizeriz ve hep birlikte orada uyuruz.”

Başımı salladım ama cevap vermedim. Yatak odası dışında bir yerde uyuma fikrinden hoşnut kalmamıştım, o nedenle zih-nime, bu aktiviteyi yaptıkları günlerde hastaymışım gibi davranacağıma dair bir not aldım.

“Henüz onunla tanışmadığına göre Cole’u neden sen çağır-mıyorsun?” dedi haylaz bir şekilde. “Seni görünce ağzı açık ka-lacak. Kendisi biraz çapkındır ama. Seni şimdiden uyarıyorum.”

Uzanıp kulağıma eğilerek fısıldadı. “Şimdiden okuldan üç tane kızla ikinci aşamaya geçmiş.”

Bir kahkaha attım ve aniden şu Cole denen kişiyi merak etmeye başladım. İşaret ettiği odaya doğru yürüdüm. Banyonun yanı başında ve odamızın çaprazındaydı. Hafifçe bir kere kapıyı tıklattım. Becky gülmeye başladı ve uyuyorsa Cole’u uyandırmak için kapıya yumruklar indirmem gerektiğini söyledi. Daha sert şekilde kapıyı tıklattım ve sonra iki kere daha aynı şeyi yaptım. Hâlâ cevap yoktu. Herhangi bir şey duyabilecek miyim diye kulağımı kapıya yasladım.

Sesli bir şekilde üç kez daha kapıya vurduktan sonra sonunda kapıyı biraz açıp içeri göz attım. Omzumun üzerinden arkaya bakınca Aubry’nin kapısının açık olduğunu gördüm. Becky hâlâ orada olmalıydı. Cole’un kapısını biraz daha açtım.

“Cole?” diye seslendim tereddütle. Odası karanlıktı. Televizyondan ve koridordan gelen ışık sayesinde yatağında yatmakta olduğunu gördüm. Biraz daha ilerleyip ona daha yakından bakabildim. Çok huzurlu görünüyordu. Kahverengi saçları ve çok uzun kirpikleri vardı. Azıcık ışıktaki yüzünün hatlarını zar zor seçebiliyordum ama yüzünün görebildiğim yarısı çok şirindi.

“Cole?” dedim sessiz bir fısıltıyla. Cevap yoktu. Kalbim hızlanmaya başladı ve kanımın vücudumdan çekilmeye başladığını hissettim. *Neden cevap vermiyor? Neden uyanmıyor?* Onu sert bir şekilde dürtmeye başladım.

“Cole,” dedim yüksek sesle onu dürterken. “Uyan Cole!” Sersemleyerek gözlerini açıp sanki delirmişim gibi bana baktığında resmen nefes nefese kalmıştım. Becky odaya gelip ışıkları açtı ve gülererek uzaklaştı. Cole’un koyu yeşil gözlerine baktım ve kalbim yere çakılırken havayı yardığında çıkardığı sesi hissettim.

Dehşete düşmüştüm. Artık uyanık olduğunu ve ölmediğini öğrendiğim için daha az dehşet içindeydim. Oturup bedenini ani bir hareketle bana yöneltti. Tıpkı benim gibi dehşete düşmüş görünüyordu.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu yüzünü iki eliyle kabaca ovalarken.

“Şey... Hayır, ben Blake,” diye cevapladım yavaşça.

Ayağa kalktı ve ellerini kalçasına koydu. Benden çok daha uzundu. *Bu çocuklar neden bu kadar uzun? Yoksa ben mi çok kısayım?* Çıplak göğsüne baktım ve kaslarının belirgin çizgilerini gördüm. Cole zayıftı. Aubry gibi sıska ya da Greg gibi yapılı değildi. Ortalamaydı işte. Onlar kadar uzundu gerçi. Basketbol şortu gidiyordu ve şortunun üzerinde bir çadır oluştuğunu görünce dehşete kapılmışım. Çabucak bakışlarımı yüzüne çevirdim ve pis sırtışıyla karşılaştım. Önce uyarılmış apış arasına baktı ve sonra bana mahcup bir şekilde sırttı.

“Sabah ereksiyonu,” diye açıkladı omuzlarını silkerek.

Burnumu kırıştırdım. “Iyy,” diye cevapladım tamamen tiksiniyerek. “Sadece yemeğin hazır olduğunu haber vermek için gelmişim. Ben aşağıya iniyorum.”

Gitmek için arkamı döndüğümde hafif bir ıslık çaldığını duydum. Arkamı dönüp bakınca gözlerinin popomu incelediğini gördüm. Kafamı sallayıp gözlerimi devirdim. *Aman ne hoş.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Bana yolladıkları mektup hakkında Mark'ın asistanı Veronica'yla görüşmek için işten erken çıktım. Oraya, öğle yemeğine çıkmadan Bay Lewis'i yakalayabilmek umuduyla on ikiye on kala varmaya özen gösteriyordum. Yaz boyunca bir hukuk firmasında stajyer olarak çalışacaktım ve iş yerim Lewis, Smith ve Morris'ten bir blok ötedeydi. Şimdilik tek yaptığım dosyaları düzenlemek ve telefonları cevaplamaktı ama kapağı atana kadar elimden ne gelirse yapacaktım. Çıkmadan on dakika önce, bugün işten erken çıktığımı hatırlatmak için patronum Gina'yı aradım. Saat on bir buçuğu gösterince en alt çekmecemden çantamı kaptım, kalkıp çıkış saatimi kaydettim. Asansöre koşup kapanmasından hemen önce yakaladım.

"Selam Blake, acelen var gibi görünüyorsun."

Arkamı dönünce yakın zamanda çalışmaya başlayan yeni avukatımız Martin'i gördüm. O da şu konuşmaya başlayınca çenesini kapamayış bir türlü beceremeyen tiplerdendi. Geçen hafta mola salonundaki kahve demliğiyle ilgili bir muhabbet açma gafletinde bulunmuştum. Tüm öğle aram kötü kahve ve kahve içmekten hoşlanmayan eski sevgililerinden biriyle nasıl ayrıldığı hakkındaki gevezeliklerini dinleyerek geçmişti. O günü granola barıyla geçirdiğimle kalmıştım. Suratsız olduğumu söylememe

gerek yok tabii ve o günden sonra Martin'le muhabbetimi aza indirgeme kararı aldım.

"Evet, gitmem gereken bir yer var," diye hızlıca cevap verip arkamı dönerek yüzümü asansörün kapılarına verdim. Belki asansör hıncahınç doluyken o kadar çok konuşmazdı.

"Ah, öyle mi? Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Yüksek sesle inlememek ya da yüzümü görmemesine rağmen gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Öğle yemeğinde biriyle buluşacağım," dedim biriyle buluştuğum ve teknik olarak öğle aramı kullandığım için çok da yalan söylemiş sayılmayarak. Bugün yarım gün çalıştığımı bilmesine lüzum yoktu.

Kapılar açılınca lobiye doğru atılıp kapılardan dışarı çıktım. Düztaban ayakkabı giydiğime daha önce hiç bu kadar memnun kalmamıştım. Kol saatime bakınca on ikiye çeyrek kaldığını gördüm. Mükemmel. Herkesin öğle yemeği için binadan çıkmaya çabaladığı kalabalık lobiye doğru yöneldim. Lobinin sol tarafında kalan tuvaletlere ulaşip düztabanlarımı topuklularla değiştirdim. Düztabanları çantama tıkar tıkmaz aynada kendime bir göz attım. Uçuşan birkaç tel saçı düzeltip gözaltlarıma akmuş göz kalemini temizleyerek kapıdan çıktım. Asansörlere doğru ilerlerken sağ taraftan bir adamın yüksek sesle, "Mark!" dediğini işittim. Başımı sesin geldiği yöne çevirdim ve sarışın bir adamın bana baktığını gördüm. Gözlerimiz buluşunca anlık etkiyle bir adım geriledim.

Birbirimize sonsuzluk kadar uzun bir süre bakakaldık ama aslında sadece yarım saniye sürmüştü. Mark'ın mavi gözleri panikten kocaman açılmış bir şekilde benimkilere bakıyordu ve kalbimin şiddetle göğsümü yumrukladığını hissedebiliyordum. Bir miktar kanın sağlıksızca beynime hücum edişini ve kulağımda başlayan çınlamayı hissederken Mark arkasını dönüp yaşlıca bir adamı selamladı. Gözlerimi ondan ayırmayı beceremediğimden bana yeniden bakışını yakaladım. Gözlerinde gördüğüm şaşkınlık yerini üzüntüye bırakmıştı ve bu, bilemediğim aptalca bir sebepten kalbime dokundu.

Zayıf bir nefes verdim ve bu kadar inatçı olmamış olmayı diledim. Son yirmi dakikayı geri çevirebilmeyi, Martin'le o asansöre geri dönebilmeyi ve onun benimle aptalca bir muhabbete girmiş olmasını diledim. Geçmişimi aydınlatmaya dair bu kadar güçlü bir tutkumun olmamış olmasını diledim çünkü bu tutku, yeniden yaşarsam sağ kalacağımdan emin olmadığım bir yıkım ve ıstırap getiriyordu. Kâbuslarımdan kalan hatıralara sahip olmama rağmen, onları gün ışığında deneyimlemek istediğimden emin değildim. Gün ışığında daha gerçekçiydiler. Onları karanlıkta gömülü tutmalıydım ama artık bunun için çok geçti. Mark'ın gök mavisi gözleri, keşke o kadarla kalsaydılar diyebileceğim bir kâbus selini uyandırdı.

Nefesimi tuttum ve bekleyen asansöre çabucak bindim. Öfkeyle kapat tuşuna basıp ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek Mark'ın binayı terk etmiş olması için sessizce dua ettim. Yirminci katta asansörden dışarı adımımı atınca Tanner isimli bir Barbie kopyası tarafından karşılandım. Buraya bir önceki gelişimde minik kardeşi Skipper'la ufak bir münakaşaya girmiştim. Derin bir nefes alıp Veronica Stein'ı görmek için geldiğim konusunda Barbie'yi bilgilendirdim. Sahte gülüşünü yüzüne yerleştirip pahalı zemin kaplamanın üzerinde yolu gösterdi ve oturmamı rica etti. Oturmam gerektiğini biliyordum ama kendimi yeni çalkalanmış bir gazoz şişesi gibi fıkır fıkır hissediyordum. Onun yerine uzun, dalgalı saçlarımı gergince düzelterek bekleme salonunu adımladım.

Veronica beni görünce gülümseyerek, "Blake," dedi. "Ofisi-me geçelim lütfen."

Veronica kırklarının sonundaydı ve çenesine gelen kısa, kahverengi saçları vardı. Neredeyse şeffaf denecek kadar açık bir ten rengi ve keskin kahverengi gözleri vardı. Özel yapım olduğunu tahmin ettiğim etekli takım elbiseler giyerek her daim mükemmel görünüyordu.

Geniş ofisine adımımızı atar atmaz, masasının karşısındaki deri koltuklardan birine oturdum. Veronica üzerinde adım ya-

zan büyük, kahverengi zarfı bulana kadar masasının üzerindeki kâğıtları kurcaladı. Tasarım okuma gözlüklerini takıp zarfı açtı. İçinden birkaç kâğıt çıkardı ve bir kaşı havada, kâğıtlara göz gezdirdi.

“Pekâlâ, geçmiş doğum günün kutlu olsun. Teyzenin vasiyetinde üzerinden geçmemiz gereken birkaç sayfa var. Görünüşe göre Shelley mal varlığının yarısını on sekizinci yaş gününde, kalanını da yirmi beşinci yaş gününde almanı istemiş. Bunu artık pek çok insan yapıyor,” diye açıkladı Veronica.

İç çektim. “Veronica, kabalık etmek istemem ama evrak işlerini bir an önce halledebilir miyiz? Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum.”

Kahkahayı bastı. “Ah Blake, keşke gelip burada staj yapsan. Tam benim istediğim tarzda bir kızsın.” Konuşmasına devam etmeden önce kahverengi gözleriyle yüzümü inceledi. “Teyzen sana iki gayrimenkulle birlikte bir de kiralık bir kasanın anahtarını bırakmış. Bu ikisi arazi. Ayrıca biraz daha para bırakmış ki sanıyorum arazilerin vergilerini bir süre karşılayacaktır. Sadece bunları imzalaman gerek ve sonra hayatına geri dönebilirsin.”

Tam bir aptala döndüm. Shelley’yle birlikte sade bir hayat yaşamıştık. Bu kadar parası olduğu aklımın ucundan geçmezdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Veronica, bomboş bakışımı görünce.

“Evet, ben sadece... Shelley’nin bu kadar parası olduğunu hiç bilmezdim,” diye cevapladım dürüstçe.

“Evet, bazı insanlar sahip olduklarıyla böbürlenmeyi sevmeyiz. Şahsi düşüncemi söylüyorum, paran varsa hayattayken kullanmalısın. Ölünce bir işine yaramıyor, özellikle de devredecek çocukların yoksa. Neyse ki teyzen sana sahipmiş.”

Zayıf bir şekilde gülümseyip arazi tapularını imzaladım. Kiralık kasanın anahtarını bir zarfın içinde bana teslim etti ve çıkarken ona teşekkür ettim. Asansörü beklerken zarfı açıp içindekileri elime boşalttım. Anahtarın yanında Shelley Teyzeden bir mektup vardı.

Blake,

*Anlatacaklarım hazmedilmesi güç şeyler olacak, o
yüzden okurken otursan iyi edersin.*

Asansörün kapıları açıldığında mektubu hızlıca kapatıp kafamı kaldırdım. Geceleri beni dehşete düşüren gök mavisi gözleri karşımda görünce kalbim ağzıma geldi. Bir süre yüzünü inceledim, bu sefer yavaş bir şekilde. Aşağı yukarı kırk yaşlarında görünüyordu. Sarı saçları arkaya taranmıştı ve sarı sakalları çenesine serpiştirilmiş gibiydi. Burnu uzun ve düzdü. Gözleri, o gök mavisi gözleri... Onu bulup sorularımı sormayı öyle uzun zamandır bekliyordum ki onu şimdi karşımda bulunca vereceği cevaplara katlanabileceğimi sanmıyordum.

"Bay Lewis," dedim onu selamlamak için titrek elimi uzatırken. "Ben Blake Brennan. Aimee'nin bir arkadaşıyım."

Gözlerinin kocaman açılışını izledim, sonunda elini benimkine uzattı. Sanki kalbime uzanıyor ve son yirmi bir yıldır oraya saplanıp kalmış bıçağı döndürüyordu.

"Resmen tanışmamızın vakti gelmişti Blake," diye cevapladı yüzümün her bir santimini incelerken. "Ofisime geçmek ister misin? Öldürecek birkaç dakikam var."

Kelime seçimini duyunca gözlerimi kocaman açtım ama kabul ederek başımı salladım.

Adamın ofisine ulaşırken telefonumu çıkarıp Cole'a onu düşündüğümü söyleyen bir mesaj yolladım. Ölürsem onu düşündüğümü bilmesini istiyordum. Keşke ona onu sevdiğimi söyleyen bir mesaj atsaydım ama öleceğimden *o kadar* da şüphelenmiyordum.

Mark'm ofisi devasaydı. Odanın orta yerinde kiraz ağacından yapılma koca bir masası, solunda kitaplığı, sağında bar ve bar sandalyeleri ve masanın arkasında nehri ve şehri içeren muhteşem bir manzarası vardı. Mekân resmen *ihtişam* diye bağırıyordu.

“Otursana Blake,” dedi ceketini çıkarıp bar sandalyelerinden birine fırlatırken. Uzaklıktan dolayı isabet ettiremeyince ceket yere düştü. Ceketini kaldırıp masanın önündeki koltuğa koyma içgüdümü bastırdım. Bara doğru ilerledi ve içki isteyip istemediğimi sordu. Kafamı hayır dercesine salladım ve kendine bir bardak viski koyuşunu izledim. *Belki de evet demeliydim.*

“Nasılsın?” diye sordu yüzümü inceleyerek.

Ses tellerimin iş birliği yapıp cevap vereceğinden emin değildim.

Ağzımı birkaç defa açtım ve son olarak boğazımı temizledim. “Ben... iyiyim. Siz nasılsınız?” diye sordum mahcup bir tonda.

“İyiyim. Hukuk fakültesi nasıl gidiyor?” diye sordu beni dikkatle izlerken.

Poker suratımı takınmanın tam zamanıydı aslında. Derin bir nefes aldım ve ardına sığınabileceğim bir poker suratım olması için dua ettim.

“Hukuk fakültesinde okuduğumu nereden bildiniz?” diye sordum sakın bir şekilde.

“Aimee’nin arkadaşı olduğunu söyledin. Okuldan arkadaşı olduğunu varsayıyorum. O kızın okul dışında bir sosyal hayatı yoktur. Sanırım bana soracak birkaç sorun var?” diye sordu bir kaşı havada.

O, içkisinden bir yudum alırken derin bir nefes aldım ve son on üç yıldır bana işkence eden soruyu sormak için daha fazla bekleyemedim. “Babamı siz mi öldürdünüz?” diye sordum sessizce.

İçkisi boğazında kaldı ve birkaç kere öksürdü. “N... Ne? Mal varlığınla ilgili sorulardan bahsediyordum ben. Sen neden bahsediyorsun?” diye tükürük saçarak konuştu.

“Affedersiniz,” dedim telefonum çalmaya başlayınca. Sesli mesaja atmadan önce ekrana baktım ve arayanın Cole olduğunu gördüm. “Bu tuhaf bir soruydu ama kim olduğunuzu biliyorum.”

Boğazını temizledi. “Hayır Blake. Kim olduğumu bilmiyorsun. Biliyor olsaydın bana böyle bir soru sormazdın. Ben suçlula-

rı demir parmaklıklar ardına koyarak para kazanıyorum. Neden birini öldüreyim?”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve aptal gözyaşlarımın akmasma engel olmaya çalıştım. “Ona ne olduğunu anlatabilir misiniz?” dedim kırık bir fısıltıyla.

Sorum yüzünde yıkılmış bir ifade oluşturdu. Çabucak duruşunu düzeltti ve gözlerinde gerçeği arıyor olmasaydım bunu kaçıracağımı biliyordum.

“Ne demeye çalıştığını anlamıyorum Blake. Senin baban kim?” diye sordu müvekkilleriyle konuştuğu sesi takınarak.

“Bay Lewis, küçükken beni evimden alıp götürən adamın siz olduğunu biliyorum. Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum ama kim olduğumu bilmemekten bıktım. Onu öldürdünüz mü, öldürmediniz mi?” diye sordum küstahça.

“Sana insanları öldürmediğimi söyledim zaten,” diye haykırdı ofisini adımlamak için yerinden kalkarak. “Sana verebileceğim bir bilgi yok Blake. Enerjini kendine saklamayı ve böyle şeyleri kurcalamamayı tavsiye ediyorum. Hoşuna gitmeyen bir şeyler bulabilirsin. İnan bana, ben bunu zor yoldan öğrendim.”

Başımı yana yatırıp onu iyice inceledim. “Siz neden bahsediyorsunuz? Chicago’nun en iyi avukatlarından birisiniz.”

“Evet, öyleyim. Bu, geçmişim için hiçbir şey ödemediğim anlamına gelmiyor. Lütfen... Bu işin peşini bırak. Kendine güzel bir hayat kurdun.”

Bana söylediği şeyi fark edene kadar, “Sanki kolaymış gibi söylüyorsunuz,” diye bıyık altından mırıldandım. “Nasıl bir hayat yaşadığımı siz nereden biliyorsunuz? Beni mi izliyordunuz?” diye sordum dehşet içinde.

“Gözüm üzerindeydi, evet,” dedi iç geçirerek. “Bu senin iyiliğin için. Bunu kendine saklayacağına dair sana güvenebilir miyim Blake? Beş dakika içinde bir toplantım ve önümde beni bekleyen çetrefilli bir hafta var. Şu an kafamı bunlara veremem.”

Dalga geçer gibi güldüm. “Vicdanına ağırlık olmak istemem

tabii Mark. Sırrın benimle güvende. Gerçi hâlâ soracak sorularım var.”

“Blake, ‘Merak insanı mezara sokar’ sözünü bilir misin?” diye sordu ve başımla onaylamamı bekledi. “Bu durumda, merak senin dışında herkesi mezara sokar. İnan bana, öylesi daha acı verici. Sevdiğin insanlar hatırına bu işin peşini bırak.”

“Eh Mark, şansına ben kimseyi sevmiyorum,” dedim kızarak. Bana bir kaşı havada baktı. “Bundan emin misin Blake?”

Cevabı soluğumu titretti. Bir kişiyi, hatta beş kişiyi seviyordum ve onları kaybetmekten ölümüne korkuyordum. Dönüp çıkmak için kapıyı açtım. Adamın boğazına çökmeden önce buradan çıkmalıydım. Neler olduğunu bal gibi biliyor ve bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu. Öfkeden gözlerimin dolduğunu hissettim ama onun görmesine izin vermeyecektim. Kapıyı ardımdan sessizce kapattım ve kendi binamın otoparkına varana kadar yürümeye ara vermedim. Arabamı çalıştırıp eve gitmek için park yerinden çıkarırken radyoda Coldplay’in *Fix You* şarkısı çalmaya başladı.

*Yerine koyamayacağın bir şeyi kaybetmek
Birini sevdiğinde boşa gitmesi
Daha kötüsü olabilir mi?*

Lanet gözyaşları diziliveriyordu. Lanet olası Chris Martin ve lanet ağzını her açışında beni ağlatma yeteneği.

Daireme varınca Aubry’ye seslendim ama evde değildi. Doğrudan odama gidip telefonumu çıkardım. On cevapsız arama. Üçü Russell’dan, beş tanesi Cole’dan, biri Becky’dan ve bir tanesi de Aubry’dan. Mesajlarıma göz gezdirip Aimee ve Cole’dan gelenleri gördüm. Aimee’ninki Mark’la görüşmemin nasıl gittiğine dair. Çabucak iyi geçtiğini söyleyerek cevapladım. Cole’un mesajında sadece şu yazıyordu: Ben her zaman seni düşünüyorum. Midemde kelekler uçuşurken telefonun ekranına bakıp gülümsedim ve ardından Russell’ı aradım.

“Selam bebeğim,” dedi o seksi aksarıyla.

“Selam, affedersin daha erken arayamadım.”

“Hayır, önemli değil. Görüşmen nasıl geçti?”

“İyi geçti ama hasta oluyorum sanırım. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum,” diye sızlandım.

“Ya? Gelip sana biraz çorba getirmemi ister misin?” diye sordu endişeli bir şekilde.

“Hayır, teşekkür ederim. Sanırım uyuyarak atlatmaya çalışacağım. Seni sabah ararım.”

Aubry ve Becky’ye mesaj attım. Aubry’ye evde olduğumu ve uyuyacağımı bildirdim. Becky’ye kendimi iyi hissetmediğim için onu yarın arayacağımı söyledim. Bu bana Shelley’den kalan mektubu okumak için yeterli zamanı kazandıracaktı. Cole’u geri aradım çünkü basit bir mesajı kabul etmeyecekti ve şu an gerçekten sesini duymaya ihtiyacım vardı.

“Alo?” diye cevapladı ikinci çalışta. Sesi nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu.

“Hey, spor mu yapıyordun?” diye sordum.

“Ah... Hayır, ne oldu?” diye cevapladı boğazını temizleyerek. Arka planda ona anlayamadığım bir şeyler söyleyen bir kadın sesi duydum. “Bir saniye,” dedi bana ve telefonu yere bıraktı. Boğuk konuşma sesini duydum, konuştuğu kişi Erin olmalıydı. Kadını sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi geliyordu sesi. Sonra kadının bağırışını duydum, “Beni becermeyi bırakıp telefonu açıyorsun! Kiminle konuşuyorsun?” Tam o anda telefonu kapatıp banyoya koştum ve gün içinde yediğim tek şey olan kahvaltımı kustum. Bir şeyler yemediğimden, Shelley’nin mektubundan ve Mark’la yaptığım yüzleşmeden dolayı zaten kusacak gibi hissetmiştim ama Cole’un seks ortasında telefonu cevaplaması... Ah, Tanrım... Kendimi yine kötü hissediyordum. Tuvaletin kenarındaki soğuk seramiğe oturup midemi birkaç kez sıvazladım.

Telefonu açarken aklının yerinde olmadığını düşünerek mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Birbirimiz için işi gücü bırakıp diğeriyle ilgilenmek normal bir şeydi. Ne yaptığını bana

söylemek istememişti zaten. Tüm bunları aklımdan geçirdim ama hiçbir bu durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlamadı. Görüntü çoktan aklıma kazınmıştı, bana sessizce eziyet ediyordu. Şimdi tek düşünebildiğim onu öperken ellerinin arasındaki kadının yüzüydü. Onun tenindeki dudakları. Kulağına ne kadar güzel olduğunu fısıldarken bedenini onunkine doğru yaslayışı. Gözlerimi sımsıkı yumup kulaklarımı ellerimle kapattım. Bu düşünceyle başa çıkamıyordum. Yapamıyordum. Artık onu başka biriyle düşünemiyordum. Böyle hissetmeye hakkım olmadığını biliyordum ama kendimi tutamıyordum. Onun başka bir kadınla olması fikri beni son zamanlarda ölümüne rahatsız ediyordu.

Kalkıp ellerimi lavaboya yasladım. Yansıma baktım ve hissettiğimin görünüşüme yansıdığını fark ettim. Ölü gibiydim. Beyaz fırırlı gömleğimin yarısı lacivert kalem eteğimin dışına çıkmıştı. Giysilerim kırış kırış, makyajım mahvolmuş durumda ve gözlerim kıpkırmızıydı. Sarsıntılı kusuşum gözlerimin kenarlarında minik izler bırakmıştı.

Kendime güldüm. Kusmam için *bunun* yeterli oluşuna inanamıyordum. *Neden seksin orta yerinde telefonunu açıyor ki?* İnledim. Sadece düşüncesi bile yeniden tuvaletin üzerine eğilmeme sebep oldu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. *Bu aptalca*, diye kendimi tekrar tekrar telkin ettim dişlerimi fırçalarken. Sonunda duşa girebildiğimde suyu açıp ağlayarak yere çöktüm ve suyun acılarımı alıp gitmesine izin verdim. Normalde gecelerime musallat olan hatıraların hepsi gün ışığına çıktı ve bundan sonra nereye varacaklarını da bilmiyordum. Cole'dan gelen cevapsız bir arama olduğunu gördüm ve onunla yarın konuşacağımı söyleyen, aradığım için özür dileyen bir mesaj yolladım. Hemen telefonu kapatıp kenara fırlattım ve Shelley'nin mektubunu açtım.

Blake,

Anlatacaklarım hazmedilmesi güç şeyler olacak, o yüzden okurken otursan iyi edersin. Benimleyken ihtiyacın olan cevapların hiçbirini veremediğim için özür dilerim. Daha çok küçüktün ve anlayamayacağın daha birçok sebepten dolayı sorularını cevaplayamazdım. Geçmişinle ilgili henüz farkına varamadığın çok şey var. Bazı şeyler öğreneceksin, henüz öğrenmediysen tabii. Her şeyden kuşkulananına sebep olacak şeyler. Her şeyden kuşkulanan lütfen; sadece bunların seni tanımlamasına izin verme. Kime güvendiğine dikkat etmelisin. Senin için en iyisini istiyorum. Harika şeyler yaptığını biliyorum. Bu dünyada bir değişiklik yaratacağını hep biliyordum. Fiziksel olarak artık varlığını sürdürmüyor olsam da bu son kısmı söylemek benim için çok zor. Davranışlarımı savunamayacak olmak bunu daha da zor bir hale sokuyor. Bunun için benden nefret edeceğini biliyorum. Sadece bir gün beni affetmeni umut ediyorum. Affedemesen de üzgün olduğumu ve seni her zaman çok ama çok sevdiğimi bil.

İşte söylüyorum... Ben senin teyzen değilim. Annenle her gün konuşurduk ve bana hep senin resimlerini gönderirdi. Bazen seni, beni görmeye bile getirirdi. Doğduğun ilk andan itibaren seni bütün kalbimle sevdim. Senin için kiralık kasaya bıraktığım şeyler sana ait ve onlarla ne yapacağın sana kalmış. Avukatın olarak Mark'ı seçmemin bir nedeni var; lütfen bunu sorgulama. Mark iyi bir adam ve senin iyiliğini yürekten istiyor. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa yanında olacaktır. Maggie, yani Bayan Parker da annenle ortak arkadaşımız. Sana iyi bakacağını biliyordum. Seninle harikalar yaratacağını da

*Eğer aradıysan geçmişinle ilgili pek bir şey bulamadı-
ğından eminim. O gece neler olduğunu çok insan bilmiyor.
Hikâyenin tamamını ben de hiç öğrenemedim.*

*Ailenin sana verdiği isim Catherine Blake Brennan.
Sana bu bilgiyi, gerçeği araştırmaya devam edebilmen
için veriyorum. Umarım sana yarardan çok zararım do-
kunmuyordur. Lütfen bu ismi kullanma. Bu konuda bana
güven. Okuduktan sonra bu mektubu yak.*

Seni seviyorum Blake. Lütfen bunu unutma.

Sevgiler,

Shelley

Mektup titreyen ellerimden yere düşene kadar birkaç saniye buz keserek oturdum. Ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım ama kalan havanın da kimliğim gibi ortadan kaybolduğunu hissettim. Birkaç kere derin nefes alıp kendimi sakinleştirene kadar yüzümü dizlerimin arasına gömdüm ve saate baktım. Dört yirmi üç. Yüzümü silip birkaç derin nefes aldıktan sonra telefonumu açtım.

Gelen sesli mesajların kimden geldiğini kontrol etmedim. Patronum Gina'yı aradım ve bir hafta izin istedim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve kutunun içinde ne olduğunu öğreneceksem bu boş haftaya ihtiyacım vardı. Sesimdeki kırıklığı duyduğundan emindim çünkü bir haftalık yokluğumdan dolayı üzüntüsünü sesine yansıtmaya zahmet etmedi. Sanki orada çok değerim varmış gibi. Sadece değersiz bir stajyerdim işte.

Burada kalmalı mıydım, yoksa bir gezi ayarlayıp tüm bu çılgınlıktan uzağa mı gitmeliydim emin olamıyordum. Gerçi nereye giderim, onu da bilmiyordum. Belki Becky ve Greg'e haber verip onları ziyaret ederdim. Kapım üç kere sesli bir şekilde çaldı. Şifremiz.

"Blake?" diye seslendi Aubry. "Uyuyor musun?"

Boğazımı temizledim ve "Evet," diye geri bağırdım.

"İçeri gireyim," dedi düz bir şekilde.

"Git başımdan Aub."

"Cole telefonda. Seninle konuşmak istiyor."

"Gidip kendisini becermesini söyle," dedim kırılgan bir şekilde. "Ya da Erin'i," diye mırıldandım bıyık altından. Kızgın olmaya çalıştım çünkü o haldeyken telefonu açmasına kızgın olmam gerekiyordu. Bunun beni ne kadar inciteceğini biliyor olması gerekirdi ama kızgın hissedemeyecek kadar yitiktim.

"Üzgün olduğunu söylüyor. Onunla konuşman için yalvarıyor. Blake, tüm gün bekleyemem. Bir randevum var. Aranızda laf taşıyamam."

"Taşıma o zaman. Onu yarın arayacağımı söyle. Şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen."

Aubry'nin uzaklaşırken mesajımı Cole'a ilettiğini duydum. Birkaç saniye sonra odama doğru yürüdüğünü duydum ve yeniden kapımı tıklattı. Bu sefer kalkıp onu içeri aldım. Beni görünce yüzü düştü. Kollarını etrafıma dolayıp ben kendimi bırakırken sarıldı.

"Ne oldu? Cole'un özür dilediği şey yüzünden mi böylesin? Yoksa uyurken kâbus mu gördün?" diye sordu endişeli bir şekilde.

"Hayır, onun yüzünden değil. Ayıkken bir kâbus gördüm," dedim sümüğümü çekerken.

"Ah. Yani bir şeyler hatırladığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Gözyaşlarımı silerken, "Hayır, olanları yaşadığımı söylemeye çalışıyorum," dedim titreyen bir sesle. "Bugün avukatın ofisine gittim ve hakkında konuşamayacağım bir şeyler öğrendim. Dahası, Shelley bana bir kiralık kasa anahtarı, daha fazla para, daha fazla arazi ve bir mektup bırakmış. Henüz kasaya gitmedim ama mektup hayatımın tam bir yalan olduğunu özetliyor. Gerçek teyzem bile değilmiş." Son sözleri boğulur gibi söylediğimde Aubry daha sıkı sarıldı.

"Hassiktir. Bu... Siktir... Çok üzgünüm."

"Çok korkuyorum Aubry," dedim boğuk bir sesle.

"İyi olacaksın Kovboy. Yanındayım. Hepimiz yanındayız," dedi yanağıma hafif bir öpücük kondurarak.

"Beni korkutan da bu," diye fısıldadım.

ALTINCI BÖLÜM

Geçmiş

Okulun ilk senesi iyi gidiyordum. Ponpon kız takımına katıldım; okulda dansa en yakın şey buydu. Shelley Teyze beş yaşındayken beni dans derslerine götürmeye başladığından beri dans ediyordum ve çok özlemiştim. Becky de takımın üyesiydi ve bizi bağlayacak bir şeyimiz olmasından memnundum. Maggie, Aubry ve Cole'la sahip olduğumuz yeni yuvamdan hoşlanıyordum. Ait olduğumu hissettiriyorlardı. Becky beni şimdiden Cole ve onun tavlama yöntemleri hakkında uyarmıştı. Sanki bu konuda uyarılmaya ihtiyacım varmış gibi. Cole'un beş adım yanma yaklaşan bunun kokusunu alabilirdi. İsmi *Jigolo* olan, kendine has bir koku bile yaptırmış olabilirdi. Üç aydır onunla birlikte yaşıyordum ve ilk aydan sonra bana asılmayı bırakmış olmasına rağmen tam on iki kızın evin kapılarından girip çıktığına şahit olmuşum. On iki diyorum. Evde yaşadığım her hafta için bir tane.

Başlarda beni gerçekten rahatsız ediyordu. Artık dikkatini çekmediğim anlamına geldiği için mi, yoksa takıldığı kızlara uyuz olduğum için miydi emin değildim. Muhtemelen ikisi birdendi. En kötü yanı da onunla ilgilenmiyordum bile. Pekâlâ, bu bir yalandı. Onunla biraz ilgilenmiş olabilirim. Savaşmak için çok çabalamış olsam da ona kapılmamak çok zordu. Çekiciydi.

Aynı odada kaldığında seni tükettirdi. Odayı terk ettiğinde yokluğunun yasını tutardın. Bu şekilde hisseden tek kişinin ben olmadığımı da biliyordum. Okulda birkaç dersimiz ortaktı ve başı belaya girip de müdürün odasına gönderildiğinde herkes evcil hayvanını kaybetmiş gibi üzülürdü. Kızlar surat asıp mızımızlanırdı bu durum beni çileden çıkarırdı. Erkekler de öğretmene söylenip kös kös otururlardı.

Çok tuhaf bir şeydi Cole'un varlığı. Ondan kaçınmayı çok sevsem de akciğer vebası gibiydi. Bana çok yakın durduğunda ciğerlerim tam kapasite çalışmazdı ve sanırım bunun farkındaydı. Bu seneden önce hiç gerçek bir okulda okumamıştım. Korkutucu olduğunu düşünürdüm ama Becky ve oğlanlardan öğrendiklerim korkumu atlatmama yardımcı olmuştu.

"Havalı" grup, "inek" grubu, "dışlananlar" grubu ve "tiyatrocular" grubu denen gruplar olduğunu öğrendim. Sanki milleti etiketlemek için de kurulmuş bir grup vardı.

Ben aslen hangi gruba dahil olduğumu bile bilmiyordum. Becky, Greg, Aubry ve Cole kendi hallerinde takılıyorlardı ama aynı zamanda havalı grubuna da dahildiler, o yüzden sanırım ben de otomatik olarak oraya dahil olmuştum. O gruba hiç ama hiç uymuyordum. İnek grubu ya da dışlananlarla kendimi daha rahat hissediyordum. Havalı gruptaki insanlardan çok hoşlanmamıştım çünkü bazen diğer gruplardaki çocuklara pislik gibi davranıyorlardı.

Mezunlar gecesi yaklaşmaktaydı ve herkes eşlerini baloya davet etmeye başlamıştı. Birinin yanımdaki dolaba yaslandığını fark ettiğimde o günkü ders kitaplarımı dolabıma koymakla meşguldüm. Kafamı kaldırıp bakınca kırmızı sırt çantası sağ omzunda asılı halde duran Justin'in beni izleyen mavi gözlerini fark ettim.

Eve hangi kitapları götüreceğimi düşünmeye devam ederken, "Selam Justin, ne var ne yok?" diye sordum.

"Hafta sonu dansa geliyor musun?" diye sordu uzanıp eliyle ellerimi durdurarak.

Kitaplarımı yerleştirmeye ara verip başımı ondan yana yatırarak belli belirsiz gülümsedim. Justin okuldaki en havalı çocuklardan biriydi. Karşı evde oturan, son sınıfa giden, iki farklı sporla ilgilenen tipik bir Amerikan çocuğuydu. Dans için çoktan bir eşi olduğuna şaşmazdınız.

Kimsenin teklif etmemiş olduğu gerçeğini söylemekten kaçınarak, "Pek emin değilim," diye mırıldandım.

"Benimle gider misin peki?" diye sordu. Justin elimi daha sıkı tutunca bakışımı ellerimize çevirdim.

"Hmm... Elbette," diye cevapladım tereddütle gülümseyerek.

"Harika, cumartesi günü seni evden alırım o zaman," dedi mükemmel beyazlıktaki dişlerini göstererek.

"Peki," diye gülümsemesine karşılık verdim. Justin uzaklaştığında, dolabıma yüzümü çevirdim ve kendimi deli gibi kıkırdamaktan alıkoymak için alt dudağımı ısırdım. Bunu Becky'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum.

O gün ponpon kız antrenmanına gittiğimde, futbol sahasındaki kızların hepsi Justin bana evlenme teklif etmiş gibi davranıyordu. Sasha, benim yaşımdaki ponpon kızlardan biri, Justin'le ikinci aşamaya geçişini ve ne kadar büyük elleri olduğunu anlatıp durdu. Buna dikkat etmemek için elimden geleni yaptım. Bir sebepten dolayı biraz paniklememe sebep olmuştu. Aşamalara geçmek şöyle dursun, ben henüz biriyle öpüşmemiştim bile. Justin'in, kendisiyle bir şeyler yapmamı beklemediğini umdum. Öpüşmek sorun olmazdı ama daha fazlasını yapmakla ilgilenmiyordum.

Aubry'ye dansa Justin'le beraber gideceğimi söylediğimde bana dikkatli olmamı tembihledi. Greg de aynı şeyi söyledi ve onun hakkında bazı dedikodular duyduğunu ekledi. Cole, Justin'in eşi olarak gitmemem için resmen yalvardı. Dedi ki, ondan alıntı yapıyorum, "Benim eşim olabilirsin. Cindy'ye onunla gideceğimi söylemiştim ama istersen hepimiz birlikte gidebiliriz." *Pisliğe bak. Cidden, kim böyle bir şey teklif eder?* Gözlerimi devirip tokadı yapıştırma içgüdüme direndim.

Gümüş rengi, eteği dizlerimin biraz üzerinde biten, vücudumu saran bir elbise giydim. Becky bana hafif bir makyaj ve saç yaptı ki saçım hem gözümün önünden çekildi hem de serbest kalmış oldu. Kapı zilini duyduğumda kendimi aynada son bir kez inceliyordum. Heyecanlı bir ciyaklamayla evdekilere veda edip alt kata indim. Kapıyı açıp smokin giymiş Justin'i canlı bir gülümsemeyle karşıladım. Beni baştan ayağa süzüp leylak rengi bir glayöl çiçeği uzattı.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda Justin bedenini hafifçe bana doğru döndürdü. "Ee, üniversiteyle ilgili düşüncelerin var mı?"

Sorusu beni afallattı ve ona daha birinci sınıf olduğumu hatırlatmalı mıyım diye merak ettim. "Hmm... Pek sayılmaz."

"Ah, olsun. Ben önümüzdeki sene Florida Üniversitesi'ne gidiyorum. Belki ara sıra beni ziyarete gelersin," dedi göz kırparak. Karşılığında kibarca gülümsedim. "İşletme okumak ve babamın şehrin birkaç yerinde bulunan restoranlarını devralmak istiyorum."

"Bu harikaymış."

Justin'den hoşlandım ama onunla ilgili bir şeyler beni rahatsız etmişti. Vites değiştirirken eli birkaç kez bacağıma dokunmuştu ve bilerek yaptığı barizdi. Okuldaki en güzel kız olduğumu ve şu an kendisinin yerinde olmak isteyen tonla erkek olduğunu anlattı.

Altı ya da yedi kızı reddettiğini söyleyene kadar anlattığı şeylere gülümsüyordum. Birkaç kere gözlerimi devirme isteği uyanmıştı. Bir erkek grubuyla takıldığımdan bu tarz saçmalıklara bağışıklığım vardı. *Erkekler bir kızı yatağa atabilmek için her şeyi söyler. Bunu Cole'dan öğrenmiştim. Erkekler ucunda oral seks olacağını bilseler sana ay ve yıldızları vaat eder. Bunu Aubry'den öğrenmiştim. Erkekler eski tartışmaların yeniden açılmasını engellemek için sana bir kraliçe gibi davranır ve evde ne istiyorsan yapar. Bunu da Greg'den öğrenmiştim.*

Danstayken insanların arasına karıştık. Justin beni futbol takımından birkaç erkekle tanıştırdı. Greg ve Cole da futbol oynadığı için aralarından bazılarıyla daha önce tanışmıştım zaten.

İçki almaya gittiğimizde ponpon kızlardan birkaçı etrafımıza üşüştiler. Esasen, Justin'in başına üşüştiler ve sadece orada olduğum için benimle de anlaşıyormuş gibi davrandılar. Zavallı eşlerine çantalarını emanet edip onları yanlarındaki boş sandalyelerle yalnız bırakarak, gizliden gizliye, "Şanslı sürtük. *Justin keşke benim eşim olsaydı,*" diye düşünüyorlardı.

Mekâna vardığımızda Becky ve Greg'le konuştuk. Aubry ve eşi Sandra da geldi ve bir süre grup halinde takıldık. Cole eşiyle birlikte içeri girdiğinde nefesim boğazımda takılı kaldı. Cole'un beni birkaç kez süzüşünü yakaladım ama gözleri ne zaman benimkilerle buluşsa bana delici bakışlar atıyordu. Onu hiç anlamıyordum. Denemesi bile saçmalıktı. Becky kulağıma eğilip Cole'un gece boyunca gözlerini benden ayıramadığını söyledi. Ona gözlerimi devirdim çünkü Cole bana adam gibi teklif etmiş olsaydı bu gece onun eşi olacağımı bal gibi de biliyordu. Yine de ona doğru bir bakış attım ve beni izlerken yakaladım.

Justin'le dans ettim ama ayak parmaklarıma onuncu kez bastıktan sonra oturmak istediğimi söyledim. Justin kabul etti ve hareketleriyle bana yaptığı işkence yüzünden özür diledi. Söylediklerine güldüm ama onu düzeltmedim çünkü onunla dans etmek resmen bir işkenceydi. Birkaç kere bana içki isteyip istemediğimi sordu. Gizlice içeri bir matara sokmuştu ve gece boyunca içkisini yudumlayıp durmuştu. Onu reddettim çünkü alkolün tadından hoşlanacağımı düşünmüyordum. Hiç denememiştim ama tadı da kokusu gibiye nefret edeceğimi biliyordum.

Bir noktada, Justin kulağıma eğilip sıkıldığını söyledi. Beni sandalyemden kaldırdı, yeniden dans pistine gidiyoruz diye kendimi geri çektim. Spor salonunun kapılarını itip bizi koridora çıkardığında kalbimin atışı hızlanmaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum soyunma odalarının olduğu koridorun sonuna ulaştığımızda.

"Seninle biraz yalnız kalmak istedim," diye geveledi bana doğru yalpalayıp beni dolaplara doğru nazıkçe yaslayarak. Çenemi kaldırdı ve kendimi koyu mavi gözlerine bakarken bul-

dum. “Bu gece çok güzel görünüyorsun Blake,” deyince midem taklalar attı.

Yüzünü benimkine yaklaştıırken nefesindeki itici votka kokusunu aldım ve dudakları benimkilere değmeden önce gözlerimi sımsıkı kapadım. Şişe çevirmece oynarken Aubry’yle dudaklarımızı değdirmemizi saymazsak daha önce kimse beni öpmemişti. Gerçek bir öpücükten neler beklemem gerektiğini de bilmiyordum gerçi. Kalçalarının sertliğini benimkilerde hissettim ve dilini dudaklarımın arasına kaydırduğında nefesimi tuttum. Dili ağzımı işgal edince ne yapmam gerektiğini anlamadım. Kendi dilimin üzerinde yapışkan, yumuk ve iğrenç bir şey hissettim. Ona ayak uydurarak birkaç kez kendi dilimle onunkini ittirdim. Aniden, ellerinin göğüslerimi avuçladığını hissettim ve öpüşmeyi bırakarak onu kendimden uzaklaştırdım. Gözlerindeki sert bakış gövdeyi ani bir soğuklukla kapladı. Surat ifademi görünce bir kahkaha patlattı, yüzümü sertçe çekip kendisinininkine yaklaştıırken bedenimi de arkamdaki dolaplara yapıştırdı ve bana kıpırdayacak yer bırakmadı.

Nefes alıp verişimin yavaşladığını hissettim; bir anlığına nefes alamadım. Onu itmeye çalıştım ama kımıldamıyordu. Yan yan yürümeye başlayıp beni sıkıca kendisine çekti, dudakları acı verici bir şekilde benimkilere yapışmıştı. Artık erkeklerin soyunma odasında olduğumuzu fark edince paniklemeye başladım. Beni bıraktı, sadece birazcık ama beni ne kadar çok istediğini ve nasıl hissettireceğimi bilmek için yanıp tutuştuğunu söylemeye başladı. Gözlerim odada silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aramaya başladı.

“Justin,” dedim titrek bir sesle. “Hadi dansa geri dönelim.”

“Resmen gösterip vermiyorsun Blake,” diye püskürdü. Sesinden tiksinti damlıyordu. “Kimse bilmeyecek.”

Beni duvara doğru ittirdi ve hareketin etkisiyle iki büküm oldum. Kendini bana yaslayıp elini kalçama doğru kaydırды.

“Lütfen Justin,” diye yalvardım. “Lütfen bana bunu yapma.”

Kahkaha attı ve tek bir hareketle elini zorla külotumun içine

sokup beni ağılattı. Sarhoş parmakları aralayamasın diye bacaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Ağzı yine benimkini buldu ve sert bir şekilde dilini ısırıldı. Ağzından bir kükreme sesi kaçtı ve beni omuzlarımdan yakalayıp yere fırlattı. Hantal bir şekilde yanımdan üzerine düşünce acıyla ciyakladım. Külütoym yüzünden bacaklarımı kontrol edememiştim. Beni sertçe yere yatırdı ve boynumdan yakaladı.

“Sert oynamaktan hoşlanıyorsun ha? Sana sertlik nasıl olmuş göstereceğim,” dedi merhametsizce. Dudağımyı öyle sert ısırıldı ki kanın tadını aniden ağzımda hissettim. Yardım için bağırdım. “Kes sesini,” diye emrederken parmaklarını içime doğru ittirdi.

O parmaklarını şiddetle içime doğru itmeye devam ederken acı dolu bir çığlık attım.

“Lütfen... Lütfen dur...” diye altında feryat ettim ama daha sert ve daha hızlı itirmeye başladı. Üzerimden hafifçe kalktığını hissedince hareketsiz kaldım, sonra pantolonunun fermuarını açtığını duydum.

“Hayır! Lütfen hayır! Lütfen, ah Tanrım, lütfen...” diye yalvardım hıçkırıklarımın arasından.

Kapının çarpılarak açıldığını duydum ve Justin’in bedeninin üzerimden kalktığını hissettim. Bacaklarımı toplayıp kendimi duvara doğru ittim. Kollarımı bacaklarımın etrafma sımsıkı doladım ve bacaklarımın arasındaki dayanılmaz derecede taze acıyı dindirmeye çalıştım. Gözyaşlarımın arasından, Cole’un Justin’in suratına tekrar tekrar indirdiği yumrukları izledim. Kapı yeniden açıldı ve Aubry’nin Cole’a doğru koştuğunu gördüm.

“Ne halt yiyorsun sen?” diye bağırdı Aubry yüksek sesle.

“Lanet olasıca ona tecavüz ediyordu!” diye geri bağırdı Cole yumruğunu Justin’in suratına geçirerek.

“Ne?” diye bağırdı Aubry etrafta beni arılırken.

Beni köşeye sinmiş halde görünce yanıma koştu.

“Hoşuna gitti Cole,” diye bağırdı Justin. “Sikimi içine sokmam için yalvarıyordu.”

Hıçkırıklarımın arasmda yüksek sesle inledim ve başımı salladım. Hiçbir şey söyleyemedim.

“Kes lan sesini,” diye bağırdı Cole yüksek sesle. Bedeni titrerken burun deliklerinin büyüüp küçüldüğünü görebiliyordum. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Greg de birden ortaya çıktı ve nereden geldiğini anlayamadan Becky yanı başımda bitmiş, başımı göğsüne yaslıyordu. Aubry beni okulun dışına taşıyıp arabaya oturttu. Eve dönüş yolunda kimse tek telime etmedi. Tek yapabildiğim ağlamaktı. Son on bir yılda ağladığımdan daha çok ağladım. Ağladım çünkü *benim* diyebileceğim kalan tek şey de neredeyse elimden alınıyordu. Herhangi bir adama böylesine güvenebilecek kadar aptal olduğum için ağladım. Ağladım çünkü Justin’in iyi biri olduğuna inanmıştım ve ağladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Ben hâlâ gözyaşı dökerek yıkanırken Becky de duşun yanında bekledi. Suyu kapattığımda ağlamam kesilmişti. Kurulandım, giyindim ve hüzünlü bir şekilde yatağıma gittim. Gecenin ortasında, altımdaki yatağın alçaldığını hissedip irkilerek uyan-dım. Panik içinde oturdum ve neredeyse çığlık atıyordum ama sonra Cole’u fark ettim.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum bitkin bir şekilde fildişi renkli yorganımla oynarken.

“Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim,” diye fısıldadı.

Gözlerinin içine bakarken, “Ben iyiyim. Lütfen yatağımdan çıkar mısın?” dedim fısıltıyla.

İç geçirdi ve kafasını salladı. “Tamam.”

Odayı terk ettiğinde içime hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duygu yayıldı. Geri gelmesini istesem mi diye düşünürken birkaç battaniye ve yastığıyla geri geldiğini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdım biraz yüksek bir sesle doğrulurken.

“Sessiz ol,” diye tısladı. Battanilerle yer yatağı yapıp yastığını zemine fırlattı. “Yerde uyuyacağım.”

“Neden?”

“Çünkü yatağında uyumama izin vermiyorsun ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor,” dedi iç geçirerek.

“Sana iyi olduğumu söyledim zaten,” diyerek saf bir huzursuzlukla cevapladım.

Hüzünlü, yeşil gözleri birkaç saniye yüzümü inceledi.

“Belki de iyi olmayan benimdir. Burada kalıyorum. Kabullen ve uyu artık,” dedi öfkeyle yerine yatarken.

“Neden?” diye sordum onun kadar öfkeli bir şekilde. Odamda fazladan insan olmasından nefret ederdim. Burada kaldığı zamanlarda Becky’yle başa çıkmayı öğrenmiştim ama o kadar. Hem kapıyı kilitlemedi bile. Öf.

“Çünkü odama gidersem o zaman hiç uyuyamayacağım. Seni düşünüp duracağım,” diye somurttu.

“Neden Becky’nin yatağında uyumuyorsun?” diye sordum biraz daha kibar davranarak.

“İşte. Uykuna dön.”

“Becky’nin yatağında yatıver işte,” diye tekrarladım. “Aldırış etmez!”

İnledi. “Blake, çeneni kapa ve uyumana bak.”

Örtülerimi fırlatıp kollarımı göğsümde birleştirerek tepesine dikildim. Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle tek kaşı havada, başını kaldırarak bana baktı.

“Tüm gece burada mı kalacaksın?” diye sordum.

“Evet!” diye bağırdı elini saçının arasından geçirip yastığına yumulurken.

Kapıya doğru yürüdüm ve kilitleyip yerime geri geldim. Kendi yatağıma geçmeden önce battaniyelerini çekip Becky’nin yatağına fırlattım.

Sinirli bir şekilde kalkıp battaniyelerini alarak yere yayarken, “Tam bir baş belasısın, Blake,” diye çıkıştı.

“Sadece yatakta daha rahat edebileceğini düşündüm,” dedim sessizce.

“Evet, belki de olurum ama belki de sana daha yakın olmayı tercih ediyordum,” diye cevapladı asık bir suratla.

Yattığı yerden şoka uğramış gülümsememi göremediği için odanın karanlık oluşuna şükrediyordum. Bunu ona hiç söylemedim ama Cole beni güvende hissettiriyordu.

Sonraki hafta Justin okula gelmedi. Kırık kolu nedeniyle oyun kuruculuk pozisyonunu Cole doldurdu. İçten içe tüm bu olanlara gülüyor, dostum karmanın tam bir kahpe olduğunu ve Justin'i iyi alt ettiğini düşünüyordum.

Oğlanlar, Justin benimle bir daha konuşmaya kalkarsa onlara haber vermem için söz verdirdiler. Benimle bir daha konuştu. Bana *neredeyse* yapmak üzere olduğu şey için benden özür diledi. O konuşurken gözlerine bile bakamadım. Uzunca bir süre baktığım erkek gözleri sadece Greg, Aubry ve Cole'a aitti. Onlara güvendim. Onları sevdim. Ve bu beni neredeyse tecavüze uğramış olmaktan yaptığından daha çok korkutmuştu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Aubry buluşmasını ertelemiş ve beni dondurmayla rahatlatmıştı. Bana Cubs maçını izletmeden önce benimle birlikte *Evde Tek Başına'yı* izlemişti. Yatağımın yanı başında yerde yatmak konusunda ısrar etmişti. Uyandığımda Russell'ı aramış ve gelmesini istemiştım. Yapmam gereken ilk şey ondan ayrılmaktı. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama tüm hayatım boyunca izlendiğimi ve çevremdekilerin muhtemel bir tehlike altında olduğunu bilmek beni korkudan delirtiyordu. Cole, Becky, Greg ve Aubry'den kurtuluşum olmadığını biliyordum o yüzden onları uzaklaştırmayı denemiyordum bile. Russell'ın bununla bir alakası yoktu gerçi. Hem ne kadar iyi biri olsa da ilişkimizin geleceği yoktu. Zaten daha aklımdan çıkaramadığım...

Russell dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurmadan önce, "Hey güzelim," diyerek düşüncelerimi dağıttı.

"Hey Russ, biraz çay ister misin?"

Ben çaydan nefret ediyordum ama Russell çok seviyordu, o yüzden ilişkimiz başladıktan kısa süre sonra bir su ısıtıcısı almıştım.

"Elbette. Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sorup elinin tersiyle yüzümü okşadı.

"İyi sanırım," diye cevap verdim omuz silkerek.

Ada tezgâhımın etrafındaki bar sandalyelerinde oturduk. Çayını yudumlarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Tırnağımdaki ojeyi kazıyor, konuşmaya nasıl başlarım diye düşünüyordum. Daha önceki ayrılıklarım hep kolay olmuştu. Erkek arkadaşlarım ya çok sahiplenici ya da dik başlı olmuşlardı ve ilişkiyi bitirmiştim. Gerçi Russell şirin biriydi. Tasasız, dürüst ve iyi biri. *Benim için fazla iyi.*

Derin bir nefes aldım ve yüz yüze gelebilmek için sandalyemde döndüm. "Russ, sanırım bir ara vermeliyiz."

Kupasını tezgâha bıraktı ve gözlerini art arda kırpıştırarak bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Biz mi ara verelim? Mutlu değil misin?"

Sesindeki şaşkın ve incinmiş ton yüzünden iki büklüm oldum. Böyle biriyle asla ilişkim olmamalıydı. O... fazla iyiydi.

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Sorun benim, Russell. Sorun sende değil..."

"Ah, bana bu saçmalığı çekmeye kalkma," diye çıkıştı. "Sorun sende değil, bende. Ben bunu duymak istemiyorum. Bana neler olduğunu anlat."

Gülmemek için dudağımı ısırdım çünkü Russell'ın kızgın hali biraz seksi ve komikti. "Gerçekten Russ, bunun klişe gözüktüğünü biliyorum ama sorun sen değilsin. Sorun *benim*. Şu aralar yalnız kalmam gerek. Kendimi kaybettim ve kendime zaman ayırmam lazım."

Derin bir nefes alıp ayağa kalkarak karşıma geçti. Ellerimi ellerinin arasına alıp dudaklarına götürürken ela gözleriyle dikkatle bana baktı. "Kendini bulmana yardımcı olabilirim. Bırak da sana yardım edeyim bebeğim. Seni mutlu edebilirim."

Umut dolu gözlerini görmemek için gözlerimi kapattım. "Russell..."

Dudaklarımı daha önce hiç olmadığı kadar sahiplenici bir şekilde öptü. Sanki kaybettiği parçamı arar gibi diliyle ağzımın içini yokladı. Başından beri o parçaya asla sahip olmadığının farkında değildi. Öpmeyi bırakınca yeniden bana baktı. Gözlerinde çaresizlik vardı.

“Bu hafta senin olsun. Kısa bir ara verelim. Seni gelecek hafta ararım ve bu konuyu tekrar konuşuruz.”

“Russell, yapamam. Bunun bir anlamı yok,” dedim usulca.

“Lütfen Blake,” dedi kapıya doğru yürürken. “Bir düşün.”

“Russell...” dedim ama ben cümlemi bitiremeden kapıdan çıkıp gitti.

Bu olmuş olamaz.

Becky’yi aramadan önce, yaşananları sindirmek için biraz bekledim.

“Aman Tanrım... Ve çekip gitti mi? Öylece?” diye sordu eğlenmiş bir şekilde.

“Evet. Çılgınca, değil mi?” dedim gergin bir kahkahayla.

“Bu uzun süredir duyduğum en komik şey. Gerçi, sanırım senden vazgeçmek istememesi güzel bir şey. Kim bilir? Belki de hayatının aşkı odur,” dedi sessizce bu fikri tartarak.

Bu söylediğine güldüm. “O benim için fazla iyi biri. Gerçi çok harika bir adam. Zaten en başından onu bu şekilde kullanmam adil değildi.”

“İyi, artık ona ihtiyacın yoktu zaten. Üvey babasının, senin avukatının konuşmasma yardımcı olmayacağını çoktan anlamıştın zaten.”

İnledim. “Becky! Onunla sadece üvey babası yüzünden beraber *değildim*. Ondan gerçekten hoşlanıyorum!”

“Tabii Blakey. Kendini kandırmaya bunu söylemeye devam et. Ondan öyle çok hoşlanıyorsun ki adamı terk ettin. Yoksa korktuğun, bariz bir kişiyi unutmama gerçekten yardım edebilecek olması fikri mi?” diye bastırdı.

Kaşlarımı çattım. Bunu hiç düşünmemiştim. “Hayır... Russell için hiç o kadar mı hissetmedim ama ondan gerçekten hoşlandım.”

“Biliyorum bebeğim. Ondan hoşlandın ama o Cole değildi.”

“Becky,” diye inledim. “Bunun Cole’la alakası yok.”

“Yoktur tabii,” diye cevap verdi şirin bir şekilde. “Öyleyse buraya ne zaman taşıyorsun?”

Konunun değişmesine gülümseyip ona Aubry'nin, kendisinin çalıştığı yeri ne kadar kıskandığından bahsettim.

"Ona burada bir iş ayarlayabileceğimi söylüyorum ama seni geride bırakmayı reddediyor," dedi.

Fikir muhteşemdi ama bunu yapamayacağımı biliyordu. Yalanlarla dolu hayatımın gerçeklerini ortaya çıkarana kadar Chicago'daydım.

"Bu hafta sonu bizimle New York'ta buluşmaya ne dersin?" diye sordu.

"Neden oraya gidiyorsunuz ki?"

"Greg'in Giants'a karşı hazırlık maçı var," dedi esneyerek.

Greg, San Diego Chargers takımının arka koşucularındandı. Genelde Batı Yakası maçlarına geldiklerinde onlarla görüşürdüm, o yüzden gitmemi beklediğini biliyordum.

"Elbette, sizinle orada görüşürüz," diye cevapladım bir gü-lücükle.

"Harika! Şimdiden heyecanlıyım," diye ciyaktı. "Greg'e kovboyunun oyunda bizimle buluşacağını söylemek için sabırsızlanıyorum. Aubry'ye de haber ver!"

"Herhalde vereceğim," diyerek güldüm. "Sence sizi görüp bir de onsuz maç izlediğimi yüzüne çarpmama izin verecek mi?"

Becky'yle telefonları kapattıktan sonra, telefonumun ekranını aşağıya sürükledim. Henüz Cole'u aramak istemiyordum. Belki onu gelecek hafta, işe döndüğümde arardım. Buna izin vereceğinden şüpheliydim. Onu tanırıysam buraya gelip neden aramadığımı bilmek isteyecekti. Daha kötüsü Greg New York'a gittiğimi muhtemelen ona söyleyecekti.

Birbirimizle konuşmadan geçirdiğimiz uzun zaman aralıkları olmuştu. İkimiz de üniversitedeyken birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık. Arkadaşlarımız aracılığıyla birbirimizden haberdar kalmış ve sadece bayram tatillerinde görüşmüştük ama birbirimizle direkt iletişimde olmamıştık.

Başka kızlarla birlikte olmasını içeren düşünceleri kafam-

dan atmaya çalışırken kendim için plastik bir tabağa biraz *Lucky Charms** ve süt koydum. Televizyonu açıp *Saved by the Bell: The College Years***’ın tekrar bölümlerinden birini izliyordum. Bu bölümlerinden nefret ediyordum ama diğer kanallardaki programlardan iyiydi. Erin ve Cole’la ilgili düşünceler yine aklıma üşüştü. Seks yaparken Cole telefona cevap verdiği için Erin’in öfkeli bağırışları. Nefesimi verdim ve midemin çalkalandığını hissettim. Tabağıma, hamurlaşmış *Lucky Charms* tanelerime bakınca kendimi artık o kadar da aç hissetmedim.

Uyumaya çalıştım ama insafsız dönüşlerle geçen bir saatin sonunda pes ettim. *Belki de koyunları saymak yalnızca geceleri işe yarıyordur.* Cep telefonum birkaç kere çaldı ama kalkıp cevaplama zahmetine girmedim. Ev telefonu çalınca yatağımda doğruldum. Yatağımın başındaki telsiz telefona baktım ve arayanın Cole olduğunu gördüm. İnleyip yatağıma geri yayıldım.

Bir ev telefonumuz olması fikrinden nefret ediyordum. Zaten çok nadir kullanıyorduk, insanların size ulaşabilmesi için başka bir yoldu sadece. Alarm sistemimizi kurdururken sabit bir telefona ihtiyacımız olduğu söylenmişti. Alarm sistemi benim fikrimdi. Kapıcısı olan pahalı bir apartman dairesinde yaşadığımız için herkes bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünmüştü ama güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Biri giriş kapısı ya da balkon kapılarından birini açarsa ufak zil ötmeye başlıyordu. Ses beni bazen uyuz ediyordu ama buna değerci.

Cole’un derin, kadife sesinin odanın boşluğunu doldurmasını dinledim ve midemdeki kelebekler uyanışa geçti. “Blake, Aubry bana evde olduğunu söyledi. Lütfen telefonu aç. Konuşmamız gerek. Dün aradığında yanında olamadığım için özür dilerim. Ben...” Duraksadı ve hışırtı sesi duydum. “Üzgünüm. Duyduğunu biliyorum ve çok üzgünüm. Lütfen konuş benimle. Beni böyle dışlayan beni kahrediyor. Beni ar...” Sesli mesaj konuşmasını kesti. İyi.

* Mısır gevreği markası. —çn

** 1993-1994 yılları arası ABD’de yayınlanan bir gençlik dizisi. —çn

Dört yıl boyunca birbirimizle çok konuşmayışımızın ardından Cole'la yeniden konuşmaya başladığımızda birbirimizi yeniden dışlamayacağımıza dair bir söz vermiştik. Hayatımıza giren kız ve erkek arkadaşlara rağmen birbirimizin yanında olmaya. Birbirimizi hayatlarımızdaki diğer insanlardan daha üstün tutardık hep. Erin adına kötü hissettim çünkü iyi bir kızdı, benim iyi olamayacağım zamanlarda bile. Cole gibi sabırlı birine benziyordu ve bu da beni sinirlendiriyordu. Cole'un hayatında böyle harika bir kızın oluşuna mutlu olduğumu söylemek isterdim. Ve çok, çok, çok derinlerde mutluydum da. O benim en yakın arkadaşımdı. Onun mutlu olmasını istiyordum. Bunu hak ediyordu ama yine de...

Yeniden aradı ve sesli mesaja düşmesine izin verdim.

"Blake, lütfen telefona cevap ver. Lütfen bebeğim," diye boğuk bir sesle yalvardı. Sesini duyunca kalbim boşluğa düşüyormuş gibi hissettim ve tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı. Sonunda karnımın üzerine dönerek telefonu açtım.

Boğazımı temizlemeden önce, "Alo?" diye çatlak bir sesle cevap verdim.

"Bebeğim, neyin var?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"Bana öyle seslenme," diye sertçe fısıldadım. "Bir şeyim yok."

"Atma Blake. Dün ne oldu?"

"Hiçbir şey. Konuşmak istemiyorum."

Bakışlarımı telefonun alıcısına çevirdim. Telefonların dinlendiği tonlarca film sahnesi aklıma üşüşünce kalbimin atışı hızlandı. Birilerinin Cole'u izliyor olduğu düşüncesi, onu bir streç filme sarıp sarmalayarak iç çamaşırı çekmecemin derinliklerine saklama hissi uyandırıyor bende. Sevdiklerimin zarar görmesi fikri canımı acıtıyordu ve Cole'un başından zaten çok şey geçmişti. Hepimizin başından çok şey geçmişti ama ben acıyı kaldırabilirdim.

"Cole, seni daha sonra ararım. Şu an telefonla konuşmamam gerek. Seninle... Seninle yarın ya da başka bir gün konuşuruz," dedim aceleyle.

"Ne?" diye çıkıştı. "Ne demek yarın ya da *başka bir gün*?" diye son üç kelimeyi kükreyerek vurguladı.

"Kapatmalıyım Cole," dedim hemen.

"Neden? Konuş benimle kahrolası," diye öfkeli bir şekilde bağırды.

"Konuşacak bir şey yok," diye cevap verdim aynı tonda.

"Ağladığını biliyorum Blake."

"İyi, ne yapalım? Ben hep ağlıyorum zaten," diyerek iç çektim.

"Hayır, hayır ağlamıyorsun. Gün içinde ağlamazsın sen."

Kahkaha attım, gerçek bir kahkaha. *Bu ne aptalca bir laf. Sanki ağlamanın doğru bir zamanı varmış gibi.*

"Aptalsın. Yarın konuşuruz. Beni güldürdüğün için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek, bir yandan da başımı inanamayarak sallarken.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevap verdi hemen ve odasının ortasında volta atarken birden durduğunu hayal ettim. "Bu konuşma bitmedi Blake. Beni affetmen gerek," diye fısıldadı. Bunu söyleyince kalbim boşluğa düşüyormuş gibi oldu ve yeni gözyaşlarımın sel olup akmasını engellemek için gözlerimi yumdum.

"Affedilecek bir şey yok. Özür dilemen gereken kişi ben değilim," diye cevap verdim hemen.

Telefona nefesini verdi. "Önemli olan tek kişi sensin bebeğim."

"Bana böyle hitap etmeyi kes," dedim titrek bir sesle. "Kapatmalıyım."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım ve onunla sabit hattan konuşmamam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. *Cep telefonlarını da dinleyebiliyorlar mı öğrenmem gerek.* Dışarı bakıp bulutsuz gökyüzüne gülümsedim. Havalar güzelken ılık havanın tadını çıkarabilirim diye düşündüm ve markete uğramadan önce parkta biraz vakit geçirmeye karar verdim.

Grant Park'ta biraz yürüdüm ve ciğerlerimi ılık, temiz havayla doldurdum. Turist çiftlerden birkaçının fotoğrafını çekip ken-

dime oturacak bir yer buldum. Deniz eşyalarıyla bir sürü insan nehre doğru yürüyordu. Keşke ben de mayomu getirseydim diye düşündüm. Biraz güneşlenmek iyi gelebilirdi. Birkaç genç çocuk oynadıkları topu benden yana fırlattı. Bu beni güldürdü; ergenlik çağlarımı ve hiçbir ergen çocuğun yanıma yanaşamadığını anımsadım. *Ah Cole, o zamanlar tam bir pisliktin. Hâlâ da öylesin.*

Yerimden kalkıp topun düştüğü yere doğru aylak aylak yürüdüm. Eğilip topu aldım ve ayağa kalkınca beni süzen iki çift gözle karşılaştım. Sessizce gülüp topu onlara geri fırlattım. Neyden daha çok etkilendiklerinden emin değildim. Topu geri fırlatmamdan mı, yoksa güzel bir kızın top fırlatabilme yetisinden mi? Her türlü, yüksek sesli bağınşlar, kahkahalar, birkaç "Tommy, senden daha iyi fırlatıyor!" cümlesi aynı anda yükseldi. Onlara yüksek sesle güldüm ve uzaklaşırken iyi günler diledim.

Tren istasyonunun merdivenlerini indim ve bekleme alanına giden uzun koridoru aştım. Orada dikilirken, birkaç genç grubunun yaz maceralarından bahsedişlerini dinledim ve yine onların yaşında olmayı dilemekten kendimi alıkoyamadım. Yeniden genç ve saf olmak için her şeyimi verirdim. Geçmişe gidip tasasız hayatımın keyfini çıkarmak yerine ailemin kim olduğunu bulmak adına Google'da harcadığım her bir saat için kendimi tokatlardım. Etrafıma bakınca birkaç evsiz gördüm, genellikle istasyonda takılan aynı tiplerdi. Hiç kimselerinin olmaması beni üzdü. Öksüz olduğumu biliyordum ama bir aileye sahiptim: Maggie, Greg, Becky, Aubry ve Cole. Onlar benim ailemdi ve kahretsin, çok da güzel bir aileydiler. Onları dünyalara değişmezdim.

Hayatımda oldukları için müteşekkirdim. Payıma düşenler yüzünden tamamen mahvolmuş, öfkeli ve bunalım dolu bir insan olup çıkabilirdim. Onun yerine, Shelley olumlu bir insan olmama yardımcı olmuş ve Maggie de onun bıraktığı yerden devam etmişti. Bazen üzülüyordum. Kâbus görüyor olmak beni öfkeliendiriyordu. Birinin, daha keyfine varamadan ailemi benden koparıp alması fikri beni öfkeliendiriyordu. Gerçi onlar için

bunun nasıl hissettirdiğini tahmin edemiyordum. Neler olup bittiğini ben bilmiyordum, onlar biliyordu.

Yaralarım kısmen iyileşmişti ama bu daha az korktuğum anlamına gelmiyordu. Bilinmeyenden korkuyordum. Yalnız kalmaktan korkuyordum. Yalnız kalamamaktan korkuyordum. Beni seven insanlara sahip olmaktan da olmamaktan da korkuyordum. Hayatımı değışmez bir korku ve kontrol ihtiyacıyla yaşıyordum. Duygularım konusunda çok açık olmamaya çalışıyordum. Her sabah yüzüme bir gülücük konduruyor ve herkes kadar normalmişim gibi davranıyordum, her ne kadar olmadığımı bilsem de.

Treni beklerken Shelley'nin mektubunu kafamda yeniden canlandırdım. *Benim adım Catherine. Hassiktir.* Tren geldiğinde, bu düşünce yüzünden kusacakmışım gibi hissetmeye başladım. Kendimi bir grup turistin arasına sıkıştırıp kalan son koltuğa oturdum. Kafamı kaldırıp bakınca önümde dikilip demirlere tutunan yaşlı bir bayan gördüm. *Elbette.* Kalkıp kadına yerimi verdim. Memnun bir şekilde kabul etti ve ben de demire tutunduğu yere geçtim.

Hep köşede oturan Jamaikalı adam yine yerinde oturuyordu. Her daim iPod'undan azıcık yüksek sesle Bob Marley dinlerdi. Trenin keşmekeşinde bile eski tip kulaklıklarından yayılan "Don't Worry, Be Happy" sesini ayırt edebiliyordum. Gözlerimi bugün belki de onuncu kez devirdim ve öğle kalabalığı bastırmadan süpermarkete varabilmeyi umdum.

Aldığım birkaç parça malı ödemek için sırada beklerken, sayfalarında göz gezdirdiğim bir dergide Cole ve Erin'i gördüm. Erin'in kolu Cole'un beline dolanmış ve Cole da telefonla konuşurken gülümsemişti. Işıldayan halini seviyordum ama onu dergilerde farklı kadınlarla beraber görmekten nefret ediyordum. Şimdiye kadar buna alışmam gerekirdi ama beni hâlâ rahatsız ediyordu. Etmemeliydi tabii. İstesem onunla olabileceğimi biliyordum. Sadece bazı şeyleri içinden atması gerektiğini düşünüyordum. Zaten aynı şehirde de yaşayamazdık, o zaman ne anlamı vardı ki? Çok sevdiği işini benim için bırakmasını isteyemezdim ondan.

Eve adım attığımda alarm sesi duymadım, o yüzden Aubry'nin evde olduğunu anladım.

İş kıyafetleriyle bana doğru yürürken, "Selam Kovboy," diye selamladı beni. Ona gülümsedim. Aubry'm benim... Öyle yakışıklıydı ki. Uzun, ince figüründen sıyrılarak bir yüzücünün vücut yapısına kavuşmuştu. Her sabah ve bazı akşamlar hâlâ site-nin havuzunda yüzmeye giderdi.

"Selam Aub. Bugün Greg'le konuştun mu?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

Bana kovboy demeye başlayan ilk kişi Greg'di. Blake isminin bir erkek ismi olduğunu söylemişti. Böyle bir şeyi gerçekten bilmeme imkân olmasa da aslında erkek olacağımı sandıklarını söylemiştim. Sonra kalkıp Blake isminin bir kovboy ismi olduğunu söylemeye başlamıştı. Oğlanlar gülüşünce bu lakap da yapışıp kalmıştı.

"Konuştum. Becky önümüzdeki hafta sonu New York'a gittiklerini söyledi mi?" diye sordu, ses tonundaki umutlanmayı duyabiliyordum.

"Söyledi. Greg'in maçı varmış. Sen de gitmelisin," dedim ufak bir gülümsemeyle.

Yüzü düştü. "Ben beraber gideriz diye düşünmüştüm. Küçük bir kaçamak gibi, bilirsin işte."

"Aslında ben bu hafta için izin almıştım. Sanırım gelebilirim," dedim gülümseyerek. Zaten gitmeyi planlıyordum. Becky'yi görmeyeli çok olmuştu.

Aubry kahkaha atıp ben alışveriş malzemelerini yerleştirirken işi ve yeni müşterileri hakkında konuşmaya devam etti.

"Ee, Aimee'yle nasıl gidiyor?" diye sordum akşam yemeğinin bulaşıklarını masadan kaldırırken.

Hafif bir kızarıklığın Aubry'nin yüzünü kaplayışını izlerken güldüm.

"Oldukça ilginç bir kız," dedi pis sırıtırken.

"Öyledir. Lütfen onunla dikkatli ol. Biliyorum alışık olduğun tarzda biri değil ama iyi bir kızdır."

“Beni biliyorsun Blake,” dedi kafası karışık bir halde. “Ben kadınlarıma saygılı davranırım.”

“Ee nerede kalmak istersin?” diye sorup memnuniyetle konuyu değiştirdim.

Bana çatık kaşlarla baktı ve hemen ne söyleyeceğini anladım. O cevap veremeden ellerimi havaya kaldırdım.

“Hayır, hayatta olmaz. Sen orada kalmak istiyorsan kal. Ben otelde kalıyorum.”

“Blake, çok kızacak. Cole’un yeterince odası var. Ona ne söyleyeceğiz?” diye inledi.

“Ona biraz mahremiyet istediğimi ya da Russell’ı da yanımda getireceğimi söylerim. İnan bana, o zaman otelde kalmama aldırış etmez,” diye cevapladım gülümseyerek.

Kahkahayı bastı. “Bu işe yaramaz. İstersen Russell’ı da getirebileceğini söyledi bile.”

Yıkamakta olduğum bardak elimden kaydı ve titreyen dizlerimi dengede tutabilmek için tezgâha yaslandım. Bu bahsettiği hiç de Cole’un söyleyeceği bir şey değildi. *Belki de Erin’le gerçekten mutlu. Belki de o aradığı kişi.* Bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraktı. Boğazımda oluşan yumruyu yutkunmaya çalışırken Aubry kahkaha atmaya başladı.

“Şaka yapıyorum Blake. Böyle söylemedi. Gerçi evinde kalacağımız anlamına gelse bunu da kabul etmesine şaşmazdım,” dedi Aubry eğlenmiş bir şekilde.

Mutfak bezini kapıp suratına fırlattım. “Tam bir götsün! Ben duşa giriyorum, sonra da uçak biletlerimizi ve otel odamı ayır-tıyorum. Bana katılmak istersen haberim olsun ki iki yataklı oda ayırtabileyim.”

Duştayken telefonumun en az üç kere çaldığını duydum. Başımdaki şampuanı çabucak duruladım, telefona giderken bir yandan kendimi kuruluyordum. *Cole. Tanrım, şimdi ne istiyor?*

“Aubry!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım sıkıca havlumu sararken.

Kapıyı açıp kulağında telefonu, suratında kendini beğenmiş bir ifadeyle dikildiğini görünce irkilerek geri çekildim.

“Kendisi de sırlıslıkla bir halde önümde duruyor, üzerinde ufacak bir havludan başka bir şey yok. Meme uçlarını görebiliyorum sanırım. Dur biraz yakından bakayım,” dedi telefona doğru. Aubry telefonu kıs kıs gülererek bana uzatmadan önce telefonda Cole’un kendisini öldüreceğine dair haykırışlarını duyabiliyordum. Gülüp telefonu aldım ve ona son bir bakış atıp odamın kapısını kapattım.

“Selam,” dedim telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırarak.

“Gerçekten sırlıslıkla ve minicik bir havluya mı sarılısın?” diye sordu rahatsız edici derecede kısık bir sesle.

“Evet. Duştan daha yeni çıktım.”

“İyi bari,” diye telefona nefes verdi. “En azından bu azgın çadırı boşuna kurmadım.”

Bedenim kelimelerine tepki verirken ağzım kurudu ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Meme uçlarım sertleşmeye başlayıp bacaklarımın arası ılık bir beklentiyle heyecanlandı. Sessiz bir inilti çıkardım ve sesim kulağıma gelince kendime küfrettim.

“Tanrım, bebeğim. Bu sesi çıkarma. Pantolonuma boşalacağım,” diye inledi. Nefesimi tutarak düşmesin diye havlumu sol elimle ve kollarımı sıkıştırarak tuttum.

“Cole,” diye uyardım aceleyle.

“Havlunu çıkar,” diye komut verdi boğuk bir sesle. Bunu neden aklımdan dahi geçirdiğim hakkında bir fikrim yoktu ama ona uyup bana söyleneni yaptım.

“Cole, sen neredesin?” diye sordum nefes nefese.

“Eve yeni geldim. Merdivenleri çıkıp odama varmak üzereyim. Bekle,” dedi neredeyse nefes nefese konuşurken.

Yukarı çıkmasını beklerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. *Bunu bunca zaman sonra aklımdan geçirdiğime bile inanamıyorum.* Sonra aklıma geçen geceki telefon açışı geldi ve tüm şehvetimin üstüne bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim.

Cevabı duymam bir değişiklik yaratacakmış gibi, “Erin seninle mi yaşıyor?” diye sordum gözlerim kapalı denecek kadar kısık bir şekilde.

Sert bir şekilde nefes verdi. "Hayır. Onun hakkında konuşmasak olur mu?"

Ne diyeceğimden emin olmayarak sessiz kaldım. Yapmak üzere olduğumuz şeye devam edersek aramızdaki her şeyin değişeceğini biliyordum ve düşündükçe yapmayı daha çok istiyordum. Artık Erin'i onun hayatında istemiyordum.

"Bebeğim," dedi boğuk bir sesle. "Şu an yaptığım gibi kendimi okşadığımda düşündüğüm tek bir kişi var, o da sensin. Fırtınalı gri gözlerinin benimkilere baktığını, onların beni istediğini canlandırıyorum gözümde. Aletimin etrafını saran narin, minik ellerini hissediyorum. Pembe dudaklarının beni sarışını ve tatlı dilinin, etrafında daireler çizişini hissediyorum."

İpeksi sesinin etkisiyle kirpiklerim titrerken gözlerim kapandı ve dudaklarım hafifçe aralandı. Aklımda bunu yapmamamı gerektiren milyonlarca sebep, hızlı hızlı inip kalkan göğsüm ve güm güm atan kalbimle yatağımda uzandım.

"Cole," diyerek inledim. "Bunu yapmamalıyız. Bu yanlış."

"Yanlış değil. Sen ve ben, bebeğim," diye fısıldadı. "Kendine dokun. Lütfen. Gözlerini kapat ve üzerindeyken sana baktığımı hayal et." Ve yaptım. Bedenini üzerime yerleştirirken, düşük göz kapaklı yeşil gözleriyle bana bakışını kafamda canlandırdım. "Kulağını yalarken göğüslerini avuçlayıp başparmaklarımla meme uçlarını hafifçe okşuyorum. Kulak memeni hoşuna giden şekilde kemiriyorum." Sözlerinin etkisiyle başımı arkaya atıp hafif bir inilti çıkardım. "Dilimi boynundan meme uçlarına indiriyorum. Birini ağzıma alıp hoşuna giden şekilde ısıriyorum..."

"Cole, ah Tanrım," dedim nefes nefese. Sözlerine eşlik ederek tarif ettiği güzel işkencenin taklidini bedenimde uyguladım.

"Evet bebeğim, devam et," diyerek teşvik etti.

Aniden kapımda sesli bir gümbürtü duyuldu.

Hüsran dolu bir şekilde sızlandım. "Aubry'nin telefonundan konuşuyorum. Kapımı çalıyor. İhtiyacı olabilir."

"Lanet olası," diye bağırdı. "Lanet olası Aubry ve senden kilometrelerce ötedeyken bile işimize taş koyma yeteneği," dedi hızlı hızlı nefes alırken.

Yatağımdan kalkarken boğuk bir kahkaha attım ve havluyu alıp yeniden etrafıma sardım.

“Benimle ne hakkında konuşacaktın sen?” diye sordum bana soru sormak için aradığını anımsayarak.

“Aubry bu hafta sonu geldiğinizde benim evimde kalmayacağınızı söyledi. Seni temin ederim, hele ki bu konuşmadan sonra başka bir yerde kalamazsın.”

Kapıyı açıp kaşları çatık Aubry’yi karşımda bulurken, “Cole,” diye konuşmaya başladım. Kızarmış yüzümün her yanında “suçlu” yazmakta olduğuna emindim. “Otelde kalmayı yeğlerim. Geçen gün olanlardan sonra gerçekten Erin’i görmek istemiyorum.” Onu bir daha hiç görmek istemiyorum diye düşünüyordum ama bu yorumu kendime sakladım.

“Bunu göreceğiz,” dedi Cole ben telefonu Aubry’ye uzatırken.

Aubry telefonu alınca Cole’u yeniden selamladı. Yürüyerek uzaklaşırken, “Meraklanma Cole. Kaldığınız yerden ben devam ederim,” dediğini duydum.

Gülerek kapımı kapattım. O gece gülümseyerek uykuya daldım ve rüyamda Cole’un bedenini üzerimde buldum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Günümüz

“Buradan uzaklaşıyor olmak çok iyi hissettiriyor,” dedi Aubry, O’Hare Uluslararası Havalimanı’ndaki güvenlik sırasında beklerken.

Cole’un evinde kalmaktan yırtmayı başarabilmişim. Şansım, şehir merkezinde kalmayı tercih edeceğimi söyleyince benimle tartışmaya girmedi. Evi şehir merkezine arabayla otuz beş dakikalık uzaklıkta olduğu için kendisi isteyken Becky’yle kalıp alışveriş yapmayı tercih edeceğimi söyledim.

“Hissettirir tabii,” dedim gülümseyerek.

Bankadaki güvenlik kasasını kontrol etmeye hâlâ gitmemiştim. Üç kere kapısına gidip korkaklık ederek vazgeçmişim. Demir kapılardan içeri bile girememiştim. Bu konuyu Mark’a anlatmayı düşündüm ama ona ne kadar güvenileceğimi hâlâ bilmiyordum. Shelley bana her şeyi sorgulamamı öğütlemişti ve Mark’ın benim için en iyisini istediğini söylese de Shelley o gece neler olduğunu bilmiyordu. Ben de dört yaşımın hafızasına güvenemediğimden, Mark’ın gerekçelerini sorgulamak zorunda kalacaktım.

New York’a öğle vakti ulaştık ve Greg’in takımının kaldığı Waldorf Astoria’ya gitmek için bir taksi tuttuk. Greg dikkati daha az dağılsın diye takım arkadaşlarından biriyle bir odaya kayıt olmuş, o yüzden Becky, Aubry ve ben iki yatak odalı bir süit tuttuk.

Gerçi Greg'in odamıza sığışmanın bir yolunu bulacağından emin dim. Göz kamaştırıcı otelin önüne park edince Aubry valizlerimizi alıp yol boyunca tek bir misafirperverce kelime etmeyen taksiciye bahşış verdi. Ama kredi kartı cihazının bozuk olduğunu anladığımızdan emin olmak için üç defa tekrarlamıştı tabii. Her nasılsa cihazın bozuk olduğundan şüpheliydim ama neyse ki yanımızda nakit vardı.

Lüks lobiye adımımızı atar atmaz çığlık çığlığa bağır an ateşli kızıl tarafından karşılandı. Sarılıp öpüştük, birbirimizin kıyafetlerini ve yüzlerini yüzer defa inceledik. Becky'yi en son Noel zamanı görmüştüm, o sebeple bu hafta sonu onunla birlikte olduğum için çok mutluydum. Greg'in koçunun, sezon henüz gerçek anlamda başlamadığı için hoşgörölü davranarak kuralları esnettiği konusunda bilgilendirdi bizi. Chargers'ın yarın gece Jets'e karşı bir hazırlık maçı vardı. O yüzden Greg takım buluşmasındayken Becky alışverişe hazır olacaktı.

Büyüleyici süit odamıza bir göz attıktan sonra dükkânları gezmek için otelden çıktık. Öğleden sonranın büyük bir kısmında Becky ve Aubry işten konuştu. Konuşmadıkları zamanlarda da Becky ve ben kıyafetler denerken Aubry de harıl harıl mesajlaştı. Saat altı civarı işten çıkınca Cole arayıp bizimle akşam yemeği için buluşacağını haber verdi.

Otele geri dönünce lobinin barında Greg ve birkaç takım arkadaşını gördük. Bizi görünce konuşmayı bırakıp ayağa kalkarak bizi karşıladı.

Kollarını açarak bize doğru depar atarken, "Kovboy!" diye gürledi yüzündeki gülümsemeyle.

Greg'e doğru atılıp kollarımı etrafına doladım, bu arada takım arkadaşları da Becky'ye aptal yorumlar yaptı. Becky her birine gülüp geçti ve bizi tanıştırdı. Aubry ve ben, iri kıyım iki adamla, Trevor ve Donovan'la tanıştık ve onlarla biraz muhabbet ettikten sonra akşam yemeğine hazırlanmak için yukarı çıktık.

"Blake, bu elbiseyi giymelisin," diyerek gülünç derecede kısa, siyah, pullu bir elbise uzattı Becky.

"Becks, akşam yemeğini aşağıda yemeyecek miyiz? Neden bu kadar giyinip süsleniyoruz?" diye sordum.

"Hmm... Pardon? Kendinde misin sen? Şu an *Waldorf*'tayız kızım, indirimli otellerden birinde değil. Burada giyinip süslenmek gerek," dedi afallamış bir bakışla.

"Doğru," diyerek kakhaha attım. "Tek sorun, sanırım bu elbiseyle doğru dürüst oturamayacağım, hatta bir şeye uzanmak için eğilemeyeceğim bile."

"Aman, boş ver. Neye ihtiyacın olursa Greg ve Aubry senin için uzanıp alacaktır. Oturunca da bacaklarını birleştirirsin. Problem çözüldü," diyerek omuz silkti.

Becky'yle kıyafet konusunda tartışmaya girmemem gerektiğini çok iyi bilerek elbiseyi kapıp üzerime geçirdim.

"Becky," diye seslendim banyodan. "Bunun içine sutyenimi bile giyemiyorum!"

"Sorun olmaz. Zaten çok dar. Memelerinin kıpırdayacak yeri kalmayacak," diye geri bağırdı.

Aubry yüksek sesle gülerken kızların tuhaflığıyla ilgili bir şeyler söyledi.

"Ya da nefes alacak yer kalmayacak," diye mırıldandım elbisenin straplez üstünü yukarı çekmeye çabalarken. Gecenin ortasında memelerimin elbiseden fırlamamalarını umut ettim.

Becky'nin ödünç verdiği bir çift siyah, uzun, burnu açık *Loaboutin* marka ayakkabıyı ayağıma geçirdim ve ayaklarımın bu geceden sağ kurtulması için dua ettim. Saçımı havluyla kurutup saç düzleştirici krem uyguladım. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra Aubry'nin beklemekte olduğu oturma odasına doğru geçtim.

"Becky hâlâ hazırlanıyor mu?" diye sordum.

"Bu kızın hazırlanması lanet sonsuzluğa kadar sürüyor. Her seferinde," diye cevapladı Aubry, gazetesinden kafasını kaldırırken ve ısıklık çaldı. "Kahretsin, çok seksi olmuşsun!"

"Teşekkürler Aub. Sen de hiç fena sayılmazsın," diyerek göz kırptım.

Siyah bir kumaş pantolon ve uzun kollu mavi bir gömlek giyip pantolon askısı takmıştı. Sadece Aubry pantolon askısını kendine yakıştırabilirdi. Askılar onu şapşal göstermenin aksine, komşu çocuğu görüntüsüne seksi bir hava katıyordu.

Becky altın rengi, kısa bir elbise ve ölümcül yükseklikteki topuklularla odasından çıktı.

"O topuklularla nasıl yürüyorsun hiç bilmiyorum Becks. Benim şimdiden ayak masajına ihtiyacım var," diye sızlandım yürümeye çalışırken. Bunlarla yürürken kaldırımı boylamayı hiç istemiyordum. Ya da bizim durumumuzda, mermer zemini boylamayı.

"Blakey," dedi Becky gözlerini devirerek. "Sızlanmayı bırak. Gidelim."

Aşağı indiğimizde, Greg yanında Trevor ve başka bir iri adamla bizi bekliyordu. *Bu adamları nerede semirtiyorlar böyle? Öyle kocamanlar ki.* Becky'yi görünce Greg'in kahverengi gözleri parlamaya başladı ve onları öyle görünce göğsüm kabardı. *Belki bir gün...* Düşüncelerim bir ıslık sesiyle bölündü.

"Blake, müthiş görünüyorsun," dedi Trevor beni baştan ayağa süzerken. "Bu gece benim eşim olabilirsin."

Kahkaha attım. "Duruma göre değişir. Bir karın, nişanlın, kız arkadaşın veya ara sıra da olsa görüştüğün biri var mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kahretsin, nasıl bir liste saydın öyle? Yok, yok, yok ve kısmen," diye cevapladı pişmiş kelle gibi sırtarak.

"Kısmen ara sıra biriyle mi görüşüyorsun?" diye sordum dudaklarımı büzerek.

"Yani, aynı kızla iki buluşmaya gitmişliğim var, sanırım bu sayılır," diyerek kıkırdadı.

"Dürüstlüğünden dolayı tam not aldın. Bu gece senin eşin olacağım," diye cevapladım kolumu koluna dolayarak. Aubry arkamızdan gülüp öksürüğünün altından, "Russell," dedi.

Topuklarımın üzerinde arkamı dönerek şakayla karışık koluna vurdum. Russell'la ilişkimize ara vermiştik. Aslında o ne

kadar inkâr etse de ayrıydık. İki türlü de Trevor'la herhangi bir şey yapmayı planlamıyordum; sadece bu gecelik bana eşlik ediyordu, abartılacak bir şey değildi.

Beraber oturup içkiler eşliğinde gülüşürken ensemdeki tüyle-
rin diken diken olduğunu hissettim. Anında onun burada olduğunu anladım ve kafamı kaldırıp onunla karşılaşmadan önce bakışlarını üzerimde hissedebildim. Buraya tek başına geldiği için şaşkındım. Ona sevgi dolu bir şekilde gülümsedim ama gülümsememe karşılık vermek yerine bana ters ters baktı. Gözlerini, Trevor'ın omzuma attığı koluna odaklamıştı. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirip inanamayarak başımı salladım. Cole herkesi selamlayıp elini Trevor'a doğru öyle bir uzattı ki başarılı bir şekilde kolunu üzerimden çekmesini sağladı.

"Aranıza girmemin bir sakıncası var mı acaba?" diye sordu Cole. "Arkadaşımı uzunca bir süredir görmedim ve arayı kapatmamız lazım."

"Hayır, sorun değil," diye cevapladı Trevor bana üzgün bir bakış atarak. Kalkıp bir yandaki sandalyeye otururken ona hafifçe gülümsedim.

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim," dedi Cole usulca fısıldayıp midemde kelebekler uçuşturarak. Bana doğru eğilip kulağımın hemen altındaki bölümü öpünce nefesim tekledi.

Soluğum kesilirken alçak bir ses çıkardım. "Cole, restorandayız. İnsanlar muhtemelen seni tanıyacaktır. Biraz aklını kullan," diye azarladım dişlerimi sıkarak ama bana, gamzesini meydana çıkaran şeytani bir gülümseme attı yalnızca.

Yemeğimizin geri kalanı sıkıntısız geçti. Greg, Aubry ve Cole, Greg'in takım arkadaşlarının dolduruşuna gelerek ergenlik hikâyelerini anlattı. Cole bir keresinde Aubry'ye yaptığı eşek şakasını anlatırken Trevor'ın bana bakmak için eğildiğini gördüm göz ucuyla. Ben de göğüslerimin elbiseden masaya fırlamamasına özen göstererek eğildim.

"Ee Blake, siz hangi odada kalıyorsunuz?" diye sordu Trevor sessiz ve kışkırtıcı bir ses tonuyla.

Greg'le konuşmakta olan Cole kucağımda duran elimi tutup sertçe sıktı.

"Süit odalardan birinde," diye cevapladım isteksiz bir şekilde.

"Ha, öyle mi?" diye dalga geçti Trevor. "Ben de burada kalıyorum. Seni yukarı kadar takip edebilirim, farkındasın değil mi?"

"Takipçilik yapabilmen için bir anahtara ihtiyacın var," diye göz kırparak flört ettim.

Cole elimi bırakıp bacağımı sıktı. Trevor'ın gözleri aşağıya kaydı ve fark etti.

"Ee Cole, sen hâlâ Erin'le mi çıkıyorsun?" diye sordu Trevor kafasını bir yana yatırarak.

Erin'in adının geçmesiyle yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim ve hemen başımı çevirip dikkatimi Becky'ye verdim. Becky, Greg'le oturdukları deniz kenarındaki yeni yerlerinden bahsediyordu ama kulaklarım Cole'un cevabına kilitlendiğinden Becky'nin anlattıklarını yarım yamalak dinliyordum.

"Yakın zamanda ayrıldık," dedi Cole ve istem dışı başımı yana eğerek ona baktım. Bana çarpık bir gülümseme atıp gamzesini ve parıldayan gözlerindeki haylazlığı meydana çıkardı. Hâlâ elinin durduğu yerde bacağıma daireler çizmeye başladı ve kalbimin göğsümden fırlayıp çıkacağını zannettim. Bana her bakışı ve dokunuşunda kaybettiğim duruşumu geri kazanma çabasıyla yeniden Becky'ye doğru baktım.

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. O harika bir kız. Birkaç kere karşılaşmıştık," diye cevapladı Trevor.

"Evet. Harika bir kız. Ama benim kızım değil," diye cevapladı ve bakışının yüzümün yanını yaktığını hissettim. Kızarıklığın bedenime tırmanışını hissederken yanağımın içini ısırardım ve yüzümdeki yoğun bronzlaştırıcı pudra tabakası için Becky'ye ve Bebek İsa'ya sessizce teşekkür ettim.

Yemeğimizi bitirip muhabbetimize devam etmek için lobiye geçtik. Cole izin isteyip tuvalete gitti. Dün geceki Cubs maçı hakkında konuşmayı bitirmedikleri için Aubry de onu takip etti.

Ben de Trevor, Becky, Greg ve diğer takım arkadaşı Jimmy'yle kaldım.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye sordu Trevor başıyla Cole'un kaybolduğu yönü işaret ederek.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Hayır."

"Hiç öyle görünmüyor," dedi dudaklarını büzerek.

"Evet, söz konusu ben olunca fazla korumacı davranabiliyor."

"Bu fazla korumacı olmaktan da öte bir şey Blake. Bu... Çok başka bir şey," diye geveledi.

Kahkaha atıp şakayla karışık göğsüne vurdum. "Başka bir şey mi?"

Ona vurmak için kullandığım elimi kavrayıp beni yakından izledi. Koyu kahve gözlerini boğan arzu kahkahamı kısa kesti.

"Gerçekten güzel görünüyorsun bu arada," dedi Trevor elimin tersini öpüp bırakmadan önce. "Ben 824 numaralı odada kalıyorum, takılmak... ya da başka şeyler yapmak istersen."

Davetine gülümsedim ama cevap vermedim. Bunun üzerine ne söylenir, emin olamıyordum. *Beni seks yapmak için davet etmene teşekkür ederim ama pas geçeceğim?*

Belime doğru dolanan bir kolun varlığını hissettim. Kafamı kaldırıncı Cole'un buz gibi yeşil gözleriyle karşılaştım. Trevor bir baş selamıyla iyi geceler dileyip asansörlere doğru yürüdü.

Ona el salladım ama gözlerim hâlâ Cole'un gözlerine bakıyordu. Ona gülümsedim, bunu bana en son yaptığı zamanı anımsadım ve gözlerinin yumuşadığını gördüm. Kavrayışının altında beni döndürdü ve yüzüm arkadaşlarımıza dönerken kulak mememde hafif ısırlıklar hissettim.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedi beni titretecek derecede kısık bir sesle. Cole bu kelimeleri bana son dokuz yıldır söylüyordu. Asla karşılık vermemiştim. Yıllar önce bunu benden istemeyi bırakmıştı. Söyleyemeyişimi, söyleyemeyişimin ardında yatan kendimce haklı sebeplerimi kabullenmişti. Bu sözleri ne zaman birine söylesem onları kaybetmiştim. Onu, Becky'yi,

Greg'i, Aubry'yi ya da Maggie'yi kaybetmeyeceğime dair beni hep ikna etmeye çalışıyordu ama bu riski göze alamazdım. Onları çok seviyordum. Onlar benim her şeyimdi.

Odalara giden yolculuğumuzda asansöre tıktık. Cole beni sert göğsüne yasladı ve iki kolunu da etrafıma dolayarak önümde birleştirdi. Kendi katımıza vardığımızda onu durdurup koluna yaslanarak topluklularımı çıkardım. Onlarla bir adım daha atmaya tahammülüm yoktu.

"Blake!" diye cırladı Becky. "Şaka yapıyorsun herhalde?"

"Öf. Kes sesini. Ayaklarım intihar etmek üzereler," diyerek acıyla inledim.

Erkekler kahkaha atarken Becky gözlerini devirdi. "Amma bebensin."

"Tabii, her neyse diva," diye homurdandım. Cole ayaklarımı yerden keserken yüksek sesle çığırarak, "Cole, sen delirdin mi?" dedim.

"Sadece senin aşkından bebeğim," diye mınıldandı saçıma doğru. Kalbim durmak bilmeden küt küt atarken dudağımı ısırdım. Kelebeklerin midemde dans etmeye başladığını hissediyordum. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda memnuniyetle karşılaşacağımı zannediyordum ama bakışları çok ciddi ve hatta biraz da üzgündü.

"Beni artık yere indirebilirsin. Kendi başıma da yürüyebilirim," dedim gereksizce çünkü çoktan odamızın kapısına kadar gelmiştik. "Muhtemelen herkes iç çamaşırımı gördü."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan beni yavaşça yere bıraktı. Gözlerindeki gerginlikten gözlerimi kaçırmak istiyordum çünkü midemde bir boşluk varmış gibi hissetmeye başlamıştım.

"Hey... Çocuklar? İçeri geliyor musunuz yoksa tüm gece koridorda dikilip gözlerinizle birbirinizi mi soyacaksınız?" diye sordu Becky kahkaha atarak. Kapıldığım hipnozdan uyanarak kendime geldim ve Cole'un yanından çekildim. Becky ben kendisine doğru ilerlerken beni neşeyle dürttü. Bunu o kadar bariz yapmıştı ki odama ilerlerken kendimi gülmekten alamıyordum.

Üzerime mavi renkte bir şort ve arkasında *Murphy* yazan kırmızı bir tişört geçirdim. Bu, Cole'un lisedeki futbol takımı üniforması ve benim de en rahat uyku kıyafetimdi. Makyajımı temizleyip saçımı atkuyruğu yaptıktan sonra oturma odasına geçtim. Becky ve Greg çoktan Becky'nin odasına çekilmişlerdi ama Cole ve Aubry'yi oturma odasındaki televizyonun kanallarını gezerken buldum.

Büyük, kahverengi, silindirik şeklindeki bir sırt çantası dikkatimi çekti. "Bu Greg'in mi?" diye sordum ortaya ama Aubry'ye bakıyordum.

Aubry gülmemek için dudağını ısırırken gözleri kocaman açıldı ama cevap vermedi.

"Benim," diye cevapladı Cole umursamaz bir tavırla.

"Burada mı kalacaksın?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde. "Evine ne oldu?"

"Benim evimde kalmak için fazla iyi olduğuna karar verdin diye benden kurtulacağını mı düşündün?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Ellerimi ovuşturarak, "Hmm, hayır. Senin için fazla iyi olduğumu hiç söylemedim," dedim sessizce.

Ben bakışlarımı Aubry'ye çevirirken, "Haklısın. Aubry'ye birisiyle takılacağını söylemişsin," dedi halinden memnun bir şekilde. "Bana da burada Becky'yle alışveriş yapmak istediğin için kalacağını söylemiştin. Bana her türlü uyar. Olaylardan uzak kalmak istemiyorum, ikimiz de burada olduğumuza ve senin de takılmak için birine ihtiyacın olduğuna göre, işte," diyerek omuz silkti.

Ağzım açık kaldı. Ağzımı kapattım ve sözlerini idrak edip gülmeye başladım.

"Sen," dedim gülüp başımı sallayarak, "resmen hayatımda gördüğüm en kontrol manyağı insansın ve bunu ben söylüyorum bak," diye dalga geçtim. Gerçekten de çok kontrolcüydü. Neden her şeyi kontrolü altına almaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sorun şu ki ben de en az onun kadar her şeyi kontrolüm

altına alma ihtiyacı duyuyordum. Geçmişimiz bizi zehirliyordu. Her ne kadar geçmişe bir sünger çekmek istesek de geçmiş hep bizimleydi; ışığımızın üzerinde dolanıyordu.

Ben odama doğru yola koyulmadan hemen önce, "Ben planlayıcı sıfatımı tercih ederim tabii ama seni daha iyi hissettirecekse kontrolcü diyebilirsin," dedi göz kırparak.

Ben yatağıma uzanırken içeri Cole girdi ve doğruca banyoya gitti. Dışarı çıktığında bahçe malzemeleri dergimin sayfalarını çevirmeyi bırakıp kafamı kaldırarak ona baktım; üzerinde yalnızca boxeri vardı. Futbol oynamayı bıraktıktan sonra bile vücudunu her daim nasıl böyle fit tutabiliyordu anlamıyordum. Bir adımda yatağa doğru gelirken ağzımın açık kalmaması için dudağımı ısırıldım. Hareketleri karnındaki mükemmel derecede belirgin kaslarını esnetiyordu. Kollarını birleştirerek şişen kaslarını ve güçlü kollarını gözler önüne serdi.

"Sanırım ağzının suyu üzerine damladı," dedi dilini çıkarıp dudaklarını usulca yalamadan önce. Bu görüntüyle omurgamdan aşağı bir titreme indi.

"Bunu söyleyen benimle konuştuğunu görünce Trevor'ı uzaklaştıran kişi değil mi?" dedim kalkık bir kaşla.

"Konuşmak mı?" diye kükredi. "Adam seni resmen gözleriyle yiyordu. Ben tuvaletteyken sana ne söylüyordu? Çıktığımda elin adamın elindeydi ve sen de sersemlemiş bir halde ona bakıyordun." Çenesi kasılırken yumruk yaptığı ellerini beline yasladı.

Güldüm. "Bazı şeyler hiç değişmiyor. Benim bir erkek arkadaşım var, hatırladın mı?" Erkek arkadaşım yoktu ama o bunu bilmiyordu. Bilmediğini düşünüyordum. Aubry o koca çenesini açmış olabilirdi tabii.

"Var mı?" diye sordu gözlerini kısıp beni köşeye sıkıştırarak.

Bir yandan yarın sabah Aubry'yi öldüreceğime dair zihnime not düşerken, "Ah..." diye söze başladım.

Kaşları çatıldı. "Blake?"

"Hayır," diye cevapladım yorganın üzerine parmağımla daireler çizerken.

“Ne oldu?” diye sordu başını yana eğerek.

Bir omzumu silktim. “Her zamanki şeyler.” *O, sen değil işte.*

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca dört farklı erkekle ilişkim olmuştu. Her biri uzatılmış tek gecelik ilişkilerdi. İlişkilerimi böyle tanımlıyordum. Eski erkek arkadaşlarımla hâlâ arkadaşım. İki tanesinin düğününe bile gitmiştim, yani buradan da anlaşılabilirdi. Asla bana bağlanmalarına izin vermiyordum ve kendim de kimseye bağlanmıyordum. Tüm bu saçma sapan bahanelerin ardındaki esas sebebin, hiçbirinin Cole olmaması olduğunu biliyordum. Hep, derinden bağlandığım birini bulursam öyle kolay kolay bırakmayacağımı ummuştum. Maalesef şimdiye dek yalnızca bir kişiyle öyle derin bir bağ kurabilmiştim ve o tek kişi şu an yarı çıplak bir halde karşımda dikiliyordu yine. Genelde Cole’un varlığına kendimi kaptırmamakta çok zorlanmıyordum. Sadece geçmişimizi ve ikimizin de birer ilişkisi olduğunu düşünüyordum. Bu geceyse bir şeyler farklıydı. Farklı hissediyordum. O da farklı hissediyordu. Bedenim onun için ölüp bitiyor olsa da ilk hamleyi yapmayı reddediyordum.

“Ve seni bıraktı mı? Öylece mi?” diye sordu Cole yatağın diğer ucuna otururken.

Başımı geriye atıp tavana baktım ve derin bir nefes verdim. “Reddediş sürecinde.”

Kahkahası odada çınlayınca kafamı birden Cole’a çevirdim.

“Ne?” diye sordum sinirlenmiş bir şekilde.

“Hiç. Russell akıllı bir adam, hakkını vereyim.”

Kaşlarımla çattım. “Sence vazgeçmeyecek mi?”

“Pff. Vazgeçmeyeceğini biliyorum. Sinir edici aksanı ve bitmez tükenmez sabrıyla kurtulması zor biri olacağını biliyordum.”

“Aksanı seksi bence,” diyerek sessizce düşüncelere daldım. Yeşil gözlerini kısarak bana baktı ve yatağın kendi tarafından kalktı.

Yatağın etrafından dolanıp önümde dikildi, yüzüne bakmak için boynumu uzatmak zorunda kaldım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum tedbirli bir şekilde.

Elimi kavrayıp hâlâ ıslak olan karnının üzerinden göğsüne doğru çekerken gözleri benimkileri delip geçiyordu. Parmak uçları keskin hatlı bedeninin her çizgisini sıyrıp geçtikten sonra onları ağzına doğru götürerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorladı. Gözlerim gözlerine karşılık verirken kalbimin atışı hızlanmaya başladı. Dişleriyle her bir parmak ucumu ısırırken dudaklarım hafifçe aralanmaya başladı.

“Sence bu seksi mi?” diye sordu gözlerini dudaklarıma dikerken sesini alçaltarak.

Cevap veremedim çünkü kalbim ağzımda atıyordu. Dudaklarımı yalayıp kuruyan ağzımı ıslatır umuduyla yutkundum.

Gözleri şehvetle alevlenirken elimi bırakarak atkuyruğu şeklinde topladığım saçımı serbest bıraktı. Başımı okşadıktan sonra elini bedenimin yanına getirerek titrememe sebep oldu.

“Eski tişörtlerimi giymene bayılıyorum,” diye fısıldadı eğilip boynumun iki yanına yumuşak öpücükler kondururken. Yumuşak dudaklarını çenem boyunca gezdirdi acı verici bir yavaşlıkla. Şu an yerinde başka biri olsaydı, artık hızlanan nefesimden dolayı utanırdım.

Dilini kulağım boyunca gezdirdi. “Bu seksi mi?” diyerek kulağıma nefes verdi. Kendimi yüksek sesle inlemekten alıkoymak için dudağımı ısırıp başımı kuvvetlice salladım.

“Hayır,” dedim dirençli görünmeye çalışarak ama nefes nefese kalmış sesimi kendim bile duyabiliyordum. Kulağımın dibinde kıkırdıyor, gülüşünün sesiyle midemi altüst ediyordu.

“Hayır mı?” diye sorup ağzını kulağıma yaklaştırdı ve kulağımı hafifçe ısırıktan sonra yüzüme bakmak için geri çekildi. Delici yeşil gözlerindeki memnuniyet, ciddi surat ifadesine tezat oluşturunuyordu ve benden bir cevap beklediğini biliyordum. Ona gözlerimi devirdim ve cevaben kafasını sallayıp tişörtümün üzerinden göğüslerimi avuçlayarak acı verici uğraşına devam etti. Tişörtümün kenarını kavrayıp incelemek için bir süre yüzüme baktıktan sonra tişörtü üzerimden çekip çıkardı. Kıyafetlerimi

yavaş yavaş çıkarmaya devam ederek beni korunmasız bıraktı.

Beni yatırıp her bir santimimi incelerken uzanmış olmamdan memnun kaldım çünkü bana attığı bakışlar dizlerimi titretiyordu. Gözlerim bedenini dolaşıp çadır kurmuş boxerında duraksayınca dudaklarımı yaladım. Gezinen bakışlarımı fark etti ve dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirirken derin bir nefes aldı. Göğsüm inip kalkıyordu. Daha neyi beklediğini sormak için doğrulmaya başladığımda bana doğru gelip iki bileğimi de tek eliyle kavradı ve beni yatağa yapıştırdı.

“Cole...” Düşüncelerim, dağlayıcı öpücüğüyle birlikte aklımdan uçup gitti. Dili dudaklarımın arasından girip benimkini okşamaya başladığında ona yaslanmak için kendime izin verdim. Öpüşmemizi yavaşlatmaya çalıştığında başımı yataktan kaldırarak onu umursamaz bir şekilde öptüm, dudaklarını gasp ettim. Dudaklarıma doğru kükreyerek boшта kalan eliyle çenemi kavrayıp ağzımı kendisinininkinden kopardı.

Gözlerindeki incinmiş bakışı görünce itirazım boğazıma takılıp kaldı. Geçmiş i eşelemekle, boş vermek arasında kalacak kadar düşünmeye zaman vermiyordu bana. Uzanan kollarıma ıslak öpücükler kondurarak boynuma ulaştı ve oradan da göğüslerime. Bileklerimi bırakınca ellerim kendiliğinden Cole’un başına uzanırken, o da karnıma öpücükler kondurmaya devam etti ve sonunda bacaklarımı araladı. Uyluklarımı yalayıp tenimde nefes alıp veriyor ve dilini yavaşça oradan oraya gezdirirken bende tatlı bir beklenti yaratıyordu. Dilini hassas goncamın alt kısmına vurunca inleyerek başımı arkaya atıp altımda duran otel çarşaflarını avuçladım.

“Cole,” diye yalvardım sessizliğimi bozarak.

Gülümsediğini hissedebiliyordum, adının tınısıyla onu güçlendiriyordum. Ben nefes nefese kalıp adını haykırana dek emip yavaş yavaş kıvrandırarak beni yalamaya devam etti. Bedenim kendinden geçmenin kıyısında titremekteyken durdu. Ağzımdan hayal kırıklığıyla bir ses yükseldi ve dirseklerimin üzerine yükselerek gözlerimi açtım.

Ona bakınca göğsünün inip kalktığını gördüm. “Bu senin için yeterince seksi miydi?” diye sordu kısık gözleriyle benimkileri yakarken.

İnleyip yüzümü örterek kendimi yatağa geri bıraktım. “Cole, sen tanıdığım en seksi adamsın. Birçok kadın sana ne kadar seksi olduğunu söylüyor. Kahrolası egonu tatmin etmek için bana ihtiyacın yok.”

Kıpırdayıp yüzüme çektiğim örtüyü açtığını hissettim ama gözlerimi kapalı tuttum. “Bana bak,” diye emretti alçak bir tonda. “Diğer kadınların ne dediği *sikimde* değil. Önemli olan tek kişi sensin.”

Orgazmın eşiğine gelişimi unuttum. Kontrolü elimden kaybedişimi de unuttum. Geçmişte birbirimizi nasıl incittiğimizi unuttum. Tam o anda, sadece Cole’u istiyordum. *Benim Cole’um*. Onu ensesinden kavrayıp yüzünü kendime yaklaştırdım ve derin bir şekilde öptüm. Onu öpmeden geçirdiğim tüm yılların acısını çıkarırcasına öptüm. Sanki dudakları son defa dudaklarıma değecekmiş gibi öptüm çünkü belki de öyleydi ve bu düşünceyi çabucak kafamdan atmak için kendimi zorladım. Dilimi dudaklarının arasından geçirince inledi ve boxerını çıkarmak için aşağıya uzandı. Penisini kavrayıp okşayınca dişlerinin arasından tıslamasına sebep oldum.

“Prezervatifin var mı?” diye sordum kirpiklerimin arasından ona bakarken. Bana cevap vermesine fırsat vermeden üzerimden iterek onu ağzıma almak için yerimi ayarladım. Aletinin ucuna dilimle birkaç kez daire çizdikten sonra dudaklarımı etrafına sararak tamamını ağzıma aldım.

“Kahretsin bebeğim,” diye inledi. “Bir tane... Ah, Tanrım... Bir tane olacak ama... ama... temizim,” dedi çaresizce.

Durup ona bakmak için topuklarımın üzerine yaslandım.

“Cole,” diye uyardım. Hap kullanıyordum. Bunu bildiğini biliyordum. Benim de temiz olduğumu biliyordu çünkü tıpkı onun gibi bir kontrol manyağıydım ama yine de prezervatif kullanmamak konusunda tereddüdüm vardı.

“Rahatla bebeğim, on yedi yaşında değiliz artık,” dedi yanagımı hafifçe okşayarak.

Gözlerimi kapatıp bir kez başımı salladım. “Artık on yedi yaşında olmamamızın bir önemi yok. Yine de dikkatli olmamız lazım.”

Beni tutarak kaldırdı ve daha yüksek bir pozisyona geçirmek için yastığın üzerine yatırıp sıcak bedeniyle sarmaladı. Alt dudagımı ısırmak için hızla öne doğru eğilip beni kibarca öptükten sonra kendini yavaşça içime doğru itti.

“Kahretsin bebeğim,” diye inledi kendini tamamen içime iterken. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

İnleyip endişelerimi unutarak onu karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırdım. Cole’layken hep farklı hissetmişim. Hep daha iyiydi.

“Öyle güzel ki,” diye tekrarladı kısık bir sesle. Yüzünü boynuma gömüp içime girerken boynumda nefes alıp veriyordu. “Öyle uzun zaman oldu ki. Sensiz aç kalmışım.”

Sözleri beni uzun zamandır, ya da hiç, deneyimlemediğim kadar yükseğe çıkardı. Dumanlı sesi, hareketleri, dokunuşu ve sıcaklığıyla tükendim.

“Umurumda olan tek şey sensin,” dedi içime daha hızlı itmeye devam ederken. “Umurumda olan tek lanet şey sensin... Yalnızca sen... Her zaman.”

Gözlerimin gerisindeki gözyaşlarını hissedebiliyordum ve yüzünü kavrayıp ruhumu onunkine boşaltarak öptüm.

Bedenlerimiz, terimiz ve bedenimin uyarılmasının etkisiyle kayganlaştı. Arzu dolu öpücüklerimizin arasından küfürler edip birbirimizin ismini haykırdık. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık. Gözlerim sesimin anlatamadığı şeyleri söyledi. Onun gözleri de aynı sözleri geri şakıdı ve ikimiz de boşalarak yatağa düştük.

“Seni seviyorum bebeğim,” diye saçıma doğru fısıldarken bedenimi bedeniyle sardı.

O gece rahat, rüyasız bir uyku uyudum.

Ertesi sabah gün ışığının yüzüme vurduğunu hissedip gözlerimi usul usul açtım. Hareket etmeye çalıştım ama bedenim kuvvetli bir kol tarafından rehin alınmıştı. Cole'a doğru bakınca uyanık olduğunu, gözlerinin bana gülümseyerek baktığını gördüm.

"Ne zamandan beri uyanıksın?" dedim karga gibi bir sesle.

"Yaklaşık yarım saattir," dedi bana merakla bakarken.

Kıpırdayarak kollarından kurtulmayı denedim ama başaramadım. "Beni neden uyandırmadın?" diye sordum.

"Uyuyuşunu izliyordum. Seni uyurken izlemeyi seviyorum," dedi sersem bir şekilde.

Gülümsedim. Ben de onu uyurken izlemeyi seviyordum.

"Çiçe gitmem gerek," diyerek yeniden kıpırdandım.

Kıkırdayıp dudaklarımı sertçe öptü ve beni serbest bıraktı. Birkaç dakika sonra, dişlerimi fırçalarken Cole içeri girip arkamda dikildi.

Kollarını etrafımda dolayarak aynadaki yansıma bakarken, "Her ne düşünüyorsan bırak," diye uyardı.

Ağzımdaki diş fırçasıyla yarım yamalak gülümsedim. *Birlikte iyi görünüyorduk. Hep öyleydik.*

Ağzımdaki diş macununu tükürüp ağzımı silmeden önce, "Hiçbir şey düşünmüyorum," diye karşı çıkarak mırıldandım.

Bedenimi onunla yüz yüze gelmem için döndürüp beni kaldırarak lavabonun tezgâhına oturttu. Derin bir nefes alıp alnını alnıma koydu.

"Bu defa benden kaçamazsın Blake," dedi ciddi bir şekilde.

Gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildim. Çok ciddiydi. İçten içe dün gece onunla seviştiğim için kendime küfrediyordum. Cole'la birlikte olma fikrini seviyor olsam da aynı zamanda aklımı kaçıracak kadar korkuyordum, bu yüzden uzunca bir süredir bu düşünceyi aklımda bulundurmamıştım.

Gözlerimi bakışlarından koparıp zemindeki şık banyo seramiğine odaklarken, "Geçen sefer senden hiç kaçmamıştım Cole," dedim.

Bana uzunca bir süre baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve

musluğu açmak için duşa ilerledi. Geri gelirken boxerini çıkarıp önümde dikildi, üzerimdekini çıkarak dudaklarını dudaklarına getirdi.

“Artık önemli değil bebeğim,” dedi dudaklarıma doğru. “Geçmişte kaldı.”

Beni kaldırıp bedenimi vücuduna sıkıca yaslayarak tuttu ve ikimizi de duşa soktu. Başımı omzuna yaslayıp memnun bir şekilde gülümsedim. Onunla yeniden ilişkiye başlamaktan korkuyor olsam da hayatımı onunla arkadaş olarak geçirmeye devam edemeyeceğimi de biliyordum. Onun başka kadınlarla çıkmasına izin verip bunu önemsemediymiş gibi davranamazdım çünkü önemsiyordum. Bedenimin bedeninden kaymasına izin vererek beni indirirken ona gülümsedim ve kendime mutlu olmak için izin verdim. Onu hayatımda güvenli bir şekilde nasıl tutacağımı çözmeliydim yalnızca.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Geçmiş

Yıl dönümümüz için Cole'un beni almasını bekliyordum. Özel bir şeyler planladığını biliyordum çünkü Becky her zamankinden daha çok özen gösterdiğimden emin oldu. Belki yüz kere bacaklarımı tıraş etmeyi unutmamamı hatırlattı. Hatta koltuk altlarımı bile kontrol etti. Bu kız tam bir alem di. Kendine has bir yöntemle "bebekler nereden gelir" konuşması yaptı ki oldukça komikti.

"Hâlâ hapı kullanıyorsun, değil mi?" diye sordu Becky endişeyle.

"Tanrım Becky, evet!" diye cevapladım gözlerimi devirerek.

Bir oh çekti. "Sakinleş Blake. Bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum sadece. Daha sonra endişe etmeni istemem."

Cole'la ikinci aşamayı henüz geçmemiştik çünkü daha fazlasını yapacağımız her seferinde bölünmüştük. Hafta sonları burada kaldıklarında Becky ve Greg'in seks yapmak için nasıl bir yol bulduklarına dair bir fikrim yoktu.

Kapı zilinin çalışını duyunca gülümseyip kapıya doğru hızla koştum. Cole'u kapı eşiğine yaslanmış bir halde görünce midemde kelekler uçuşmaya başladı. Ters taktığı beysbol şapkası dağınık kahverengi saçlarını gizlemiş ve yeşil gözlerini olduğundan daha büyük ve parlak göstermişti. Üzerinde koyu

renk taşlanmış kotu, siyah botları ve keskin hatlı bedenini saran siyah, örgü bir kazağı vardı. Gözleri bedenimde gezinirken yavaşça dudaklarını yaladı. Her bir santimimi inceleyip sadece onun yapabileceği bir şekilde kendimi çıplak hissetmeme sebep oldu. Ben gülümseyip kollarımı boynuna uzatırken o da kıkırdayıp beni kendine doğru çekerek havaya kaldırdı ve yüzünü boynumun kıvrımına soktu.

"Teninin kokusuna bayılıyorum," diye fısıldadı. "Her zamanki gibi harika görünüyorsun."

"Sen de öyle... Her zamanki gibi," diye cevapladım gülümseyerek.

Kokusunu içime çektim, kullandığı çam-karanfil karışımı kokulu duş jeliyle en sevdiği Jean Paul Gaultier parfümünün karışımını aldım. Erkeksi bir Noel ağacı gibi kokuyordu. Dünyanın en sevdiğim kokusu Cole'un kokusuydu. Kapıyı ardımızdan kapayıp bana arabasına kadar eşlik etti. Beni nereye götürdüğüne dair hâlâ bir fikrim yoktu ama zaten Cole beni dışarı çıkardığında genelde böyle olurdu. Her şeyin bir sürpriz olması konusunda ısrar etti ve her ne kadar sürprizlerden nefret etsem de onunkileri hep sevdim. Arabaya bindiğimizde bir göz bandı çıkardı ve bana uzattı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Yok. Hayatta olmaz!"

Suratımdaki ifadeye kahkaha atmamak için dudağını ısırıldı. "Lütfen? Sadece oraya varana kadar. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum," diyerek dudak büktü. Kahretsin. Dudaklarını bükmesinden nefret ediyordum, çok tatlı görünüyordu.

Omuzlarım düştü. "İyi ama delirmeye başlarsam çıkaracaksın, tamam mı?"

Gülümsemesinin yerini çatık kaşları aldı. "Elbette bebeğim. Neden deliresin ki?"

Açıkçası bilmiyordum ama o göz bağını görür görmez kalbim son hızda atmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi bağlamasına izin verdim. Cole'la birlikteydim. Güven-deydim.

Cole yalnızca on dakika sürdüğüne dair beni temin etse de bana saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca arabayla yolculuk ettik. Araba durunca derin bir nefes alıp koltuğunda hareket ettiğini duydum.

“Şimdi göz bağıny çıkaracağım, tamam mı?” Bağı çözebilsin diye yüzümü pencereye döndüm.

Yüzüme bir gülümseme yerleşene kadar birkaç kez göz kırptım. Karşımda duran *Bed and Breakfast*’a* hayranlıkla baktım. Bunu hatırladığına inanamamıştım. Çıkmaya başlamamızdan önce tam buranın önünde lastiğimiz patlamıştı. Cole’a buranın ne kadar romantik göründüğünü ve gelecekteki erkek arkadaşımın beni buraya getirmesini umduğumla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım. Gelecekteki erkek arkadaşımın beni yatak ve kahvaltı hizmeti veren bir yere götürmesinden bahsedince içmekte olduğu suyun boğazına kaçtığını anımsadım ama neden öyle bir tepki verdiğini anlamamıştım.

“Umarım yarın sabah için plan yapmamışsındır,” dedi beni hatıramdan sıyrarak. Ona baktım ve suratıma öyle kocaman bir gülümseme yerleşti ki yüzüm acıdı.

“Hatırladığına inanamıyorum,” dedim başımı sallayarak.

“Nasıl olur da hatırlamam. En sevdiğim kızın bana söylediği hiçbir şeyi unutmam ben,” diyerek dudağıma hafif bir öpücük kondurdu.

Kayıt yaptırdıktan sonra Cole beni odamıza götürdü. Odalar birbirine çok yakındı ve ilk seferimiz için böyle bir yer ayarlama-sından dolayı Cole’un aklını yitirip yitirmediğini merak etmiş-tim çünkü bu kesinlikle ilk seferimiz *olmalıydı*. Buradaki odalar birbirine Maggie’nin evindekilerden daha yakındı. Odamızın kapısını açmca genişçe, Viktoryan tarzı mini bir saraya adım at-tık. Geniş, dört bacaklı çift kişilik bir yatağı, tapılası bir makyaj masası ve Maggie’nin evinde kullandığımızdan daha büyük bir banyosu vardı.

“Burası çok güzel,” dedim hayranlıkla etrafıma göz gezdi-

* (İng.) Yalnızca oda ve kahvaltı servisi veren konaklama tipidir. —*çn*

rirken. Koridordan sesler geldiğini duyunca ona panik dolu bir bakış attım. "Aman Tanrım, duvarlar çok ince," diye fısıldadım yüzümü ellerimin arasına gömerken.

Cole kıkırdayarak yanıma geldi, beni kollarına sardı ve başımın üstünü öptü. "Biliyorum bebeğim ama Maggie'nin evinde hiç yalnız kalamıyoruz. Dünyanın en kötü şansısı bizde resmen," diyerek suratını astı. "Hem erkek arkadaşının seni buraya getirmesini istiyordun ve başka bir erkek arkadaşın olmayacağına göre bu görev bana düşüyor," dedi göz kırparken.

Ona bakmak için başımı arkaya eğip çenemi göğsüne yasladım. "Haklısın." Gülümsedim.

"Sana kıyafet getirdim. Eşyalarını Becky'ye toplattım, yani hoşuna gitmeyen bir şey olursa onu suçlarsın."

Kahkahayı bastım. "Beni o kadar çok hazırlamasına şaşmamalı."

"Seni hazırlamak derken neden bahsediyorsun?" dedi gamzesini göstererek pişmiş kelle gibi sırtırtırken.

Gözlerimi devirdim. "Kız muhabbeti."

Sırayla duş alıp giyindik ve alt katın yolunu tuttuk. Mekânın sahibi çift, bizi misafirleri için hazırladıkları akşam yemeğine davet etmişti ve davetlerini kabul ettik. Öğrendiğimize göre o gece orada konaklayan üçüncü çift bizdik. Diğer çiftler evin diğer tarafında kalıyorlardı. Cole bunu duyunca bana kurnazca gülümsedi. Diğer konuklarla konuştukça bizden çok daha yaşlı olduklarını ve mutlu birer evlilikleri olduğunu öğrendik. Ne hoş bir çift olduğumuzu söyleyip ne kadar zamandır beraber olduğumuzu sordular.

Tatlılarımızı yerken misafirlerden biri olan Betty, "Bu kız çok iyi. Sakın ola elinden kaçırma," dedi Cole'a.

Cole boşta kalan elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. "Bunu aklımdan bile geçirmem hanımefendi," diye cevapladı. Gözlerindeki bakış kalbimin teklemesine sebep oldu ve ellerim titremeye başladı.

Bizden daha yaşlı olan çiftler kahkaha atmaya ve nasıl tanış-

tıkları, düğünleri ve torunları hakkında konuşmaya döndüler. Onları bir arada, aşklarını fısıltıyla beyan ederken ve el ele tutuşurken görmek buruk bir mutluluktu. Buna geleceğimde sahip olmak istiyordum ama biri bana beş, on ya da yirmi yıllık planımda neler gördüğümü sorduğunda kitlenip kalıyordum. Bu soruya cevap veremiyordum çünkü aklımda hep, “Bir, iki ya da üç yıl içinde hayatta olup olmayacağım meçhul; her gün insanlar ölüyor,” düşüncesi vardı.

Merdivenleri çıkarken Cole arkamdan sarıldı ve hafifçe enseme öpmeye başladı. Odamıza gelene kadar nefes nefese kalmıştım. Beni kendine doğru çekip dudaklarıma doğru, “Seni seviyorum,” diye mırıldandıktan sonra diliyle ağzımı keşfe çıktı. Tatlı niyetine yediğimiz çikolatalı kekin ve Cole’un tadı kendimi tatlı bir çılgınlığa bırakmama sebep oldu. Uzun, kahverengi saçına asılarak onu kavrarken, o da boynumun altına doğru öpmeye devam etti. Dekolte elbisem sayesinde göğüslerimin kabartılarına ulaşması kolaylaşmıştı. Bana ıslak öpücükler vermeye devam ederken elbisemin arkasındaki fermuarı indirdi. Saçını bıraktım ve elbisemin ayaklarımın dibine yığılmasına izin verdim. Bir adım geri çekilip kollarını göğsünde birleştirdi. Dili alt dudağında gezinirken kısık gözlerle beni baştan ayağa izleyişi, midemin arzuyla kasılmasına sebep oldu. Sanki bedenimin her santimini beynine kazıyormuş gibi gözleri ayaklarımdan gözlerime, sonra usulca yeniden aşağıya doğru yolculuk yaptı.

Gözlerindeki aç bakış, bana idam cezasına çarptırılmış bir adamın son yemeğine bakışını anımsattı ve beklentiyle titreme sebep oldu. Bir adım yaklaşarak parmaklarını omuzlarımda gezdirdikten sonra sutyenimin kopçasını açtı ve yere bıraktı. Sutyenim yere düşünce titrek bir nefes aldı ve bedenini benimkine yasladı. Sımsıkı öpüşmeye başladığımızda uzanıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Öpüşmemizi yarıda kesip gözlerini benden ayırmadan gömleğini tamamen çıkardı. Gözleri bedenimde gezinirken dudağını ısırma başladı. Kendimi nefessiz hissetmeye başladım.

Cole'la bu kadar mahrem bir deneyim yaşadığıma memnundum çünkü önünde neredeyse çırlçıplak kalmak beni gergin hissettirmemişti. Gerilmemin ve onunla sonuna kadar gitmekten korkmamın esas sebebi, çok fazla kızla birlikte olmuş olmasıydı. Onun kıstaslarına yetemeyeceğime ve şimdiye kadarki en kötü birlikteliği olacağıma dair korkularım vardı. Ya onunlayken yanlış bir şey yaparsam ya da daha kötüsü *ona* bir şey yaparsam? Cole'un hiçbir konuda bana gülmeyeceğini ya da benimle dalga geçmeyeceğini biliyordum ama ilişkimizin başlangıcından beri bu düşünce beni yiyip bitiriyordu.

Soyunmayı bitirdi; üzerinde yalnızca siyah boxeri kalmıştı. Sonra külotumu çıkarıp beni geri geri yatağa götürdü. Bacaklarının arkası yatağın başlığına çarpınca oturdum ve uzanmak için geri kaydım. Gözlerinin önünde çırlçıplak uzanırken Cole koyu yeşil gözlerini benimkilere dikmiş, bakıyordu. Gözlerini bedenimin üzerinde son bir kez daha gezdirdikten sonra kapatarak bir küfür mırıldandı. Bana doğru uzandı. Hafifçe öpüp alt du-dağımlı ısırdıktan sonra emerek ağzına aldı. Dilini ağzımın içine kaydırduğında onu emdim ve alçak bir inilti çıkarmasına sebep oldum.

Öpüşürken kendini yukarıda tutarak beni kollarının arasına hapsetti. Bakışına karşılık vererek doğruldum, bir elimin tersiyle yanağına dokunurken diğer elimi de aşağıya, boxerının kenarına ulaşınca dek bedeninde gezdirdim. Boxerının kenarını, serbest bırakılmayı bekleyen erkekliğinin ucunu görece kadar az bir miktar aşağı çektim. Daha yakına gelecek şekilde bedenimi kıvırdıktan sonra iki elimle boxerını aşağıya çektim. Boxerından çıktıktan sonra ellerimi aletin etrafına sardım ve sıktım. Ben hafifçe okşamaya devam edip avucumun içinde hissettiğim pürüzsüz ve sert histen zevk alırken o derinden gelen bir inilti çıkarp başını arkaya yatırdı.

Bir yandan elimi kendisinden uzaklaştırırken, "Bebeğim durman gerekecek," dedi boğuk bir fısıltıyla. Beni yatağa doğru geri iterken tüm ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ederek benim-

le birlikte yatağa uzandı. Özlemle öpüşüp birbirimizi sımsıkı sararken bedenlerimiz birbirine karıştı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında yanaklarıma, göz kapaklarıma, ağzıma, çeneme ve çenemin yanlarına öpücükler kondurmaya başladı. Boynuma doğru inip oradan memelerime varıncaya dek göğsümden aşağı indi. Hassas ucuna ulaşana kadar göğsümün etrafını yaladı. Göğüs ucumun birini ağzına alarak diliyle yavaşça darbeler indirdi. Tamamını ağzına alması için sırtımı yataktan kaldırdım ve adını inlediğimde üzerimdeki yüzünün gülümsediğini hissettim. Dik katini diğer göğsüme yönelterek aynı tatlı işkenceyi tekrar etti.

Elini kavrayıp bacaklarımın arasına yerleştirirken, “Cole,” dedim kesik kesik nefes alarak.

“Efendim bebeğim?” diye mırıldandı bana yaslanmışken. Derken beni dişleyerek ciyaklattı.

“Dokun bana lütfen,” diye yalvardım gözlerimi sımsıkı kapatarak. Az önce bunu söylediğime inanamıyordum.

Başparmağıyla karnımın üzerinde bir daire çizdikten sonra aşağıya uzandı. Sırtımı yataktan kaldırdım.

“Rahatla bebeğim,” diyerek kıkırdadı.

“Rahatım ben. Sadece senin...” diye ciyakladım parmağını içime soktuğunda.

Göğsüme yaslanmış halde heyecanla nefes alıp, “Benim ne?” diye sordu. Bir yandan başparmağıyla dış katmanlarımı daire şeklinde okşamaya devam etti ve işaret parmağıyla iç kısımlarıma dokundu.

Ürpertici bir hissin eşliğinde gelen bir rahatlama dalgasından hemen önceki nefes alıp verişlerimin arasında, “Ah, Tanrım... Cole... Ah... Tanrım,” diyebildim sadece.

Bana yumuşak bir şekilde dokunmaya devam edip bedenimden akan sıvıyla beni iyice ıslattıktan sonra her yerimden öpmeye başladı. Dudaklarını bacaklarımda hissedince kıkırdamadan kaldım. Ellerim saçlarına dolandı ve onu çekerek yüzünü kaldırdım. Bana sersemlemiş bir bakış attı.

“Cole, bunu yapmayacaksın, değil mi?” diye ciyakladım.

Gülümsedi. "Yapacağım. Saçımı bırakabilir misin lütfen?"

Onu konuşarak nasıl vazgeçireceğimi düşünürken dudağımı ısırdım. "Cole, bunu yapmanı gerçekten istemiyorum."

Kafasını bir kere sallayarak kavrayışımı gevşetti ve saçını kurtardı. Çenesini karnımın alt kısmına yerleştirerek bir süre bana bakıp konuşmadan önce yüzümü inceledi.

"Bebeğim benim. Utanacak bir şey yok. Garipseyecek bir şey de yok. Bunu daha önce ben de yapmadım. Ben de gerilmiyor muyum sanıyorsun?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Nefesim kesildi. "Cole, sen bunu daha önce yaptın tabii ki, hem de çok kere," diye feryat ederken bedenimi hafifçe döndürerek ondan uzaklaştım.

Kalçalarımı yerinden oynatmama izin vermedi. "Hayır Blake, yapmadım. Daha önce seks yaptım, evet. Öylesine, anlamsız, aptalca yaptığım seksler. Açıkçası yapmasam da olurdu. Buysa," dedi ikimizin arasını işaret ederken, "ne öylesine bir şey ne aptalca ve emin ol ne de anlamsız." Gözlerinin içine baktığımdan emin olmak için çenemi eğdi. "Sana âşığım Blake. Seni gördüğüm ilk andan beri sana âşığım. Ben doğduğum günden ve muhtemelen ondan bile öncesinden beridir sana âşığım. Ben sana aidim. Bedenim sana ait. Kalbim sana ait. Lütfen bırak seninle sevişeyim."

Ellerim titriyordu, kalbimin birkaç atışı sekmiş olabilirdi ve gözlerime dolan gözyaşlarını hissedebiliyordum ama başımla onaylayarak cevap verebilmiştim.

"Hem," dedi yüzündeki sırıtışla ben bacaklarımı yeniden aralarken, "bu benim de ilk seferim. Ben daha önce kimseyi oradan... öpmedim."

Gözlerim kocaman açıldı ve ağızım açık kaldı. Bir şeyler söyleyebilirdim ama dilinin üzerimde kıpırdanışını hissettiğimden çoktan uçmuştum.

Ben artçı sarsıntılarla sarsılırken bedenini bedenimin üzerine sürükleyip boynuma yumuşak öpücükler kondurmaya ve bana yeniden dokunmaya başladı.

"Benim için hazır olduğundan emin olmalıyım bebeğim," dedi kaba bir sesle. "Ama çoktan sıırıslıkam olmuşsun. Başka bir şey yapmama gerek yok sanırım." Dudaklarını bir kez daha mest ettikten sonra bacalarını daha geniş bir şekilde açtı ve beni aletin ucuyla huylandırmaya başladı.

"Cole, lütfen," diye inledim bedenimi onunkine doğru iterken.

"Bekle bebeğim," diye inledi kendini yavaşça içime bastırırken.

Rahatsızlık içimi yarıp geçerken gözlerimi sımsıkı kapayıp dudağımı ısırđım. İçim parçalanıyormuş gibi hissettim. Kendimi ağlamaktan alıkoymak için omzunu sımsıkı kavradım.

"İyi misin bebeğim?" diye sordu beklemedeyken.

Hiddetle başımı salladım. "Evet, evet. Sadece devam et, lütfen."

Kendini biraz daha içeri itti ve yeniden durup bu hisse alışmam için bana zaman tanıdı. Kendini birkaç kez itip çıkardıktan sonra ritmini yakaladı.

"Siktir bebeğim," dedi alçak bir sesle. "Siktir. Siktir. Siktir. Çok iyi hissettiriyorsun."

Tek gördüğüm Cole'un gözlerimi delip geçen, bakışımı çevirmeme izin vermeyen yeşil gözleriydi. Beni şefkatle öptüğünde, beni ne kadar sevdiğini ve içimde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğinde kalbimden geçenleri anlatamazdım. Bedeni gerilmeden önce birkaç kez daha içime girip çıktığını hissettim.

Kendini son bir kez içime itmeden önce, "Tanrım, Blake... Seni çok seviyorum bebeğim," dedi homurtuyla.

Başını omzuma yerleştirdi ve beni yumuşak bir şekilde öptü. "Ben de daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diyerek nefes verdi. "Bu... yalnızca seninle hissedebileceğim bir şey bebeğim. Yalnızca seninle."

Gözlerindeki samimiyeti görmüştüm ve doğru söylediğini biliyordum. Daha önce Cole'a âşık olmamışsam o an kesinlikle olmuşum. Göğsümü sıkıştıran sancıyla içimden aniden ağlamak geldi.

Sevgi dolu sözleri ve paylaştığımız mahremiyetin sonrasında bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bu tam olarak kötü bir şey sayılmazdı ama bir daha kimseyi Cole kadar sevmeyeceğimi biliyordum. Ona sımsıkı sarıldım ve neler hissettiğimi söyleyebilmeyi diledim. Her şeyden bu kadar çok korkmamış olmayı diledim. Onu sevmekten. Onu kaybetmekten. Onun da ötesinde beni olduğum gibi, yaralarımınla beraber seviyor olmasına minnettardım.

ONUNCU BÖLÜM

Günümüz

Aubry'yle ikimize La Guardia Havaalanı'nın güvenlik bölümüne kadar eşlik ederken, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum Cole'a.

Fotoğrafçılar yüzünü tanıdıkça oradan buradan flaşlar çıktı. Erkekler yanımıza gelip ona selam vererek ne harika olduğunu söylediler. Birkaç kız gülümseyip fotoğraf çekti; erkek arkadaşlarının ne kadar kıskanacaklarından bahsettiler. Cole'un bu kadar "kardeş" takılan erkek takipçisinin olduğu gerçeği beni güldürdü. Kız arkadaşları ondan hoşlandığı için kendisinden hoşlanmayan erkek varlığıyla geçen onca yılın ardından, bu durum oldukça komikti. Şimdiyse kızlar, erkek arkadaşlarının tek yaptıkları Cole'un kanalını takip etmek olduğu için ondan hoşlanmıyorlardı. Cole'un birkaç insanla daha konuşmasına izin verip birkaç adım geride beklerken Aubry'yle bunun şakasını yaptık.

Kendisine tapan hayranlarından uzaklaşırken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Cole. Aubry bize sırtını verip korumamız gibi davranarak bizi insanların görüş açısından koruyor ve konuşmamıza kulak misafiri oluyordu.

"Şimdi ne olacak demek istiyorum? Erin'le yeniden bir araya mı geleceksiniz?" diye sordum kafamdaki asıl sorudan kaçınarak.

Bana inanamayan bir bakış attıktan sonra yeşil gözlerini kırpıstırmaya başladı ve ağzının bir kenarı usulca yukarı kalktı. "Hmm... Hayatta olmaz desem?"

"Neden?" diye sordum dudajımı ısıırıp kirpiklerimi kırpıştırarak.

Bir tutam saç kulağımın arkasına atıp ciyaklayarak nefes vermeme neden olurken, "Bir bakalım," diye başladı. "Bu hafta sonu seninle harika bir şekilde seviştik." Yüksek sesle gülmeye başlayınca Aubry'nin kafasına şaplağı indirdi. "Ve açıkçası, hayatımın aşkının yeniden elimden uçup gitmesine izin vermek çok aptalca bir hareket olurdu." Kaşlarını kaldırarak bana dik-katle baktı.

Başım la onaylayıp güldüm. "Sana bu konuda katılmak zorundayım," diye fısıldadım.

Direkt gözlerine bakabilmem için çenemi kaldırdı. "Dalga geçmiyorum Blake. Hayatımdan bir kez daha çıkıp gitmene izin veremem. Asla."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve endişelerim çabucak ortadan kayboldu. Kafamda koşmakla ilgili tek düşünce, bu hafta sonu New York'ta çok yediğim için yarını koşu bandında geçirmekle ilgiliydi.

Orada bir süre, yakalamam gereken bir uçağım olduğunu bildiğimiz halde zamanın bizi ayırmasını istemeyerek birbirimizin gözlerinin içine bakıp durduk.

Sarılmak için bedenimi çekerek kendisinininkine bastırırdı. "Gelecek hafta sonu Chicago'da olacağım, tamam mı bebeğim?" dedi.

"Tamam," diye fısıldadım. Gözlerimde dökülmemiş gözyaşlarımı hissettim ve ağlamamak için sessizce dua ettim çünkü böyle bir şey için ağlarsam kendimi aptal gibi hissederdim.

"Her hafta sonu yanında olacağım. Ve eğer ben gelemesem sen bana uçarsın, olur mu? Kendini benden uzaklaştırmana engel olacak tek şey buysa, gerekirse sahip olduğum her şeyi satar ve lanet olasıca bir jet alırım." Sarılmamızın ortasında geriye çe-

kilerek hâlâ onunla aynı şekilde mi düşünüyorum diye kontrol etmek için yüzünde ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. Hüzünlü bir şekilde başımla onayladım. "Seni bırakmıyorum bebeğim."

Hafifçe güldüm. "Ben iyiyim. İyiyim. Artık bir ergen değilim Cole."

Kocaman gülümsedi ve dudaklarımı son defa dudaklarına dokundurabilmek için eğildi. Dilimi ağzından içeri sokup onun-kini emdiğimde inledi.

"Siktir... Gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum," diye surat astı.

"Konuşman bitti mi Romeo?" diye sordu Aubry dönerek. "Bu uçak kışımı burada bırakıp gitmeyecek. Sonraki uçağa binmek için yüz dolar bayılamam ve mümkünse bu gece şansım yaver gitsin istiyorum."

Cole kahkaha atıp onunla yumruğunu çakıştırırken ben gözlerimi devirdim. Chicago'ya hareket edecek uçağa binmeden önce son bir kez daha öpüşerek üzgünce vedalaştık.

Aubry'yle dairemize vardığımızda zarf yığınının kontrol ettim ve üzerinde adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf buldum. Gönderen adresinin olmadığını fark ederek diğer faturalarımı da alıp odama geçtim. Valizimi yatağın üzerine koyduktan sonra bir süre sadece baktım. Valizimi boşaltıp çamaşır yıkamaktan nefret ederdim. Birine benim için bu işi yapması için para verebilsem yapardım. Bakıp kalmakla işin kendi kendini yapmayacağını biliyordum tabii.

"Aubry," diye seslendim yüksek sesle. Yatak odamın kapısını henüz kilitlemediğim için içeri girip bir eli kalçasında, diğer elinde telefonunu tutarak kapı eşiğinde dikildi.

"Dur biraz Aimee," dedi telefonuna doğru. "Ne var?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Güldüm. "Ne mi var?" diye sordum sahte bir tutumla parmaklarımı önümde şaklatıp bedenimi dairesel hareketlerle kıvıracak. "Dur sana ne olduğunu anlatayım. Şu telefondaki prensesi ayarladığı için teşekkür etmen gereken kişi var ya, o ben

oluyorum. Her neyse, çamaşırlarımı yıkamak ister misin? Sana ödeme yaparım.”

Aubry gülüp ondan istediğim şeyi Aimee’ye söylerken bir yandan kafasını salladı. Aimee, Aubry kolunu uzatıp telefonu kulağından uzaklaştırırken duyabileceğim kadar yüksek bir sesle güldü.

“Tabii, pisliğini temizlerim. Yıkayabileceğim bir külotun kaldı mı? Yoksa Cole hepsini yırtıp attı mı?” diye sordu gülerek. O yürüyerek uzaklaşırken kahkahamı tutamadım çünkü Cole’un hepsini yırttığından oldukça emindim.

Cole’un Aimee’yle yakın zamanda tanışacağını düşünmezdim. Eminim Aubry şimdiden önümüzdeki hafta sonu için bir çiftte buluşma ayarlamıştı. Çifte buluşma düşüncesiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bunu gerçekten yapacaktım. Bu sefer korkmak yoktu. *Korku yok.* Onu kaybetmeyecektim. Onu seviyordum ve onu kaybetmeyecektim. Üzerinde gönderen adresinin olmadığı beyaz zarfı açtım. Mektubun bir başlığı bile yoktu. *Tuhaf.*

14 Ağustos 2011

Bayan Blake Brennan,

Adınıza kayıtlı bir araziyi satın almakla ilgileniyoruz. Arazinin kayıtlı olduğu adres Rockwell Caddesi 600 numara. Size arazi için dört yüz bin dolar öneriyoruz. Satmaya karar verdiğinizizde lütfen bizimle iletişime geçin.

Saygılarımızla,

O’Brian Yatırım Grubu

Mektubu bıraktım. *Adresimi nereden buldular ki?* Sanırım arazi halka arz edilmişti ve benim adımlı öğrenmişlerdi. Teknoloji çağında yaşamanın sorunu da buydu işte. Google iki tıkla herhangi birini bir takipçiye dönüştürebiliyordu. Mektuplarımın kalanını gözden geçirip birkaç faturayı internetten ödedim. Pijamalarımı ararken telefonum çaldı ve ekranda Cole’un yüzünü görünce gülümsedim.

“Selam,” dedim aptal gibi sırtarak.

“Selam bebeğim,” diye cevapladı ve ben de onun aptalca gülümsediğini duydum.

“Beni şimdiden mi özledin?”

“Ben seni her zaman özlüyorum,” diyerek surat astı.

“Yaa, ben de seni hep özlüyorum,” diye cıvıldadım sanki yavru bir köpekle konuşuyormuşum gibi.

“Seni görmeye gelmek için çok mu erken?”

Kahkaha attım. “Cole Murphy, son yedi senedir beni görmeden yaşayıp gittin. Eminim beş gün daha dayanabilirsin.”

Telefona doğru sesli bir şekilde iç geçirdi. “Hayır, dayanamam. Yedi yıl boyunca sensiz yaşamayı istemedim. Sensiz yavaş yavaş ölüyordum, acı veren bir ölüme gidiyordum. Sadece sen bilmiyordun.”

Beni görmediğini bile bile gözlerimi devirdim. “Erin’leyken öldüğüne çok eminim zaten... Ve Kim’le... Ve Taryn’le... Ve Rita’yla... Ve Sandra’yla... Ve Jessica’yla... Ve Sasha’yla... Ve Ana’yla... Ve Meredith’le.”

Sesli bir kahkaha attı. “Her biriyle geçirdiğim tüm süre boyunca ölüyordum. Hatta sen benden daha çok isim hatırlıyorsun. Gelip beni kurtarman için onlarla zaman öldürüyordum.”

“Sen bir aptalsın...” Kapımdaki tıklatmayla bölününce homurdandım. “Kapatmam gerek bebeğim. Seni daha sonra arayım,” diyerek resmen küçük bir çocuk gibi omuzlarımı düşürüp surat astım.

“Peki,” diye fısıldadı. “Beni çok özle.”

Telefonun alıcısına doğru onun için bir öpücük yollayıp telefonu kapattım. Kapıyı açınca koca gülümsemesi ve zümrüt yeşili gözlerini karşımda buldum. Yüksek sesle bağırarak üstüne atlayıp bacaklarımı beline dolarken o da popomu kavrayarak düşmeme engel oldu. Gülümseyen suratını defalarca öptüm.

“Beş gün ne ki diye düşündüğünü sanıyordum?” diye sordu şakayla karışık.

Yüzümde, kalbimdekileri yansıtan kocaman bir gülümse-

meyle yeniden sımsıkı sarılmadan önce, “Yalan söyledim. Çok uzun,” dedim ona.

“Güzel çünkü nasıl bir tepki vereceğinden emin değildim. Belki de bir sonraki uçağa bilet alıp gelmemeliydim diye düşünüp durdum.”

Başımı geriye atarak kahkahayı bastım. “Neden bizimle uçmadın ki seni aptal?”

“Benden uzaklaşana kadar seni ne kadar özlediğimin farkına varamadım. Belki aptalca ve o dalga geçtiğim ezik tipler gibi konuşuyorum, biliyorum ama gerçek bu. Yarın sabah kollarımda sen yokken uyanma düşüncesine dayanamadım.”

Bu adamı sevdiğimi haykıracağım herhangi bir zaman vardiy-sa işte o tam bu andı. *Ben. Bu. Adamı. Seviyordum.*

Kollarımı etrafına dolayıp onu öptüm ve tüm sevgimi ağzına doldurdum. Sert bedeninden aşağıya doğru kayarken inledi.

Beni kucağına alarak içeri doğru taşırken, “Son yedi yıldır bunu yapıyor olmalıydık,” dedi, sonra da odanın kapısını tekmeleyerek kapattı. Beni yatağa fırlatıp ayakkabılarını çıkarırken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gözleri benimkileri delip geçiyordu ve kalbim beklentiyle çılgın gibi atmaya başlamıştı. Tenim yanmaya ve onu izlerken nefes alıp verişim sıklaşmaya başladı. Soyunmayı bitirdiğinde, kısık gözlerini benimkilerden ayırmadan bana doğru yürüdü. Beni bileklerimden çekerek çabucak soydu. Siyah, dantelli iç çamaşırlarımı görünce nefes alışının sekteye uğradığını fark ettim.

“Tüm sabah boyunca kıyafetlerinin altında bunlar mı vardı?” diye sordu kısık bir sesle.

“Evet,” diye cevapladım biraz kafam karışık bir halde. Ben hep güzel iç çamaşırı giyerim. Sonra farkına vardım. Kahretsin. O bunu bilemezdi ki. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca beni hiç çıplak görmemişti, ta ki bu hafta sonuna kadar. Yüzüme genişçe bir gülümseme yayıldı çünkü gördüğü şeyden hoşlandığını ve hep hoşlanacağını biliyordum.

Baldırım boyunca ıslak öpücükler kondurup kalçalarımaya geçti

ve oradan usulca dudaklarıma vardı, bu süreçte bedenimin çok iyi bildiği hassas kısımlarını dişlemek için duraksadı. Nefesimi dengeye tutmaya çalıştım ama sutyenimin bir tarafını indirdiğinde ağzının meme ucumun etrafında kapandığını hissedince kendimden geçtim. Ellerimi başına koyarken tutmam için daha çok saç olmasını diye diledim.

“Saçını neden kestirdin?” diye inledim.

Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırıp beni bağırttıktan sonra ağzının kenarları gamzelerini gösterecek şekilde yukarı kalkmış bir surat ifadesiyle bana baktı. “Başka kimsenin dokunmasını istemedim.”

Sutyenimin diğer tarafını da indirdi ve meme ucumu diliyle okşarken diğerine de parmaklarıyla masaj yaparak bedenimin hiçbir parçasını ilgisiz bırakmadı. Tatlı işkencesine devam ederken adını mırıldandım. Dudaklarını benimkilere uzatarak yumuşak bir şekilde beni öperken yalpalayarak külotumu indirdi. Sert, kaslı bedenini bacaklarımın arasına ortaladıktan sonra yavaşça içime girip tadımı çıkardı. Yüzü merak, huşu ve aşkla benimkini inceledi ve benim yüz ifadem de hissettiklerine karşılık verdi. Uyumla hareket edip güçlü duygular ve tensel ıstırapla şiddetlenerek yatağa devrildik.

Başım göğsüne yaslı halde yüzüne bakarken, “Başka kimsenin dokunmasını istemedim derken neden bahsediyordun?” diye sordum parmaklarım kahverengi kısa saçlarının arasmda.

Hüzünle gülümsedi. “Benden ayrıldığında ve Kuzey Carolina’ya gittiğimde baştan başlamak istedim. Baştan başlamak zorunda bırakıldım. Bunu istememiştim,” dedi bilmiş bir bakışla. “Oradaki ikinci haftamda, bir partide kızın biriyle tanıştım,” dediğinde bu düşüncenin etkisiyle iki büklüm olunca yüzümü okşadı. “Benimle flört ediyor, derslerim ve futbol antrenmanlarım hakkmda sorular soruyordu. Uzanıp elini saçlarımın arasından geçirdi. Bu hareketi bana seni hatırlatmıştı ve ertesi gün saçımı kesmeye karar verdim. Başka bir kızla olmak ve saçımı senin gibi kavramasını istemiyordum. Zaten sen olmasını dilediğim kızlarla

beraber olmak yeterince zordu. Sadece seninle birlikte olduğumu hayal edebiliyordum,” diyerek omuz silkti. “Saçım senin içindi. Sadece senin için.”

Ona ufak bir gülümseme bahşettim. “Şu bana söylediğin iki kelimenin beni nasıl hissettirdiğini biliyorsun.” Gülümseyip başıyla onayladı. “Bu kadar korkmuyor olsaydım onları tam şu an söylerdim.”

Başımı usulca öptü. “Söylersen hiçbir şey olmayacağını biliyorsun, değil mi? Onlar sadece birer sözcük bebeğim.”

Kafamı sallarken gözlerime yaşlar doldu. “Hayır Cole. O kelimeleri söylediğim zaman sanki evrenden kötü bir şeyler olmasını istiyormuşum gibi geliyor. Umarım bir gün bunu aşarım. Umarım bir gün o sözcükleri söyleyebilirim ve pişmanlığımı taşımam. Ben sadece... Yarın öleceğimi düşünmediğim takdirde o sözcükleri söylemeyeceğim.”

Kıkırdadı. “Ah Blake... Seni seviyorum. Dünyalar kadar çok,” dedi göz kırparak.

Aynı günün öğleden sonrası salonda televizyon izlerken kapı çalındı. Kafam karışık halde Cole’a baktım. Burada yaşadığını hatırlatırcasına başını yana eğdi. Kalkıp kapı deliğinden bakınca kıvrıkcık sarı saçlar eşliğindeki bir çift ela gözün bana geri baktığını gördüm. *Siktir*. Russell. Onu tamamen aklımdan çıkarmıştım. Cole’un beklentiyle bana baktığı salona geri koştum sessizce.

“Russell burada,” diye fısıldadım yüksek sesle.

“Ne olmuş?” diye sordu soğukkanlı bir tavırla televizyonun sesini kısarken.

“Ne mi olmuş? Giyinsene!”

“Hayır. Hayır. Hayır,” diyerek kafasını salladı. “Bu oyunu artık oynamıyoruz. Sen bu dangalakla beraberken de oynamak istemiyordum zaten ama şimdi benim kız arkadaşımken asla oynamayacağım,” diyerek vurguladı. “*Benim* kız arkadaşımken Blake,” diye tekrarladı yüksek sesle.

Başımı geriye atarak hüsrarla sızlandım. “Biliyorum, biliyo-

rum. Erkek arkadaşım değilmişsin gibi davran demiyorum. Sadece şu lanet gömleğini giy."

Üzerinde yalnızca bir basket şortu vardı ve başka da bir şey yoktu. Tek kaşı havada bana bakınca kendi üzerime baktım ve omuz silktim. *Ben iyi görünüyorum.*

"Hayatta olmaz. Kapıyı bu üzerindekiyle açmıyorsun," dedi odama doğru dönerken.

"Cole, üzerimde şort ve askılı bluz var," dedim kızgın bir şekilde.

"Üzerinde *kısacık* bir şort ve göbeğini bile örtmeyen *kısacık* bir askılı bluz var."

Güldüm çünkü... Eh, yani başka ne yapabilirdim ki? Cole'a Russell'm beni bundan daha azıyla gördüğünü mü açıklasaydım? Bunu duymak istemeyeceğinden emindim. Gerçi yine de kahrkahaşından bunu anladı.

"Blake," diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu konuyu *düşünmek* bile istemiyorum, o yüzden beni zorlama. Üzerine daha uzun bir şeyler giy ve ben de ezik için kapıyı açayım."

"Hayır," diye feryat ettim. "Bırak da ben halledeyim. Sen burada kal. Üstümü değiştiririm, sen de burada bekleyebilirsin."

"Hayatta olmaz. İşler bu şekilde yürümeyecek. Artık saklanmayacağım."

"İyi," diye kabullendim üzerimi değiştirirken.

"Bunu mu giyeceksin?" diye sordu eğlenerek.

Üzerime geçirdiğim beyaz, yazlık elbiseye baktım. Ne dar ne de çok kısaydı.

"Şimdi ne var?" diye sordum kafam karışık bir halde.

"Bu kıyafetle zavallı serseriden ayrılacak mısın, yoksa onunla yeniden bir araya geleceğini mi bildireceksin?" diye sordu yenden.

"Cole, kapa çeneni," diye sızlanarak yanından geçip gittim.

Kahkaha atıp ardımdan yürüdü. "Bunun içinde seksi görünüyorsun," diye kulağıma mırıldandıktan sonra kulak mememi ısırp benimle beraber salona doğru yürüdü.

Derin bir nefes alıp kapıyı, eşiğe yaslanıp bekleyen Russell'a açtım.

"Selam Blake," dedi. *Lanet olası aksanı. Lanet. Lanet. Lanet.* Kendimi çok kötü hissediyordum.

"Selam," diye cevapladım. "İçeri girmek ister misin?"

"Elbette," diye cevaplayıp etrafımdan bir adım attı. "Meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz. Cole'la televizyon izliyorduk." Cole'un adından bahsetmek hayal kırıklığını hafifletir diye umut ediyordum. Aslında, Cole'un çenesini tutarak birlikte olduğumuzu söylememesini umut ediyordum.

"Merhaba Cole," diye seslendi Russell mutfaktan.

"Russell." Cole el sallayıp başıyla selamladı.

Mutfakta oturduk. Ona ne içmek istediğini sordum ve bir bardak su aldı. Ellerimi önüme, masanın üzerine koyarak konuşmaya başlamakla onun başlamasına izin vermek arasında kararsız bir şekilde oturdum.

"Ee," diye başladı. "İyi bir hafta geçirdin mi?"

"Evet," diye omuz silktim. "Sen?"

"Daha iyilerini gördüğüm olmuştı," dedi ela gözleri yüzümü incelerken.

"Russell," dedim sessizce. "Sanırım arkadaş kalsak daha iyi olacak."

"Biliyorum. Döndüğünde aynı şekilde hissedeceğinin farkına vardım."

Ona göz kırptım. Kızgın görünmüyordu. Biraz yorgun görünmesinin dışında iyi görünüyordu. Sadece altı aydır beraberdik, belki de fazla bağlanmamıştı. Öyle umut ediyordum.

Gülümsedim. "Güzel. Yani arkadaş kalıp beraber ders çalışabilir ve eğlenebiliriz, öyle mi?"

Kıkırdadı. "Ben kimim ki böyle sevimli bir kızı reddedeyim?" *Tanrım, şu aksanı.*

Dudağımı ısırdım. "Teşekkürler Russ. Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz Cole," diye seslendi mutfaktan kalkıp kapıya doğru yürüyüşümüz sırasında. Eli kapının kolundayken duraksayıp bana döndü. Başını eğip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

"Az önce seni öptü mü o?" diye gürledi Cole bana doğru yürürken. Gözlerim kocaman açıldı ve kapıyı hemen kilitleyip önüne dikildim.

"Cole, öpücük sayılmazdı bile. Sonlandırmakla ilgili bir şey," diye cevapladım kollarımı beline dolarken.

"O küçük pislik de son olduğunu düşünüyor olsa iyi olur. Seni bir daha öpmediğinden emin ol," diye cevapladı gözlerimin içine bakmak için geri çekilirken.

Gülümsedim. "Peki efendim. Bu dudaklar size ait."

Sırıtıp beni yine kendine çekerek salona yönlendirdi.

"Biliyorum ama lanet olasıcanın seni öptüğüne inanamıyorum," diye sızlandı saçıma doğru.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Geçmiş

Yaz mevsimi sonunda gelmişti ve Cole'la o gün Becky ve Greg'e eşlik ederek göle gidecektik. Aubry tüm gün çalışıyordu, o yüzden bize katılamadı. Eşyalarımızı Cole'un küçük, siyah Accord'una tıktırıp müziği son ses açarak yola koyulduk. Cole elimi elinin içine koyup usulca başparmağımı okşuyordu. Son zamanlarda her şey hakkında çok tartışıyorduk ve itiraf edemese de problemin kaynağı üniversiteydi. Cole farklı şehirlerde olacağımız için üzgündü. Bense onu bırakmak zorunda olduğumu bildiğim için üzgündüm. O ayrılıktan bahsetmemişti ama ayrılmamak imkânsızdı. Cole her kadının hayalinin erkeğiymiş ve ona sahip olduğum için ben de her kadının ezeli düşmanıydım. Hangisine gidersen git ya da kim olursan ol, lise yıllarının dramayla dolu olduğunu biliyordum. Yine de dört yıllık lise hayatım tam bir cehennemdi ve sonunda buradan ayrılacağım için rahatlamıştım. Bu küçük kasabadan ayrılacağım ve okuldan kimseyi bir daha görmeyeceğim için çok mutlu olmuştum.

Cole'la lise ikinin büyük bir kısmında ve son senemiz boyunca çıkmıştık. Okula el tutuşarak girdiğimiz ilk gün birçok insan tezahürat edip, "Sonunda!" demişti. Kızlar sanırım son senenin başlarında bana nefret dolu davranmaya başlamışlardı. Bazı öğretmenler da, özellikle Steve, Cole'un damarına basmaya başlıyordu.

Sanırım birlikteliğimize rağmen, Cole'un kızlarla olan geçmişine bakılınca eninde sonunda ayrılacağımızı düşünmüşlerdi. Bizi etkilemelerine izin vermeyince taktiklerini geliştirdiler. Kızlar hiç kilitlenmediği arabasına bilerek iç çamaşırı saklamaya başladılar. *Lanet iç çamaşırları diyorum! Bunu kim yapar ya?* Steve göz göre göre herkesin ortasında benimle flört etmeye başladı. Cole bir gün matematik dersinden sonra Steve'i beni köşeye kısırmaya çalışırken yakalayınca onu gömleğinin arkasından tutup koridora doğru savurdu. Seksenlerde yapılan filmlerdeki zorbanın inek öğrenciyi dövdüğü sahnelerden birine benziyordu. Tabii Steve inek bir öğrenci değildi ve masum ayaklarını fazla abartmıştı.

Çoğunlukla kızların aptallıklarına kafayı takmamayı başarmıştım. Tüm bunların arkasında ponpon kızların takım kaptanı Sasha'nın olduğunun farkındaydım. O ve Cole'un geçmişte hararetli bir ilişkisi olmuştu. Gerçi Sasha'nın geçmişte, okuldaki tüm atletlerle hararetli ilişkileri olmuştu. Belli ki en sevdiği Cole'du. Bu düşünce beni hasta ediyordu ama omuz silkiyordum. Lisede bunlar oluyorsa üniversitede Cole'un başına neler gelirdi tahmin edebiliyordum. Cole Duke Üniversitesi'nden futbol bursu kazanmıştı. Son iki yılındaki maçlara yetenek avcıları yağıyordu. O herkesin peşinde olduğu taze kandı. O delici yeşil gözleri, can yakan gülüşü ve çabasız cazibesıyla seksi bir oyun kurucu, aynı zamanda tam bir kitap kurduydum.

Duke Üniversitesi'ne gittiğinde önündeki fırsatların sonsuz olacağını farkına vardım. Sağdan soldan, oradan buradan kızlar kendilerini onun önüne atacaklardı ve hiçbirini beni ne bilecek ne de umursayacaktı. Kahretsin, var olduğumu bilseler ve umursamasalar ne olacaktı? Her ne kadar ona güvensem de bu şüpheyi yaşayamazdım. Kıskançlıktan çıldırmam için sadece birkaç gün aramamasının yeterli olacağını biliyordum. Sonra uğraşmaktansa şimdiden temiz bir ayrılıkla kırılan kalbimi iyileştirmeyi tercih ederdim.

Greg ve Becky Güney California Üniversitesi'ne gidiyorlardı. Greg oradan futbol bursu kazanmıştı. Becky'nin biraz birikmiş

parası vardı ama üniversite parasının birçoğunu öğrenci kredisıyla ödemeyi planlıyordu. Illinois'den kurtulup nereye giderse gitsin Greg'in peşinden gidebildiği için memnundu. Aubry'nin içten içe Becky'yi kıskandığını biliyordum çünkü ikisinin de bölümü olan reklamcılık konusunda California oldukça iyi bir yerdi ama Chicago'ya yalnız gitmeme izin vermedi. Cole, Duke'a başvurup onunla birlikte gitmemi istedi ama bunu kendime yapamazdım. Hem Chicago'yu sevmiştim ve sonunda şehre taşındığım için memnundum. Cole'a benim için bursundan vazgeçmesini de teklif edemezdim.

Göle vardığımızda, her zamanki uyuz sinek kalabalığıyla karıştık. Bunlar aynı zamanda ponpon kızlar olarak da bilinirler ya da eskiden öyle bilinirlerdi diyebiliriz çünkü lise bittiğinden beri uğraşsız kalmışlardı. Aralarından bazılarının mükemmel birer ev hanımı ve ponpon kızlar takım koçu olacağından şüphem yoktu. Hepsini gömmek gibi olmasın gerçi, bir elin parmağını geçmeyecek sayıda ponpon kızı bana iyi davranmış ve erkek arkadaşımı çalmaya kalkışmamışlardı. O üç tanesine el sallayıp suyun kenarma yürümeye devam ettim. Katlanır sandalyelerimizi ve soğutucumuzu çıkardık. Cole'un bir yerlere koştuğunu gördüğümde şortumu ve tişörtümü çıkarıyordum. Kafamı kaldırıp bakınca Sasha'yla konuştuğunu gördüm. Sasha'nın, elini onun göğsünden aşağı indirdiğini gördüğümde bedenimdeki tüm karnın çekildiğini hissettim ve onu şortunun beline gelmeden durdurmuş olsa da gözlerim çoktan kararmıştı.

"Becky, lütfen arkayı döner misin?" dedim kitlenmiş bir çeneyle burnumdan soluyarak.

Becky ve Greg aynı anda başlarını Cole ve Sasha'nın konuştuğu yere çevirdiler.

"Kovboy, ondan hoşlanmadığını biliyorsun," dedi Greg duygularımı yatıştırmaya çalışarak.

"Fark etmez Gregory," diye cevapladım öfkeyle. "Onunla niye konuşuyor ki? Neden bu kadar yakınında duruyor? Veya, neden senin de böyle şeyler yaptığını hiç görmedim?"

Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi. *Aynen*. Sessizlik. Greg'in hiçbir zaman böyle bir problemi olmadı çünkü Greg kendine hâkim olması gereken zamanı iyi bilirdi. Kendime Cole'u sevmeme izin verdiğim için defalarca küfrettim. Kendime Cole'u sevmeme izin verdiğimden dolayı küfrettiğim için yeniden küfrettim. Geçmiş davranışlarına rağmen o en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve beni asla aldatmayacağını biliyordum ama yine de bu canımı yakıyordu.

Konuşmalarını izledikçe daha da sinirleniyordum. Steve ve arkadaşlarının oturduğu yere doğru yürümeye karar verdim. Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama öyle öfkeliydim ki kendimi durduramadım. İçine sığabildiğim en dar, kırmızı beyaz puanlı bikiniyi giymiştim ve Steve'in dikkatini anında çekmiştim. Cole bikiniyi henüz görmemişti; göle birlikte son gidişimiz olacağı için o güne saklıyordum. Steve'in arkadaşları bizi yalnız bıraktı ve üniversite hakkında muhabbet etmeye başladı. Steve Boston'daki Northeastern Üniversitesi'ne gidiyordu. Babası gibi doktor olacaktı. Bir an geldi, bana doğru eğilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarken kulak mememi okşadı. Elini silkeleyip kurtuldum ve ona gözlerimi kocaman açarak bakıp ne yaptığını sordum.

"Birlikte çok iyi olabilirdik Blake," dedi sessizce. "Hâlâ da olabiliriz, biliyorsun."

Bir adım geri çekilip hafifçe güldüm. "Yok, daha anlamadan tıp fakültesine uçup gitmiş olurdun ve zaten bana ayıracak vaktin olmazdı," diye espri yaparak durumun tuhaflığını azaltmaya çalıştım.

Kendini yaslanmış olduğu ağaçtan iterek uzaklaştırdı ve bana doğru bir adım atarken ben de bir adım geriledim. O bir adım daha attı, ben bir adım daha geriledim. Bir kedi fare oyunu oynadığımızı hissetmiştim. Belki de Cole'dan bu şekilde intikam almak o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Sana şu kadarını söyleyeyim," dedi onu duyabileceğim kadar yakın fakat fazla samimi görünmeyeceğimiz kadar uzak bir

mesafede dururken. "Onun yaptığı gibi arkandan işler çevirmezdim."

Dişlerimi gıcırdatıp öfkeme hâkim olmayı denedim. Nafileydi. "O," derken Cole'un hâlâ dikilmekte olduğunu düşündüğüm yöne doğru başparmağımla işaret ederek vurguladım, "beni incitecek bir şey yapmaz. Onu tanıımıyorsun, bu yüzden varsayımlarda bulunmayı bırak. Ve sen," dedim ona doğru bir adım atıp parmağımla göğsünü dürterek, "beni elde edemediğin için kızgınsın sadece. Başta da beni elde etmeye çalışmanın tek sebebi, ona bunu yapabileceğini göstermekti."

Steve'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Çok zekisin Blake. Hakkını vereyim. Sana iyi dileklerimi sunuyorum ve umarım Cole hakkında yanılmıyorsundur."

Başıyla selamladıktan sonra arkasını dönerek beni burnumdan solur bir halde yalnız bıraktı. Ellerimi yumruk yapıp ayağımı yere vura vura Cole'a doğru gitmek için arkamı döndüm. *Tanrım, hâlâ o sürtükle konuşuyorsa elimden kurtulamayacak.* Etrafıma bakındım ve sonunda onu buldum. Artık Sasha'yla konuşmuyordu. Yüzünde, kalkık bir kaşla karşılık verdiğim kızgın bir ifadeyle, kollarını göğsünde birleştirmiş bir halde Greg'in yanı başında dikiliyordu. Becky'nin yanına oturup kendimi yağladım ve ayağını dibimde görünce kafamı kaldırıp bakmadım. Birkaç saniye boyunca başımın tepesine delici bakışlar attıktan sonra oturdu.

"Steve'le ne hakkında konuşuyordun?" diye sordu bana ifadesiz bir tonda.

"Sen Sasha'yla ne hakkında konuşuyordun?" diye cevabı yağıştırdım.

Çene kaslarının hareket ettiğini hayal edebiliyordum ama bakmak istemedim. Çenemi kaldırıp kendisine bakmaya zorlayana kadar bakışlarımı altımdaki mavi yeşil çizgili havluya odakladım. "Üniversite hakkında." Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Yüzümü ellerinin arasından çektim ama bakışına karşılık verdim. "Sana üniversitedeyken nasıl düş alacağını mı öğretiyordu?" diye çıktım sinirli bir şekilde. "Belki ben de gidip

Steve'den uygulamalı bir şekilde anlatmasını istemeliyim. Bekle, hemen geri geleceğim."

Steve'i bulmak gibi bir niyetim olmadan ayağa dikildim. Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı çünkü her an Cole'a tekme yumruk dalabilirdim. Kolumdan sımsıkı tutup beni yere geri çekti.

Gıcırdattığı dişlerinin arasından, "Bunu yaparsan," dedi titrek bir nefes almadan önce.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bunu yaparsam ne olur?" diye sordum biraz yüksek bir sesle. "Benden ayrılır mısın?"

Öfkesinin yerini endişe aldı ve beni çekerek sarıldı. Kıvrılarak kurtulmaya çalıştım ama kolları beni daha sıkı tutuyordu. Aniden kendimi ağlayacak gibi hissettim ve ağladım. Yüzümü göğsüne gömüp sessizce ağladım. Kimse beni göremez, duyamazdı; Cole dışında kimse. Kavrayışını gevşetince yüzümdeki gözyaşlarını silip derin bir nefes aldım.

"Senden asla ayrılmam bebeğim," dedi saçıma doğru konuşarak. "Asla."

Ona karşılık vermedim. Ondan ayrılacak olan kişi bendim ve içimde bunu bildiğine dair bir his vardı. O öğleden sonranın karanlığında birbirimize su sıçratıp pizza yedik ve dondurma almaya gittik. Âşık ergenler gibi davrandık ve öyleydik de. Çocuk olarak birlikte geçirdiğimiz son zamanlardı. Âşık ve dünya umurumuzda olmadan. O gün mutluydum. O yaz boyu mutluydum. Sevdığım insanlarla beraberdim ve hepsi mutluydu. Hepsi güvendi.

İkimiz de üniversite için evden ayrılmadan bir hafta önce Cole beni dışarı çıkardı. Yatağımın üzerine bıraktığı notta rahat giyinip saat altıya kadar hazır olmamı yazmıştı. Boyundan bağlamalı uzun, yeşil elbisemi üzerime geçirip altına parmak arası terliklerimi giydim. Becky saçımla ilgilenip uçlarını dalgalandırarak üst kısımdaki kabarıklığı düzleştirdi. Gözlerime dumanlı bir makyaj yaparak gri gözlerimin meydana çıkmasını sağladı. Bu eve geldiğimden beri gözlerim parlıyordu; artık fırtınalı ve

bunaltıcı değillerdi. Dudak parlaticımı sürüp alt kata inerek Cole'u bekledim. Bu fikri ilk çıkmaya başladığımızda bulmuştu. Beraber yaşadığımız için buluşmalarımızın, onun beni evden alması ve beni beklemek için kapıyı çalmasını içeren "eğlenceli" kısmını kaçırdığımı söylemişti. Bana hep belirli bir zamanda hazır olmamı söylerdi ki bu zamana kadar kendisi de hazırlanıp sadece beni almak için geri geleceğinden evi terk ederdi.

Kapı zili saat altıda çaldı ve heyecanla ciyaklayıp ayağa kalkarak kapıya koştum. Elinde bir buket günebakan tuttuğunu görünce kocaman gülümsedim. Çiçekleri bana uzatırken gözleri iştahla bedenimi süzüyordu. Bir kolunu belime sarıp beni kendine doğru çekerken, dudaklarımı dudaklarına götürüp güçlü bir şekilde öptü. Dağınık saçlarına yapışıp kendimi ona doğru yaklaştırdım. Çiçekler elimden kayıp düştü. Elleri elbisemin ince kumaşı üzerinde gezinip arkaya geçerek popomu sıktı. Ağzımın derinliklerine doğru tüm bedenimde yankılanıp beni titreten derin bir inilti sesi çıkardı. Ağzı aniden benimkinden ayrıldığında itirazla sızlandım. Alnını benimkine yasladı ve nefesimizin düzelmesini bekledikten sonra eğilip yerdeki çiçekleri alarak yenden bana uzattı.

"Affedersin bebeğim," dedi aksi bir şekilde. "Sen çok... Sadece... Aklımı başımdan alıyorsun."

Kahkaha atıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

Çiçekleri vazoya yerleştirdikten sonra Cole elimden tutup beni arabasına götürdü. Bir süre arabayla gittik; beni nereye götürdüğünden emin değildim. Restoranları, sinemayı ve genelde sıklıkla gittiğimiz her yeri geçtikten sonra dar bir yola girip çakıl üzerinde sürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum tereddütle. "Burası *Teksas Katliamı*'na kurban gitmek için mükemmel bir yere benziyor."

Cole kahkaha atıp elimi sıktı. "İyi ki Teksas'ta değiliz o zaman," dedi bana göz kırparak. "Ben o kadar emin değilim," diyen surat ifademi görünce daha bir sesli güldü.

Büyük, terkedilmiş bir evin kenarına çektik. Gerçekten tırs-maya başlamıştım. *Biz neredeyiz böyle? Hassiktir, burada ölüp gi-deceğiz.*

“Cole,” dedim endişeli bir tonda. “Nereye geldiğimizi birile-rine söyledin mi?”

Güldü. “Bebeğim, sorun yok. Benimle birliktesin.”

“Evet ama bir silahın, bıçağın ya da bir testeren yok,” diye ciyakladım.

Kıkırdayıp başını iki yana sallayarak yanaklarımı avuçlarının içine alıp uzun, bitmek bilmeyen, başımı döndüren bir öpücük kondurdu.

“Seni seviyorum Blake. Kahretsin, çok tatlısın.”

Yeşil gözlerinde çok fazla gerçek vardı ve beni korkutan çok daha fazla şey yatıyordu. Beni büyük, terkedilmiş evin arkasına doğru götürmesine şüpheyle izin verdim ve o anda beni neden getirdiğini anladım.

Evin arka tarafında çimenlik bir arazi vardı. İki yanımızı mor çiçekler ve dönümlerce boş arsa sarıyordu. Burayı nereden bul-duğunu merak etmiştim. Beni kısa süre önce biçildiği belli olan, etrafı uzun çimenlerle sarılı kısma doğru götürürken elimi hiç bırakmadı. Yeni kesilmiş çimenlerin orta yerinde, kocaman bir sepetin bulunduğu kareli örtünün köşelerine yerleştirilmiş dört adet sönük fener vardı.

Gülümseyen yüzümü ona çevirdim. “Piknik mi?”

“Evet hanımefendi,” dedi eğilip burnumun ucuna bir öpücük kondururken.

Örtünün üzerine oturduk ve iki tabakla iki kutu içecek çı-kardı.

“Burayı nereden duydun?” diye sordum.

Derin bir nefes alıp cevap vermeden önce yeşil gözleri yü-zümde gezindi. “Maggie bir hafta önce bana bir mektup verdi. Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama önce seni buraya getirmek istedim. Mektup babamın benim için açmış ol-duğu banka hesabıyla ilgili bilgiler içeriyordu. Ayrıca üzerinde

bu adres de vardı. Burasının bana ait olduğunu söylüyordu. Tam olarak on dönüm.”

Ona ağzım açık bakakaldım. “Ne? Ne yazıyordu? Babandan mı kalmış?”

Omuz silkti. “Detay vermiyordu. Arazi ben doğduğumda üzerime kaydedilmiş. Belki de babam ölmek üzereydi ve beni o yüzden bıraktı? Yani oldukça fazla toprak var ve hepsi terkedilmiş gibi görünüyor. Dün arazide yürüyüşe çıktım ve şu tarafa yürüyünce terkedilmiş bir çiftlik evi buldum. Her yanı küf dolu ve resmen yıkılmak üzere ama zamanında iyi bakılmış olduğunu söyleyebilirim. Sanırım ana bina burasıydı. Her halükarda, babam burada yaşamışsa bile o zamandan bu yana çok geçmiş.”

“Peki, burayla ne yapacaksın?”

“Emin değilim,” dedi bizim için çıkardığı sandviçlerden birini ısırırken.

“Peki ya banka hesabı? Sen doğduğundan beri mi, yoksa seni bıraktığından beri mi hesabına para yatırıyormuş?”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Güzel soru. Bunu öğrenmeliyim. Hesapta, yıllarca çalışmadan yaşamama yetecek kadar çok para var, yani sanırım bu iyi bir şey. Maggie yıllardır bana harçlık veriyor; babamın benim için bıraktığı paradan verdiğini söylemişti. Ben hep o paranın şimdiye kadar tükeneceğini düşünmüştüm.”

Dudaklarımı büzerek düşüncelere daldım. Ben banka hesabımın teyzem tarafından açıldığını ve parasını bırakacak başka kimsesinin olmadığını biliyordum. Cole’un durumundaysa düpedüz bir tuhafılık vardı.

“Ama anlayamıyorum. Para hâlâ nasıl hesabına yatabiliyor? Şayet baban öldüyse ve bariz bir şekilde uzun bir süredir burada yaşamadığına göre parayı bankaya kim yatırıyor?” diye sordum kafam karışık bir halde.

“Bilmiyorum Blake ama öğreneceğim,” dedi kararlı bir şekilde.

Yemek yemeyi bitirip birbirimize sokularak uzandık. Kısa bir süre sonra Cole Kuzey Carolina için, ben de Chicago için buradan

ayrılacaktık. Uzun bir süredir aşikâr olan şeyi konuşmuyorduk ve yakın zamanda adını koymamız gerektiğini hissediyordum.

“Cole,” diye fısıldadım. “Seni gerçekten... gerçekten çok önemsediyimi biliyorsun. Şu dünyada önemsediyim herkesten daha fazla, bunu biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum, bebeğim. Ben de seni seviyorum,” dedi uyuklu bir şekilde saçımı okşarken.

Onun etrafındayken kendimi bir korkak gibi hissediyordum ama geri adım atma fırsatım olmadan, “İşte o yüzden belki de ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum,” diye fısıldadım acele bir sesle.

“Bebeğim, yine mi bu konu?” diye sızlandı doğrulurken.

“Evet, yine bu konu. Dalga geçmiyorum Cole. Şimdiden kıskançlıktan bezdim ve kıskanç biri olmadığımı biliyorsun!”

“Blake, Sasha olayı için çok özür dilerim. Aptalca davranıyordu ve ben de tam bir embesil gibi hareket ettim. Bana o kadar yakın durmasına izin vermemeliydim. Onunla konuşmamalıydım bile. Birkaç arkadaşının benim gittiğim okula gittiğinden filan bahsediyordu o kadar.”

Çenemin kilitlendiğini hissettim. “Gördün mü? İşte tam olarak bundan bahsediyorum. Sasha’nın arkadaşları senin okuluna gidiyor. En azından bir kere ziyarete gidip seninle yatmaya çalışacak ve ben Chicago’da, kilometrelerce uzaktayken bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini düşünüp duracağım.”

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Blake, ben seni aldatmam.”

“Cole, ne söylediğin önemli değil. Anlamıyor musun? Korkuyorum. Seni kaybetmekten ödüm kopuyor ve seni bu şekilde kaybetmek istemiyorum,” dedim gözyaşlarımı engellemeye çalışarak. “Senin başka bir kızla birlikte olduğun düşüncesine katlanamıyorum. Bu kadar yakışıklı olmandan nefret ediyorum. Çirkin olsaydın bu durumda olmayabilirdik.”

Bağırarak kahkahalara boğuldu. “Blake, sen dünyadaki en güzel kızsın. Ölümüne seksisin, akıllısın ve eğlencelisin. Hayat

sana boktan bir el ama yine de elinden geleni ardına koymadın. Tek istediğim *sensin*. Tek ihtiyacım olan *sensin*. Bunu ne zaman kabulleneceksin?"

Başımı yavaşça salladım. "Şu an bu yeterli değil. Üniversiteye git ve keyfine bak, seni üniversite deneyiminden alıkoymak istemiyorum. Seni... çok fazla önemsiyorum. Eğer birlikte olmamız gerekiyorsa oluruz. Gelecekte bir zamanda."

Ayağa kalkıp boş kutuları devirdi. Öfkeyle eşyaları sepete yerleştirişini izledim. Kızgındı, gerçekten kızgın, o yüzden sessiz kalıp yardım etmek için yavaşça ayağa kalktım. Fenerlerden ikisini yakarken bana tek kelime etmedi ve arabaya dönebilmemiz için birini bana uzattı. Eve dönüş yolu ağır bir sessizlikle geçti. Bozmak istemeyeceğiniz türden bir sessizlikti çünkü bozarsanız biliyordunuz ki olay bir bağrıış yarışmasına dönecekti. Ben sessizce onu izleyerek dolanırken Cole eşyalarımızı koymak için mutfığa gitti.

Sonunda üst kata yöneldim. Sesli adımlarının arkamdan geldiğini duydum. Beni durdurmak için kolumdan tuttuğunda odama girmek için dönmüştüm.

"Benim odama," diye komut verdi alçak bir sesle ve tek yapabildiğim başımla onaylayıp onu izlemek oldu.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve beni arkamdan tutarak sırtımı göğsüne bastırıp kollarını sımsıkı etrafıma doladı.

"Benden kurtulmak konusunda neden bu kadar kararlısın?" diye fısıldadı saçıma doğru. "Seni seviyorum be. Sana değer veriyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Bırak yapayım."

Gözlerime yeni yaşlar dolarken kafamı salladım. *Korkuyorum. Seni seviyorum. Seni gerçekten kaybetmekten korkuyorum. Seni göremeyeceksem seninle birlikte olamam. Aptalım. Seni hak etmiyorum.* Bunların hiçbirini söylemedim.

"Yapamam," dedim incinmiş bir şekilde. "İstiyorum ama yapamam. Hayatını yaşamamı istiyorum."

Yüzüne bakabilmem için bedenimi döndürdü ve yüzümü avuçlarının arasına alarak başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

“Seninleyken daha mutlu bir hayatım olacak bebeğim,” dedi usulca.

Yeniden gözlerine bakmadan önce bakışımı indirerek, “Ve ben de hayatını yaşadığını bilirsem daha mutlu olacağım, bensiz olsa bile,” diye cevapladım sessizce.

Başını salladı.

Bitmişti.

Gözlerindeki acı öyle kuvvetliydi ki kalbime ulaşp onu uzun, yırtıcı pençeleriyle parçalara ayırışını hissedebiliyordum. O gece bana, ona ait olduğumu gösterdiğinden emin oldu. Defalarca. Öpücükleri ve dokunuşları beynime sonsuza kadar kazındı. Hiçbir erkeğin onun yerini alamayacağından emin oldu. Sonunda da beni onu incittiğimden daha fazla incitti. Ben onun kalbini kırmıştım ama o benimkini milyonlarca parçaya ayırdı. Bir araya getirmeye kalksam bile asla yapamazdım çünkü parçaların bir kısmı hep onunla kalacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Amalgamated Bankası'na gidip kapısının önünde birkaç dakika hareketsiz dikildim. Bankanın kendine has eski, tüyler ürpertici bir havası vardı ve içerideki insan topluluğunun çoğunu takım elbiseli yaşlı adamlar oluşturuyordu. Devam etmek konusunda tereddütlüydüm ama girişteki güvenlik görevlisi bana bakış atınca hareket etmek zorunda olduğumu anladım. Adım adım ilerleyen sıraya girerek adımları listeye yazmayı bekledim. Veznedarlar sağ yanımdaki uzun masanın ardındaydılar. *Bu yer tüylerimi ürpertiyor.* Bir ihtimal birilerinin makineli tüfeğini çıkarıp, "Manolo, vur şu pisliği," demesini bekliyordum. *Scarface* tarzı. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ama yardımı dokunmadı. Gözlerimi etrafımdan ayırmaktan öyle korkuyordum ki elimi çantama atıp mesajlaşıyor gibi görünmek için telefonumu bile çıkarmak istemiyordum. Sonunda kayıt masasına ulaştınca ismini not edip bekleme alanına geçtim.

Oturup yaşlı adamlara baktım; benden daha yaşlı adamlara desem daha doğru olur. Her biri, birileri sabah kahvelerine tükürmüş gibi görünüyordu. İçlerinden bir grubun, arkamda duran çıkışa doğru ilerleyen beyaz saçlı, yaşlıca bir adamın etrafında çember oluşturduğunu fark ettim. Adam lacivert, şık bir takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymiş ve mavi bir kravat takmıştı.

Kırçilli saçları ve kömür rengine gözleri vardı. Bana bakmıyor olsa da görüntüsüne gülümsedim. Kibar bir adama benziyordu ama ensesi kalın biri olduğunu anlayabiliyordum. Dudaklarımı büzerek ne iş yaptığımı merak ettim. Beni ona bakarken yakaladı ve sanki beni nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Onu tanımama imkân olmamasına rağmen ben de aynı şeyi yaptım. Kadının biri omzuma dokunup adımın Blake olup olmadığını sorana dek bakışlarımız kilitli kaldık. Yerinde donup kalan yaşlıca adamla göz kontağını keserek bankacıyı başımla onayladım ve kalkıp onu takip ettim.

“Bayan Brennan, anahtarınız ve kimliğiniz yanınızda mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Güzel. Benim adım Alicia. Kasaanıza ulaşana dek size eşlik edeceğim ve sonra dışarıya çıkıp size gerekli mahremiyeti sunacağım. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa bu kırmızı tuşa basmanız yeterli olur, hemen gelirim.”

Ona teşekkür edip kasamı bana gösterebilmesi için kenara çekildim. Oda büyüklü küçüklü birçok kutuyla doluydu. Süslü, daire şeklindeki altın kapısı olmasa burayı hoş görünümlü bir postane zannedebilirdim.

Kadın duvardaki çekmeceyi çekip odanın ortasındaki geniş, mermerden masaya koyarken derin bir nefes aldım. İzin isteyip dışarı çıkarak beni kâbusumla baş başa bıraktı. Masaya doğru adım atarken birkaç derin nefes daha alarak midemdeki gerginliği hafifletmeye çalıştım. Kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki kulaklarımda çınlayan tek ses oydu. Masanın etrafında bir tur atıp tam kutunun önünde durdum.

“Hadi, bakalım,” diye mırıldandım kendi kendime.

Kutunun içinde üç tane büyük, kahverengi zarf duruyordu. İlkinin tutup kutudan çıkardım; ağır ve doluydu. Yavaşça açarken ne bulacağımdan korkuyordum. Hazırlıklı olduğumu sanmıştım. Bunu yapabilirim sanmıştım ama kendimi bebeklik fotoğraflarıma bakarken bulunca ellerim kontrol edilemez bir şekilde

titremeye başladı. Kahverengi zarfları elime alırken içlerinden birine, üzerinde ismim yazan normal boyutta bir zarfın bantlanmış olduğunu gördüm. Yırtarak açıp Shelley'nin el yazısını tanıyınca rahatladım.

Blake,

Bu zarfların içinde çocukluğuna ait bazı fotoğraflar bulacaksın. Bazıları benimle yaşamaya başlamadan önce ailenle, bazıları da benimle yaşadığın zamanlara ait. Bunları isteyip istemediğini sorguladığından eminim. Onlara bakmanın canını acıtacağından da eminim ama lütfen onları yanında götür. Kutuya koyup bir kenara kaldırsan bile onları saklamaya çalış. Onlara bakmak zorunda değilsin. Belki bir gün kendi çocukların olur ve onlara göstermek istersin. Bir gün gerçeği öğreneceksin ve canın daha az yanacak. En azından öyle umuyorum.

Seni seviyorum hayatım.

Sevgiler,

Shelley

Küçükken bana seslenmek için kullandığı hitaba buruk bir şekilde gülümsedim. Bir derin nefes daha alıp odayı kaplayan temizlik malzemesinin kokusunu içime çektikten sonra resimleri eve götürme kararı aldım. Onlara şu an bakamazdım. Shelley haklıydı, bu çok acı vericiydi. Yalnızca o gecenin hatıralarını geri getirmeye yarıyordu. Kırmızı tuşa bastım ve Alicia salına salına geri geldi; topuk sesi mermer zeminde yüksek ses çıkarıyordu.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu nazikçe.

"Evet, eğer sorun olmazsa içindekileri yanımda götürmek istiyorum."

“Elbette. Bu kutu hep size ait olacak. Eğer herhangi bir şeyi geri getirmek isterseniz getirebilirsiniz.”

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

“Bu kutu kimin adına kayıtlı, bana söyleyebilir misiniz?” diye sordum merakla.

Kirpiklerini hızlı bir şekilde kırıştırdı. “Ben... Ben bunu söyleyemem ama evrak işlerinde adınız geçiyor.”

Kaşlarımı çattım. “İsmi tahmin edersem doğru olup olmadığını söyleyebilir misiniz?”

“Bunun için gerçekten iznim yok,” dedi ve sonrasında, “ama deneyebilirsiniz,” diye ekledi usulca.

Kadına gülümsedim ve kıbarca gülümseyerek karşılık verdi. “Shelley?”

Başını hafifçe sallayarak bana mahcup bir şekilde baktı. “Üzgünüm. Bana ihtiyacınız olursa buradayım Bayan Brennan.”

Elini sıkıp ona teşekkür ettikten sonra hayatımın bir parçasını da elimde taşıyarak bankadan ayrıldım.

Eve giderken Cole’a mesaj atıp onu özlediğimi söyledim. Bu zarfları açarken yanımda olmasına son derece ihtiyacım vardı ama aynı zamanda onu olabildiğince uzak tutmak istiyordum. Ona henüz söylemeyecektim. Sanırım kendime de üzerinde düşünmek için biraz zaman verecektim. Ona ya da Aubry’ye söylersem zarfları benim için açacaklarını biliyordum. Eve gelince anahtarlarımı tezgâhın üzerine fırlattım ve Aubry’nin henüz eve gelmediğini fark ettim.

Odama gidip kapımı kilitledim ve telesekreterdeki mesajları kontrol ettim. İlki, Mark’ın ofisinden Veronica Stein’in geri aramamı söyleyen mesajıydı. İkincisi, araziyle ilgili konuşmak istediğini söyleyen kaba sesli bir adamdan gelmişti. Mesajını duyunca hem şaşırdım hem de gerildim. *Hem adresimi hem de telefon numaramı mı bulmuşlar? Kim bu insanlar böyle?* Yarın işe giderken Veronica’yı aramam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim. Bu mal mülkün üzerinden kişisel bilgilerimi kaldırmanın bir yolunu bulmalıydım.

Kendime peynirli tost yaparken Aubry'nin bana bıraktığı notu buldum. *"Aimee'yi almaya gittim. Sonra görüşürüz. Unutma, film gecesi,"* yazılıydı. Film gecesine Aimee'yi getireceğini söylediğini anımsadım. Yemeğimi yerken hangi filmi seçeceklerini düşündüm boş boş. Yemeğim bitince kendime bir bardak şarap koyup alarmı açarak odama geri döndüm.

Şarap yüzünden rahatlamış bir halde saçımı sabunlarken alarmın çalışını duydum. Nefesimi tuttum, panik olmamaya çalıştım ama başaramadım. Alarm kapanmadan önce on defa çalardı. Eğer şifreyi biliyorsan o zamana kadar çoktan kapatabilmeliydin. *Peki, evimde kim var?* Suyu kapatırken ellerim titriyordu. Gözlerimi banyonun kapısına diktim. *Tanrı'ya şükür kilitli.* Duştan çıkarak çabucak kurulandım ve olabildiğince çabuk kıyafetlerimi giydim. Tezgâhın üzerindeki telefonumu kaptım ve ev telefonunun çaldığını duydum. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki alarm şirketinden arayan kişinin söylediklerini anlayabildiğime şaşıırıyordum. Cep telefonum elimde titremeye başlayınca sıçradım. Arayan Henry'ydi, kapıcımız.

Titreyen diğer elim boğazımdayken, *"Alo?"* diye konuştum fısıltıyla.

"Blake, her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum. Banyoda kilitliyim."

Henry yaşlıca bir adamdı, dede sayılırdı. Bizi hep kollardı. İlk taşındığımızda beyzbol konusunda konuşarak iyi anlaşmıştık. Alarm sistemi kurduğumuzda, Aubry bu konuda Henry'ye bir espri yapmıştı. Henry benimle dalga geçmek yerine akıllı bir kız olduğumu söylemişti.

"Sean'ı hemen yukarı yolluyorum," dedi.

Sean eğitim gören bir kapıcıydı. Henry'den çok daha genç bi-riydi ama iyi ve doğru yolda ilerleyen birine benziyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. *"Alarm şirketi diğer hattan arıyor."*

Telefonu açıp sabırlı hanıma banyoda olduğumu söyledim. Polisi göndereceğini söyledi. Ona bunun gereksiz olduğunu

söylemedim çünkü açıkçası polisler buradayken bile güvende hissedeceğimi sanmıyordum.

Alarm şirketindeki kadın ben çıkıp kapatmayayım diye alarmı ve telefonu kapatmıştı. Bundan sonra bile her iki saniyede bir telefonuma bakıyordum. Cole'u arasam mı diye düşündüm. *Hayır. Bunu yapamam. Delirir.* Belki de Aubry'yi arayıp her neredeyse orada kalmasını tembihlemeliydim. *Aman Tanrım, kafayı yiyordum.* Hâlâ dışarıda birilerinin olup olmadığını merak ediyordum. Ne istediklerini merak ediyordum. Kim olabileceğini merak ediyordum. Tuvaletin tepesinde oturuyordum ve duyduğum tek ses titreyen bacaklarım yüzünden tıkırdayan tuvalet kapağıydı. Yirmi dakika öyle geçip gitti ve hâlâ telefonuma yapışmış, tırnaklarımı yer bir halde banyomda kilitliydim. Sean'ın dışarıda olduğundan emindim ama henüz banyo kapımı tıklatmamıştı. Sonunda Aubry'yi arayıp neler olduğunu anlattım.

"Ne dedin sen? Eve biri girdi de ne demek?" diye bağırdı.

"*Sanırım* eve biri girdi dedim Aub. Emin değilim," dedim hemen.

"Her neyse, yoldayım," dedi çabucak.

"Hayır! Lütfen gelme. Bekle de neler olduğunu bir anlayayım. Sean dışarıda ve polisler de yolda. Aubry, içerisi gelmen için güvenli olana dek dışarıda bekleyeceğine söz ver lütfen," diye yalvardım.

"Ne?" diye ciyakladı. "Sen kafayı mı yedin?"

"Lütfen Aubry. Ya kötü bir şey varsa? Aimee'yi tehlikeye atmak ister misin? Beni seviyorsan ben sana haber verene kadar binadan uzak dur lütfen."

Telefona doğru alıpverdiği şiddetli nefesi duydum. "Kovboy, bu yüzden senden nefret ediyorum ama tamam. Lanet olası köşede bekleyeceğim."

O kapatır kapatmaz telefonum titremeye başladı ve ne olursa olsun geleceğini söylemek için yeniden aradığını sandım. Ekranı bakınca arayanın Cole olduğunu gördüm. Telefonu cevaplamadan önce gözlerimi kapayıp derin, arındırıcı bir nefes aldım.

"Alo?"

"Selam bebeğim." Sesinden gülümsediğini anladım.

Duygularım sesimle yüzeye çıkarken, "Selam," dedim.

"Sorun ne?"

"Sanırım daireye biri girdi," dedim sessizce.

"Ne?" diye haykırdı. "Sen neredesin?"

"Banyomda kilitliyim."

"Sakin kımıldayayım deme. Aubry nerede?" diye sordu ve gergince adımlamaya başladığını gözümün önüne getirdim.

"Ondan uzak kalmasını istedim," dedim alçak bir sesle.

"Uzak kalmasını istedim de ne d..." diye cümlesini yarıda kesti. "Kahretsin Blake. Ev telefonumdan onu arıyorum. Sakin kapatayım deme."

"Hayır," diye haykırp yeniden sesimi alçalttım. "Lütfen yapma."

"Neden? Ona hiçbir şey olmayacak bebeğim. Yalnız başına kalamazsın," diye yalvardı.

"Harry, Sean'ı yukarı yolladı. Buralarda olduğundan eminim. Yalnızca banyodan çıkmaktan çok korkuyorum."

Nefesini verdi. "Ah bebeğim, yanında olmadığım için çok üzgünüm." Sesindeki pişmanlık ve endişe karışımını duyabiliyordum.

"Önemli değil," dedim zorlama bir gülümsemeyle. "Şimdi buradasın."

"Hayır, değilim. Senden çok ama çok uzaktayım," diye iç geçirdi. "Chicago'da bir işe başvurdum."

Bu söylediğiyle afalladım ama ona cevap veremedem kapımın vurulduğunu duydum.

"Kapatmam gerek; kapıda biri var."

"Telefonda kal lütfen," diye rica etti ve dediğini yaptım.

Kapının diğer tarafında polisler vardı ve kapıyı açınca Sean'ın da orada olduğunu gördüm. Cole'a, onlar gittikten sonra kendisini arayacağımı söyledim. Tereddüt etse de telefonu kapatma izin verdi. Alarm şirketi aradığında yan binada olan polis

memuru David Martinez ve Dedektif Larry Ginsburg'le konuştum. Onlara çok şey olmasa da olan biteni anlattım. Daireme göz gezdirip olağandışı herhangi bir şey olup olmadığına bakmamı istediler. Kafam karışık bir halde etrafta şöyle bir dolandım çünkü kaybolmuş olması gereken her şey yerinde duruyordu.

Televizyon yerindeydi, mikrodalga fırın duruyordu, ses sistemimiz de yerindeydi. Misafir odasına doğru yürüdüm ve her şey yerli yerinde duruyordu. Gözlerimi kapatıp iki kapılı banyomun misafir odasıyla bağlantı sağlayan kapısını her daim kilitli tuttuğum için kendime şükrettim. Neler olabileceğine dair düşünmek bile tenimin karıncalanmasına yetiyordu. Üzerimdeki ürkünç karıncalanmayı atabilmek için şöyle bir silkelendim. Yanı başımda duran Dedektif Ginsburg iyi olup olmadığını sordu. Kızarak başımı evet dercesine salladım. Aubry'nin odasını kontrol ettim. Ben oradayken o ve Aimee telaş içinde içeri daldılar. Onlara doğru koşup ikisine birden sarıldım.

"İyi misin?" diye sordu ikisi bir ağızdan.

"Evet, Tanrı'ya şükür. Bana bir şey olmadı. Kapımı bile çalmadılar. Aldıkları bir şey var mı anlamaya çalışıyorum. Bana yardımcı olur musunuz?" dedim çabuk bir şekilde, cümlelerim resmen birbirinin üzerine biniyordu.

Etrafa birkaç kez göz gezdirdik ama farklı görünen bir şey yoktu. Mutfak tezgâhının üzerinde, anahtarlarımın altında bir kâğıt parçası gözüme çarpınca kaşlarımı çattım. Ona doğru yürüyüp inceledim. Dokunmamaya özen gösteriyordum. Kanıt üzerinde parmak izi bırakmamak gerektiğini bilecek kadar çok dedektif dizisi izlemiştim.

"Eve geldiğimde bu burada değildi," dedim titreyen parmağımla kâğıdı işaret ederken.

Dedektif Ginsburg ve Polis Memuru Martinez kâğıda bakmak için geldiler.

Dedektif Ginsburg çatık kaşlarıyla bana, Aubry'ye ve Aimee'ye bakarak, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim. Bunlar benim anahtarlarım," diye işaret ettim.

"Eve geldiğimde onları tezgâhın üzerine fırlattım ve altında kâğıt yoktu."

Dedektif Ginsburg lastik eldiven takıp kâğıdı kaldırdı.

"Blake Brennan'a gönderilmiş," dedi okurken.

"Ne yazıyor?" diye sordum sessizce, milyonuncu kez titrerken.

"Okuyorum: 'Blake Brennan, beni bu numaradan arayın. (312) 555-2984. Araziniz hakkında konuşmalıyız.' O'Brian ismiyle gönderilmiş."

"Aman Tanrım," diyerek tıkanıp ellerimle ağzımı kapatırken dizlerimin güçsüzleştiğini hissettim. "Bu saçmalığa inanamıyorum." Aubry ve Aimee düşmeyeyim diye beni tutarken Sean iznimizi isteyip ayrıldı.

"Gün içinde aynı adamdan bu arazi hakkında bir telefon almıştım. Ayrıca birkaç ay önce bana bir mektup da yollamıştı. Ben bu araziye daha önce hiç gitmedim bile," dedim tiz bir sesle. "Arazi bana ölen teyzemden miras kaldı. İletişim bilgilerimi nereden bulduğunu bilmiyorum ama önce aradı, sonra mektup yolladı ve şimdi de evime kadar giriyor!" Açıklamam bitene kadar aynı anda hem bağırmaya hem de zangır zangır titremeye başlamıştım.

Aimee parmaklarını saçımda gezdirirken Aubry beni sımsıkı sardı. Dedektif Ginsburg bana iletişim bilgilerini bırakıp adam yeniden ararsa ona bildirmemi söyledi. Kâğıdı parmak izi testi için kilitli bir poşete koydu. Bana O'Brian isminin benim için ne anlama geldiğini de içeren milyonlarca soru sordu. Bu ismi daha önce hiç duymadığım konusunda ona teminat verdim. Bana inanmak konusunda tereddütleri vardı ama kâğıtla ilgili laboratuvarından herhangi bir cevap gelirse bana haber vereceğini söyledi. Polis Memuru Martinez'e O'Brian konusunu çözmeye çok yaklaşmış olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi ama ne demek istediğini anlamadım.

Olan bitenin üzerinden geçtikten sonra Aubry ve Aimee film izlemek için oturdu. Onlara eşlik etmemi istediler ama çok bitkindim. *Not Defteri* filmini kiralamışlardı. Filmi izlememiş olan

Aimee'yi (böyle bir şey nasıl mümkün?) Aubry'nin önünde salya sümük ağlamaya hazırlıklı olması gerektiği konusunda uyardım. İkisi de bana güldü ama çok ciddiye aldım. O filmi salya sümük ağlamadan izleyemezsiniz.

Kendimi odama kilitleyip yeniden Cole'u aradım. Dört kez çaldıktan sonra açtı.

"Alo?" diye cevap verdi sanki maraton koşmuş gibi bir sesle. En son böyle cevap verdiğinde olan bitenin hatırasıyla midem altüst oldu.

Cole'umu tanımama ve ona güvenmeme rağmen kendimi hazırlamak için, "Selam, kötü bir zamanda mı aradım?" diye dudakımı ısırarak sordum.

"Hayır, hayır, alt kattaydım," dedi nefeslenirken. "Telefonumu duydum ve açmak için üst kata koştum. Aramanı kaçırarak istemedim."

Gülümsedim. "Neden tek başına koca bir evde yaşıyordun sen?"

İlk kez evine gittiğimde bu soruma aptalca bir cevap verdiğini anımsadım ama ne olduğunu hatırlayamadım.

"Çünkü çocuklarımızı yetiştirmek için güzel bir yer olduğuna düşünmüştüm," diye cevapladı.

Genizden bir kakhahayla güldüm. "Ah, doğru," dedim gözlerimi devirerek. "Geçen sorduğumda kullandığın bahanenin bu olduğunu unutmuşum."

"O zaman söylediğimde de bunun neresini komik bulduğunu anlamamıştım," diye karşı çıktı.

"Hmm... Belki kız arkadaşının önünde söylediğin içindir?"

Kıkırdadı. "Doğru. Kakhaha atman bitince ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Bunu bir süre düşündüm. "Pek sayılmaz."

"İki katlı bir evde çocuk sahibi olmak istemediğini söylemiştin."

"Ah, evet. Öyle demiştim. Yani, aslında doğruydu."

"Evet, biliyorum. O yüzden sen gittikten bir hafta sonra evi

satışa çıkardım. Şansıma piyasa düşüşe geçti ve satış ilanını geri çekip evi tutmak zorunda kaldım.”

“Ben iki katlı bir evde çocuk sahibi olmak istemediğimi söylediğim için evini satışa mı çıkardın?” diye haykırıp sonra da gülmeye başladım. Devam etmeden önce kıkırdamamın bitmesini bekledi.

Sesli bir şekilde nefes verdi. “Blake, yaptığım her şeyi senin için yaptığımın ne zaman farkına varacaksın?”

“Bir gün Bay Murphy,” diyerek sıırıttım.

İnledi. “Bana böyle seslenmen çok seksi geliyor.”

“Bunu her şey için söylüyorsun,” diyerek güldüm.

“Evet çünkü söylediğin her şey çok seksi.”

Esnememi bastırmaya çalıştım. “Ben biraz uyumaya çalışacağım. Gelecekteki güzel çocuklarımız ve nerede yaşayacağımız hakkında yaptığımız bu konuşmaya yarın kaldığımız yerden devam etmemizin bir sakıncası var mı?”

Alçak bir sesle, “Kahretsin bebeğim, işte şimdi beni azdırıyorsun,” dedi bedenimin ısınmasına sebep olarak. “Gelecekte sahip olacağımız çocuklarımız hakkında konuşman çok seksi. Hadi uyu bebeğim. Seni seviyorum. Uyuyamazsan ya da kâbus görürsen beni ara.”

“Ararım. İyi geceler. Rüyanda beni gör,” diyerek telefona doğru öpücük yolladım.

O inledi ve ben gülümsedim, görüşmemiz sona ermişti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günümüz

“Babacığım!” diye haykırıyorum ona doğru koşarken, gülmekten nefes nefese kalmışım.

Nathan beni düzlük arazi boyunca kovalamış. Ebelemece oynuyoruz ve Nathan ebe. Babam kafasını kaldırıyor ve ona doğru koştuğumu görünce alnındaki çizgiler kayboluyor. Gülümseyip atlayayım diye kollarını açıyor. Kucağındayken beni gıdıklamaya başlıyor ve bu daha çok gülmeme sebep oluyor. Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyince gıdıklamayı bırakıyor. Babam ayağa kalkıp büyükbabama hemen geri döneceğimizi söylüyor. Büyükbabamın siyah beyaz saçları var; tıpkı annem ve benimki gibi gri gözlere sahip. Bu hoşuma gidiyor. Büyükbabam ben yanından geçerken köpek yavrusunu okşar gibi başımı sıvazlıyor ve babama zamanın tükendiğini söylüyor.

“Ne için zaman tükeniyor babacığım?” diye soruyorum ona dönerek.

“Hiçbir şey için güzelim. Büyükler arasında konuşuyoruz,” diye cevaplıyor yüzündeki gülümsemeyle. Bu endişelendiğinde yüzünde beliren gülümsemeden. Babamın endişelenmesinden hoşlanmıyorum. Endişelendiğinde annemle kavga ediyorlar ve bu beni üzüyor. Bana birbirlerini sevdiklerini ve bazen büyüklerin kavga edebildiğini söylüyorlar. Ben büyümek istemiyorum. Anne ve babam gibi kavga etmek istemiyorum.

“Yakında gidecek miyiz?” diye soruyorum. Nathan’ı bırakmak istemiyorum. Birlikte çok eğleniyoruz.

“Evet bebeğim. Gitmek zorundayız. Eve gidince yapmam gereken çok işim var.”

Banyoya kendi başıma gidiyorum ve babama kapının önünde beklemesini söylüyorum. Kapıyı aralık bırakıyor ki çışımı yaparken onu görebileyim. Bugün onun yardımına ihtiyacım yok çünkü artık koca kız oldum. Yakında dört yaşına basacağım. Bu neredeyse sağ elimdeki parmakların sayısı kadar demek. Gülümsüyorum. Silip temizleniyorum, ayağa kalkıyorum ve sifonu çekiyorum.

“Babacığım,” diye sesleniyorum heyecanlı.

Yüzünde gülümsemeyle içeri giriyor.

“Yaptım!” diye çığlık atarak yumruğumu havaya sallıyorum. “Koca bir kız gibi.”

Babam kocaman gülümsüyor ve ellerimi yıkayabileyim diye beni lavaboya kaldırıyor.

“Evet bebeğim, koca bir kız gibi ama hemen büyüme sakın.” Beni yanağımdan öpüyor ve gülüyor.

Tekrar dışarı çıkıyoruz ve Nathan’ı arıyorum. Çalıların arkasında koşarken dağınık kahverengi saçlarını görüyorum.

“Nathan!” diye bağıyorum ona doğru koşarken. “Koca bir kız gibi tuvaleti kendim kullandım.”

Nathan bana doğru koşuyor, parlayan gözleri mutlu bakıyor. “Sana öğrettiğim gibi mi yaptın?”

Kafamı sallıyorum. “Hayır, babam prenseslerin tuvaleti oturarak kullandığını söyledi. Sadece erkekler ayakta yaparmış.”

“G.I. Joe gibi olmak istediğini sanıyordum?” diye soruyor babam gibi alnını kırıştırarak. Mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

“İstiyorum,” diye cevaplıyorum. Onu kızdırmak istemiyorum. “Ama prenses de olmak istiyorum.”

“İkisini birden olamazsın.”

“Bu bir kavga mı?” diye soruyorum yumruk yaptığım ellerimi belime yerleştirerek.

Omuz silkiyor.

"Biz kavga edemeyiz Nathan. Yalnızca büyükler kavga eder."

Bana bakıyor ve terli saçlarını karmakarışık ediyor. "Ben kavga etmiyorum prenses. Ebesin," diye bağıırıp koşarak uzaklaşıyor.

"Hey, bu hiç adil değil," diye bağıırıp gülererek arkasından koşuyorum.

Nathan benden çok daha hızlı. Yarış yaptığımızda beni hep yeniyor. Bacakları benimkilerden daha uzun ama ebelemce oynarken onu yakalamama izin veriyor. Arkasından koşuyorum ve evi geçerek ahıra doğru koştuğunu fark ediyorum. Ahıra yaklaştıkça bir kâğıda bir şeyler yazan Michael'ı görüyorum. Michael'ın güzel gözleri var, gökyüzüyle aynı renkteler. Michael benim dayım. Kendisinin benim tek dayım olduğunu söylemişim ama o öyle olmadığını söylemişti. Bana erkek kardeşini hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştu. Diğer dayımı yalnızca birkaç kere görmüştüm. Uzakta yaşıyor. Nasıl görüldüğünü sanki kısmen hatırlıyor gibiyim... Sanırım. Bir gün benim de erkek kardeşim olacak.

"Michael Dayı!" diye bağıırıyorum.

"Merhaba güzelim," diyor gülümseyerek. "Nathan'la oynarken eğleniyor musun?"

Koşmayı bırakıyorum. "Evet ama o çok hızlı. Onu yakalamam için bacaklarımı çok hızlı oynatmam gerekiyor."

Kıkırdıyor. "Sana bir sır vereyim mi? Bir gün o seni kovalamaya başlayacak ve yakalayamadığı kişi sen olacaksın."

Ona kafam karışık bir halde bakıyorum. Nathan'ın beni yakalamasından hoşlanıyorum. "Ne çiziyorsun?" diye soruyorum önündeki kâğıtlara göz atmaya çalışarak.

"Çizmiyorum. Ödev yapıyorum."

"Ah, annem bu sene okula başladığımda bana da ödev vereceklerini söyledi."

"Annen doğru söylemiş. O çok akıllıdır. Biz küçükken ödevlerimizi yapmamıza yardım ederdi."

Gülümsüyorum. Annem akıllıymış. Ahıra doğru koşmaya devam ediyorum ve Nathan'ı gölgeğin altında dikilirken görüyorum.

"Uyuşuk!" diye bağıırıyor.

"Hiç de değilim!" diye geri bağıırıyorum. "Michael Dayımla konuşuyordum."

"Hı hı, eminim," diyerek benimle dalga geçiyor.

Nathan'ın yanında duruyorum ama onu ebelerken babamın sesini duyuyorum. "Blakey, hadi gidiyoruz," diye sesleniyor yüksek sesle.

"Gitmem gerek," diyorum Nathan'a üzgün bir şekilde.

"Önemli değil. Benim de birazdan gitmem gerek. Gelecek hafta sonu yine gelecek misiniz?"

"Hayır," diyorum gülümseyerek. "Annem ve babam beni doğum günüm için Disney World'e götürecek."

"Süper. O zaman güle güle."

Büyük eve doğru geri yürüyorum ve babamın büyükbabam ve Michael Dayımla konuştuğunu görüyorum. Eve giden yolda Rainbow Britte bebeğimi dışarıda unuttuğunu hatırlıyorum. Babama söyleyemeden uykuya dalıyorum.

Bir ter havuzunun içinde, zar zor nefes alarak uyandım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kanımın kulaklarımdan dışarı fışkıracığından korkuyordum. Komodinime doğru uzanıp beceriksizce telefonumu arandım, arama tuşuna basarken kesik kesik nefes alıyordum.

"Alo?" dedi dumanlı bir sesle.

"Uyandırdığım için özür dilerim."

"Hayır bebeğim, ben öyle istemiştim. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Evet... Hayır, bilmiyorum," diye püskürdüm.

Nefes verdi. "Üç otuz iki," diye mırıldanınca saatime baktım.

"Biliyorum. Özür dilerim. Aramamalıydim."

"Özür dilemeyi bırak. Aradığına memnunum. Konuşmak ister misin?"

"Pek değil. Yalnızca sesini duymak istedim," dedim halsizce.

"Peki bebeğim. Ben telefodayken uykuna dön. Seni seviyorum."

"Teşekkürler." *Seni seviyorum. Seni tahmin ettiğinden çok fazla seviyorum Cole Murphy.*

Ertesi sabah Veronica'yı arayıp onunla acilen konuşmam ge-

rektiğini söyledim. Beni iki müşterisinin arasına sıkıştırarak saat ikide kabul etti. Haftaya dersler başlıyordu ve bu hafta Ross ve Chevy Hukuk Bürosu'ndaki son staj haftamdı. Yeniden yarım gün izin almak zorunda kalmamak için öğle yemeğine saat ikide çıkacaktım.

Ofiste vakit çabucak geçti ve saate bakınca bir buçuk olduğunu gördüm. Lewis'e doğru giderken yolda Cole'u aradım. Bugün *Around the Horn** isimli programa çıkacaktı ama program saat beşte yayınlanacağı için hâlâ evde olmalıydı.

"Selam bebeğim," diye cevapladı.

"Selam," dedim lobideki bir grup öfkeli avukattan kaçınırken.

"Ne işler peşindesin?" diye sordu gülümsediğini belli eden bir ses tonuyla.

"Öğle yemeğine çıktım. Beni neden aradığı hakkında konuşmak ve şu eve giren adamı anlatmak için Veronica'yla buluşmak üzereyim."

"Yemek yedin mi?"

"Yok ama geri dönerken granola yiyip protein içeceği içeceğim."

"Blake," diye azarladı. "Yemek yemelisin."

"Biliyorum, biliyorum ama bugün duracak vaktim yok. Sen neler yapıyorsun?"

"Emlakçıyı bekliyorum," dedi umursamadan konuşarak.

Bunu duyunca kalabalık kaldırımın ortasında duruverdim. Öğle kalabalığı her yanımdan çarpıp geçiyordu.

"Evini yeniden satılığa çıkarmak için mi? Satmak için kötü bir zaman olduğunu sanıyordum."

"Öyle. En azından birileri kiralara diye umut ediyorum. Kiralamazsa da tekliflere açığım. Göreceğiz."

Yürümeye devam edip hızlanarak birkaç saniye önce çarpıp beni geçenlerden bazılarını arkamda bıraktım.

"Cole, biraz beklesen daha iyi değil mi? Zamana bırak. Buraya taşınmak için acele etmene gerek yok. Takımdan haber aldın mı?"

* Bir spor tartışma programı. —çn

Bana yakın olabilmek için buradaki bir futbol takımına iş başvurusunda bulunmuştu. Heyecanlanmıştım ama New York'taki işinin maaşı çok iyi olduğu için endişelenmiştim.

"Zamana filan bırakmıyorum, acelem var ve haber aldım." Sırıtişını duyabiliyordum. Bu beni de gülümsetti.

Dudağımı ısırdım. "Ee?"

"Eesi... Beni işe alıyorlar şapşal."

"Bu harika!" diye ciyakladım. "Güzel bir iş mi? Sana iyi bir teklifte bulundular mı? Maaşın yine eskisi kadar mı olacak? Aman Tanrım, maaşın azalacak mı yoksa? Belki bu senin için iyi bir hamle olmayabilir."

"Blake," diye bağırды gülerek. "Sakin ol. Teklif harika. Gerçi önemli de değil, işim olsun olmasın taşınacaktım zaten. İnan bana. İşim olmadan hayatta kalacak kadar param var. Yalnızca yaptığım işi seviyorum ve hâlâ yapabilme şansım olduğu için de memnunum. Yanında olmaya ihtiyacım var, benim için önemli olan tek şey bu."

Rahat bir nefes aldım ve onu görüşmemden sonra arayacağıma dair anlaştık. Lobi boyunca yürürken Cole'un Chicago'ya taşınması fikrine gülümsüyordum. Asansörle yukarı çıkıp Barbie'nin küçük kız kardeşini selamladım. O Veronica'yı ararken oturmamı rica etti. Kapılar açılınca kafamı kaldırıp baktığımda Veronica yerine Mark'ın geldiğini gördüm. Onu takip etmemi işaret edince Mark'a gülümseyerek bakıp platin sarısı saçını düzeltten Skipper'a baktım. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, beni ofisine yönlendiren Mark'ı izledim. Kapıyı arkamızdan kapattı.

"Veronica onunla buluşmak için ögle aranı kullandığını söyledi bana," dedi masmavi bakışlarını bana dikerek.

"Evet," dedim hızlıca gözlerimi kırparak.

"Yemek yedin mi?"

Bu soru niye karşıma çıkıp duruyor böyle? Başımı aşağı indirip kendime baktım ve kafamı tuhaf bir şekilde salladım. Dışarıdan bakılınca su tavuğu gibi göründüğüme emindim. "Buradan çıkınca yerim. Yalnızca bir saatim var."

Bar kısmına doğru yürüyüp onu takip etmemi işaret etti. Benim için bir sandalye çekince oturdum. Üç adet Çin yemeği kutusu ve iki plastik tabak vardı.

"Umarım Çin yemeği seviyorsunuzdur," diyerek sırttı.

"Elbette," dedim hafifçe. "Sevmediğim yemek çok yoktur."

Durum buraya son gelişimden çok farklı ilerliyordu. Kendime servis yaptım. O da yemeğini alıp karşıma oturdu.

"Anlat bakalım Blake. Seninle arazi konusunda ne zaman iletişime geçmeye başladılar?" diye sordu bana çatal bıçağını uzatırken.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bize bir mektup yolladılar. Hukuk firmasının mülkün üzerinde satış mukavelesi var."

"Ah... İlk mektubu birkaç ay önce aldım. Sonra da telefon ettiler."

Gözlerini kapayıp ensesini sıvazladı. "Aradıklarında ne söylediler? Hangi numaradan aradılar?"

"Ev telefonumdan aradılar. Mektupta söylediklerini tekrar ettiler."

"Adamın sesi nasıldı? Mesajı kaydettin mi? Yaşadığın daire sana mı ait?"

"Sildim," dedim omuz silkerek. "O kadar mühim bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ve daire bana ait değil, kiraladık... Neden?"

Derin bir nefes verdi. "Blake, her şeyi kaydet. Buraya getirmeden önce hiçbir şeyi silme, tamam mı?"

"Tamam... Araziyi isteyen kişiyi tanıyor musun?"

"Aklıma biri geliyor ama emin olamam," dedi tabağına bakarak.

"Dün akşam evime girdiler," dedim yüzünü incelerken.

Gözlerini hızla benimkilere doğrulturken çatalını yere bıraktı. Ona neler olduğunu detaylı bir şekilde anlattım.

"Siktir. Taşınman gerek. Sürekli seni takip edecek bir güvenlik tutmalısın. Ev arkadaşına da taşınıp kendisine bir güvenlik tutmasını söyle."

Ayağa kalkarak odayı arşınlamaya başladı, elini taranmış sarı saçlarının arasından geçirdi. Ayağa dikilip ellerimi kalçalarımaya koyarken ona ağızım açık şekilde baktım.

"Ne?" diyerek tükürük saçarken başımı salladım. "Ev arkadaşımaya öylece taşınmasını söyleyemem. Tüm gün beni izleyecek bir güvenlik tutamam. Benim bir hayatım var."

"Blake..." deyip duraksadı, bakışları yumuşadı. "Bu yüzden sana bunları yapmanı söylüyorum. Bu hayata sahip olmaya devam etmek istiyorsan ve arkadaşlarının da hayatlarına özgürce devam etmelerini istiyorsan bana bu konuda güven."

Derin bir nefes aldım. "Dün gece bir rüya gördüm," diye başladım gözlerinin içine bakarken. "Babam ve büyükbabamla bir çiftlikteydik. Bir oğlan çocuğu vardı... O gece benimle birlikte olan çocuk... Ve sen de oradaydın."

Gözlerini kapayıp ellerini ensesinde birleştirirken iç geçirdi.

"Oğlanla ebelemece oynuyordum," diye devam ettim gözlerim bu hatırayla sulanırken. "Sana doğru koştum ve bir şeyler söyledim. Sanırım sana dayı diye hitap ettim."

Mavi gözlerini açtı. Derin bir şekilde iç çekti ve gözlerini tekrar kapamadan önce kederle dolu olduklarını görebildim.

"Çok canlı bir hayal gücün var Blake. Güzel bir rüyaya benziyor."

Dudaklarımı büzüp gözlerimi kıstım. "Senin etrafında olmaktan memnundum. Bunu hatırlıyorum."

Bana kırgın bir gülümsemeyle karşılık verdi ama başka bir açık vermiyordu. Sonraki yirmi dakika boyunca başımız belaya girmeden araziye o insanlara nasıl satabileceğim hakkında konuştuk. Veronica'ya bir satış sözleşmesi yazdıracağını söyledi. Düşük olsa da piyasa değerine satacaktım ama umurumda değildi. Sadece kendimi bu işten sıyırmaya bakıyordum.

"Mark, babamın hayatta olup olmadığını söyleyebilir misin?" diye sessizce sordum kapıyı açmadan önce.

"Blake," diyerek iç çekti. "Baban çok uzun zaman önce öldü. Şimdi mutlu musun?"

Başımı eğdim. "Evet... Ve hayır."

Bana afallamış bir şekilde baktı.

"Evet, çünkü bildiğini itiraf etmiş oldun. Hayır, çünkü yaşıyor olsaydı daha mutlu olurdu."

Yüzüne usulca bir gülümseme yayıldı. "Harika bir avukat olacaksın Blake."

Gülümseyerek karşılık verdim. "Yemek için teşekkürler Mark."

"Unutma, güvenlik," diye seslendi.

Siktir. Cole'a avukatımın sevdiğim herkesin peşine birer güvenlik görevlisi tutmam gerektiğini düşündüğünü nasıl açıklayacaktım? Görüşmeden sonra onu arayacağımı söylemişim ama onun yerine mesaj yollamayı tercih ettim. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ben: Seni daha sonra ararım. İşteyim.

Cole: Tamam bebeğim. Seni seviyorum.

Bölmeme oturunca e-postamı kontrol edip Veronica'nın ismini gördüm. E-postanın başlığında *Güvenlik* yazıyordu. Açınca bir isim listesi gördüm. Hayatınız hakkında sizden daha çok şey bilen avukatınız size güvenlik görevlisi olarak tutmanız gereken insanların bir listesini yolladığında işin ciddiyetini anlıyordunuz. Dün gece gördüğüm rüyayı kafamda yeniden canlandırdım. Rüyamda anlam veremediğim bir şeyler olduğu hissini kafamdan atamıyordum.

Saat yediye kadar bir dava üzerinde çalışmak zorunda kaldım ve Mark'ın ofisinde yemek yediğim için minnettardım. İşten çıkmadan önce danışma görevlisi Gina'ya hoşça kal dedim. Kat henüz tamamen boşalmamıştı; bazı ofislerde hâlâ ışıkların yandığını olduğunu görüyordum. Asansörde çantamı kurcalayıp anahtarlarımı ve telefonumu aradım. Yeraltı otoparkının bulunduğu kata inene kadar ikisini de buldum. Ofislerin bulunduğu katların tam tersine burası bomboştı.

Arabama doğru yürüdüm, diğer elimle telefonumun kilidini açmaya çalışırken anahtarlarımı iki kere yere düşürdüm. Arkamdan bir hışırtı sesi duydum ama ardıma bakmadan arabanın koluna uzanıp içeri girdim ve kapıları kilitledim.

Arabayla uzaklaşırken otoparkın köşesinde bir adamın silüetini gördüm ve bu beni öyle ürküttü ki frene asılıp arabayı teklettim. Fren den yavaşça ayağımı çekerek çıkışa giden kıvrıma doğru ilerlerken karanlık figürü arkamda bıraktım. Dikiz aynalarım dan figür aydınlığa çıkar mı diye izledim. *Lütfen aydınlığa çık.* Kalbim adrenalinin etkisiyle gümbürderken parmağımın ucunu kemiriyordum. Saat ne kadar geç olursa olsun umurum da değildi, eve varınca güvenliği arayacaktım.

Eve giden yolda Cole'u aradım ve Mark'la olan görüşmemle otoparkta olan biteni anlattım.

"Tanrım Blake, bana burada kafayı yedirtiyorsun," dedi.

"Üzgünüm ama sana söylemek zorundaydım. Senin için de güvenlik tutacağım. Toplum içinde olduğundan senin bizden daha çok ihtiyacın var."

"Bebeğim, tam da o yüzden en az benim ihtiyacım var. Hem sence de benim boyumda ve kilomda birinin, peşinde bir gölgeyle dolaşması tuhaf olmaz mı?"

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Bunu düşünmemiştim. Sanırım tuhaf olur ama onlar eğitim alıp silah taşıyorlar, o sebeple senin için de tutuyorum."

Kıkırdadı. "İçin rahatlayacaksa ben kendiminkini tutarım."

"Rahat eder ama elimde bir liste var, onların arasından seçersek daha güvende hissedeceğim."

"Mark denen o adama niye bu kadar çok güveniyorsun ki?" diye sordu merakla.

Bu bana yabancı bir kavramdı; kendi çevrem dışında birine güvenmek.

Beni göremese de omuz silktim. "İçimden bir ses öyle diyor sanırım."

"Hmm, tamam. Sen adamları ara ama ödemeyi ben yapıyorum."

“Cole,” diye homurdandım. “Benim yüzümden bu saçmalığın içindeyiz. Bırak da Shelley’nin parasıyla ödeyeyim.”

“Bebeğim...” diye uyardı.

“Her neyse, bunu sonra çözeriz,” dedim çabucak. Bunun bir tartışmaya dönüşmesine gerek yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Günümüz

Banyo saatinden sonra annem bana hep bir hikâye okur. Pijamalarımı giyip yatağımda otururken bir hikâye seçmesini bekliyorum. Annem, gelmiş geçmiş en güzel anne. Sarı saçları ve tıpkı benimkiler gibi gri gözleri var. Prense benziyor. Ya da bir periye. Herkes tıpkı anneme benzediğimi söylüyor. Öyle umuyorum. Büyüdüğümde annem gibi güzel olmayı umut ediyorum.

Kapağında tuvaletin kenarında oturan pasaklı çocuğun bulunduğu kitabı göstererek, "Bu gece Seni Sonsuza Kadar Seveceğim'i okuyacağız," diyor gülümseyip.

Kıkırdayarak burnumu kırıstırıyorum. "O oğlan çok şapşal."

Annem kahkaha atıp burnuma dokunuyor. "Evet, oğlanlar şapşaldır. Hadi kitabı okuyalım da uyu. Yarın çok önemli bir gün. Hangi gün olduğunu biliyor musun?"

"Benim doğum günüm!" diye haykırıyorum ellerimi çırparken.

"Evet, doğum günün," diyor kıkırdayarak. "Dört yaşında olacaksın. Koca bir kız."

Annemin gri gözlerinde ıslaklık görüyorum ve yanağını öpüyorum. Annemin üzgün olmasını istemiyorum. Bana gülümseyip hikâyeyi okuyor. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyorum.

Uykuya dalmadan önce annemden duyduğum son şey, "Ben yaşadığım sürece sen benim bebeğim kalacaksın," oluyor.

"Seni seviyorum anneciğim," diye mırıldanıyorum uykuya sürülenmeden önce.

Yüzümden yaşlar akarken uykumdan uyandım. Saate baktım. Üçü çeyrek geçiyordu. *Tabii ki.* Gözlerimi devirerek yataktan kalkıp yüzümü yıkadım. Odama geri dönünce masamın üzerinde duran zarflara baktım ve derin bir nefes aldıktan sonra onlara doğru yürüdüm. Geçen gün açtığım zarfı açıp açmamak konusunda karar verene dek sandalyemle etrafımda birkaç tur attım. İçinde fotoğraflar bulunan kilitli poşeti çıkardım. İlk resim nefesimi kesti. Bu oydu. Annem. Onu az önce rüyamda görmüştüm. Gerçi fotoğraflarda rüyamdakinden çok daha güzel görünüyordu. Uzun, kumral sarı saçları ve anlamlı bakan gri gözleri vardı. Üzerinde büyük çiçekleri olan boyundan bağlamalı bir elbise vardı. Yanında gülümseyen küçük kıza bakarken yüzü ışılıyordu. Küçük kızın da kumral sarı saçları ve mutlu, büyük, gri gözleri vardı. Uzun kirpikleri anneminkine benziyordu, beyaz askılı bir elbise giymişti ve gümüş rengi sandaletleri vardı. Fotoğrafta annemin minyatür bir versiyonuna benziyordum. Arkamızda kumral saçları ve kahverengi gözleriyle yakışıklı bir adam duruyordu. Kısa kollu polo bir gömlekle haki rengi bir pantolon giymişti ve gülümseyerek bizi izliyordu.

Birkaç derin nefes alıp fotoğrafları gözden geçirmeye devam ettim. Benzeri birkaç fotoğraf daha vardı ve sonra değişiyordu. Benim geniş, yeşillik bir arazide koşturduğumu gösteren bir fotoğraf grubu vardı. Çoğunda yalnız başımaydım. Bazılarında yanımda bir oğlan çocuğu vardı. Rüyalarımdaki çocuk: Nathan. Gözlerimi kısarak onu incelemeye çalıştım ama fotoğraflar uzak bir açıdan çekilmişti. Onları gözden geçirdikten sonra her şeyi ortadan kaldırdım ve uykunun beni kollarına geri almasını dileyerek yatağıma uzandım. Sabah saat sekizde yeniden uyanıp okula gitmek için hazırlandım.

"Selam," dedi Aimee ben mutfığa girince.

Son zamanlarda sık sık burada kalıyordu. Onu ve güvenlik

görevlim ya da kendi deyimiyle gölgem Bruce'ı selamladım. Bruce kibar, yaşlıca bir adamdı. Ona yalnızca arazinin satış işlemleri tamamlanana kadar ihtiyaç duyacaktık. Sonra hayatın normale dönmesini istiyordum, artık o ne demekse.

Aimee'yle birlikte okula gelince bana Şükran Gün'yle ilgili bir şeyler anlattı. Bu sene Şükran Gün'ünü Cole'la birlikte Maggie'nin evinde geçireceğimizi söyledim. Bana Maggie'yi kendi evlerine davet etmemi teklif etti ama kabul etmedim. Maggie'yi tanıyordum, Aimee'nin ailesine yük olmak istemezdi. Aimee dersten sonra ihtiyacı olan birkaç eşyasını almak için ailesinin evine beraber gitmemizi rica etti. Uzun süredir beni evine davet etmesini istiyordum ama amacım yalnızca Mark hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilmektir. Şimdiyse ona ulaşabildiğim için evlerine gitmek çok ilgimi çekmiyordu. Yine de onunla gitmeyi kabul ettim. Evlerinin nasıl bir yer olduğunu ve oraya gitmekten neden bu kadar nefret ettiğini merak ediyordum.

Babası belediye başkanı olduğu için cana yakın biri olduğunu düşünüyordum ama kim bilir? Belki de çok meşgul ve stresli olduğundan götün tekiydi. Annesinin de, kocasının parasını harcayıp yeni aldığı elbiseleriyle gösteriş yapmak için hayır toplanmalarına giden şımarık tiplerden biri olduğunu düşünüyordum. İyi insanlarsa ailesinden nefret etmek için nasıl bir sebebi olabileceğini hayal edemiyordum.

Aimee'nin ailesinin evi Winnetka'da, hafif trafikte okula arabayla yirmi dakika uzaklıktaydı. Arabayla, çocukların dışarıda bisiklet sürdüğü ve yaşlı ahalinin dünya umurlarında olmayarak bahçe suladığı, hali vakti yerinde bir mahalleyi geçtik. Tuğladan yapılma devasa bir evin yanına çektik ve evi görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, gerçek hayatta gördüğüm en güzel evdi.

Aimee'yle yüzleşmek için koltuğumda döndüm. "Ailenin evi burası mı?"

"Evet," dedi. "İnan bana; dışı seni içi beni yakar."

Dudaklarımı büzdüm ama Aimee eve doğru sürerken etrafıma bakmaya devam ettim. Arabadan indiğimde, yol boyunca

uzanan eve baktım ve dönüp üç kere daha baktıktan sonra elimi ağzıma yapıştırdım.

“Bir dakika... Bu... Siz Kevin’in ön tarafında mı yaşıyorsunuz?” diye sordum ciyaklayarak.

Aimee yüksek sesle kakhaha attı. “Kevin mi?” diye sordu eğlenerek.

“Evet, bu *Evde Tek Başına* filmindeki ev değil mi? Tıpkı ona benziyor!”

Evde Tek Başına benim en sevdiğim filmlerden biriydi. Küçükken Kevin’e takıntılıydım. Maggie’nin yanma taşındığımda, bir gece bizim için o filmi kiralamıştı ve oturup hep beraber izlemiştik. Her repliği biliyordum. Cole bundan öyle etkilenmişti ki o sene Noel hediyesi olarak bana filmi almıştı.

Aimee kakhaha atıp kafasını salladı. “Evet, bu ev o ev. Ama Kevin’i arıyorsan, gerçek adı George olan, gazetesini iç çamaşırlarıyla almayı seven seksen yaşında bir adamla karşılaşabilirsin.”

Zihnimde oluşan görüntüye yüzümü eksettikten sonra onunla birlikte güldüm. Evinin içine girdiğimizde, çevremde gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. O hiçbir şeye elinizi sürmemeniz gereken müzelerden birine benziyordu. Kendimi çocuk gibi hissettim ve nereye oturacağımı bilemeyeceğimden korkarak benden oturmamı istememesini diledim. Hiçbir koltuğun üzerinde plastik kaplama yoktu ve hepsi açık renkteydi. Geçtiğimiz alan kırmızıya boyanmıştı, ikinci oda maviye ve üçüncüsü de koyu mor renkteydi.

“Annen renklerden hoşlanıyor demek?” dedim Aimee’yi merdivenlerden yukarı takip ederken. Ayakkabılarımız her adımda gıcırtilı parke üzerinde tıkırdıyordu.

“Tahmin bile edemezsin.”

Üst katta beş kapı vardı. Beni ardında kendi odası olan ilk kapıya doğru yönlendirdi. Odasının tamamı pembe renkteydi.

“Ah, şimdi biraz tahmin edebiliyorum,” dedim ifadesiz bir şekilde.

Aimee elbise odasına doğru yürürken ben de odasına bakın-

dım; ailesiyle beraber çekildiği fotoğrafları içeren birkaç çerçevesi vardı. Annesinin kısa, kumral saçları ve hüznü dolu, yeşil gözleri vardı ve babası da kumral saçlarla ölü bakışlı kahverengi gözlerle sahipti. Babasını neşeli bakan gözlerle birkaç kez televizyonda gördüğümü anımsadım. Resimlerde mutlu bir aile gibi gözüküyorlardı. İkisi de fotoğraf makinesine gülümsemişti ama gözlerinden tam tersi okunuyordu. Resimleri incelerken, bir düşünce beynime çakılan bir yıldırım gibi vurdu.

"Aimee, sen tek çocuk musun?" diye sordum merakla.

Elbise odasının içinde bir şeyleri tangırdatarak düşürüşünü duydum. Odadan dışarı çıktığında gözleri acıyla bakıyordu.

"Artık öyleyim," dedi hüznü bakışlarını parke zemine çevirerek.

"Ah, özür dilerim," dedim pişmanlıkla.

"Hayır, sorun değil. Bu çok uzun zaman önceydi. Sanırım öğrenmenin de bir sakıncası yok. Ailemle tanışıp ne kadar deli olduklarını fark ettiğinde bu sana daha mantıklı gelecektir. Kahretsin, belki Şükran Günü yemeğinde onlarla tanışmaya gelmeden önce Aubry'yi bile uyarabilirsin," dedi yatağın kenarına otururken.

Yatağın diğer ucuna oturup devam etmesini bekledim.

"Bir erkek kardeşim vardı, ikizim. Bana hiç benzemezdi. Benden iki dakika önce doğmuştu. Biz küçükken öldü."

Ona anlayışla baktım. "Çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Şu albümün içinde bazı fotoğrafları var," dedi masasını işaret ederek. "Onlara bakmaya dayanamıyorum. Onlara yıllar boyunca her gün bakıp hayatta olmasını diledim. Hayatta olmadığını fark ettiğimde de bakmayı bıraktım."

Aimee ayağa kalkıp elbise dolabına geri gitti ve ben de kalkıp sandalyesine oturarak albümün sayfalarını çevirdim. *Pa-pam. Pa-pam.* Tıkanan kulaklarımda duyduğum sestir bu. İki elimle, atışını yavaşlatmak için kalbimin üzerini kavradım. Sesini azaltmak için.

"Ah, hayatım, seni ağlatmak istememiştin," diye mırıldandı Aimee elbise odasından çıktığında.

Başımı kuvvetlice sallayıp bir süre buğulu gözlerle ona baktım.

“Aimee, annenin kızlık soyadı ne?” diye sordum titreyerek.

Kaşlarını kırıştırıp bana deliymişim gibi baktı. “Murphy.”

Nefesim kesildi. Dizlerimi masaya vurup üzerinde duran bir bardak dolusu kalemı devirerek sandalyeden fırladım. “Tuvalet nerede?” diye sordum çaresizce.

Koridordan bir sonraki kapıyı işaret etti. Ona doğru koştum, kapıyı kapatıp kilitledim ve öğle yemeğinde yediğim ton balıklı salatayı tuvalete çıkardım.

“Sen iyi misin?” diye seslendi Aimee kapının diğer tarafından.

Tuvaletin kenarlarına tutundum. “Evet,” diye cevapladım bitkin bir şekilde. “Sanırım öğle yemeğinde yediğim ton balığı bozuktu. Sen toplanmaya devam et. Ben iyiyim.”

“Pekâlâ,” diye seslendi ikna olmamış bir tonda.

Gittiğinden emin olunca yerden kalkıp yüzüme su sıçratarak birkaç kez ağzımı çalkaladım ve dışarı bakmak için kapıyı sessizce açtım. Aimee’nin elbise odasında hareket edişini duyabiliyordum, o yüzden parmak ucumda yandaki odanın kapısına doğru yürüyüp açtım. Burası bir depo odasıydı. Bir yandakini açtım; ebeveyn yatak odası. Onun bir yanındaki kapıyı açtım. Oda tamamen mavi renkteydi.

İçeri girip ışığı yaktım. Kapıyı ardımdan sessizce kapayıp ona yaslanırken bedenimin titrediğini hissettim. Midemi rahatsız eden ton balıklı salata mı, yoksa sinirlerim mi olduğunu bilemiyordum. Gerçi ikincisi olduğunu düşünüyordum. Odanın içine göz gezdirip iki yandaki ahşap rafların üzerinde duran beysbol koleksiyon eşyalarını gördüm. Yatağın yanı başındaki raflardaysa G.I. Joe’nun her çeşidi diziliydi. Dolaptan sarkan bir şeyi fark ettim; sanki gelip onu serbest bırakmamı ister gibi duruyordu. Usulca dolaba doğru yürürken titreyen bacaklarımı durduramıyordum. Ben usulca açarken kapak gıcırdadı. Ne olduğunu görür görmez, gürültülü bir gümbürtüyle dizlerimin

üzerine düştüm. Damarlarım boyunca akan ısırap ve gözlerime dolan yaşlarla ona baktım. Onu yerinden kaparak çantama tıktırdım. Kalbim hâlâ kulaklarımda atarken sallanarak ayağa kalktım ama yine de çabucak Aimee'nin odasına yürüdüm. Elinde koca bir çantayla elbise odasından çıktı ve bana çatık kaşlarla baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Titreyen ellerimi sakinleştirebilmek için çantamın ipine asılırken, "Hayır," diye cevapladım. *Hem de hiç iyi değilim.*

Evime giden yol boyunca Aimee'ye daha fazla soru sorup sormamak konusunda kendimle tartıştım. Sormamaya karar verdim. Ebeveynlerinin bu hafta boyunca Washington'da kalacağını anlattı. Bana bir zamanlar, erkek kardeşi ölmeden önce mutlu bir aile olduklarını hatırladığını ama hayatının büyük bir kısmında onlarla yaşamanın tam bir cehennem olduğunu düşündüğünü söyledi. Onu sessizce dinlerken Aubry'ye bu gece Aimee'nin evinde kalmasını rica eden bir mesaj yolladım. Cole'un uçağı saat sekizde inecekti ve bu gece baş başa kalmamızı istiyordum.

Saat dokuzda kapı açıldı ve Cole'un Bruce'la konuştuğunu duydum. Yatak odamın kapısını üç defa tıklatınca açtım. Eğilip dudaklarıma kocaman, ıslak bir öpücük kondurduktan sonra beni göğsüne bastırdı. Kokusunu içime çektim; Jean Paul Gaultier'yle karışık erkeksi bir Noel ağacıydı. Ona sımsıkı sarılarak ikimizi de bizi bekleyen şeye hazırladım.

"Cole, kâbuslarım ve geçmişimle ilgili birkaç şey öğrendim," dedim aceleyle ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirirken.

Kaşlarını çatıp gözlerini kısarak beni kollarımdan tutup yatağa çekti. Beni bacaklarının arasına oturtup başıma öpücük kondurdu.

"Ne buldun bebeğim?" diye sordu hafifçe.

Derin bir nefes alıp direkt olarak gözlerinin içine baktım. Bu dakikadan sonra eli kulağında gözyaşlarımı tutmama imkân yoktu. Aile, arkadaşlar, aşk ve ailelerinin günahları için çocuklarını cezalandıran piç kurularının varlığı yüzünden ağlıyordum.

“Cole,” dedim derin bir nefes aldıktan sonra. O yüzümdeki gözyaşlarını silerken, “Sana anlattığım şu küçük oğlanı hatırlıyor musun? Nathan’ı?” diye sordum incinmiş bir şekilde.

Kaşlarını çatarak başını salladı. “Evet...”

Boğuk bir hıçkırık atıp ayağa kalkarak çantama doğru yürüdüm. Derin bir nefes aldıktan sonra fermuarını açarak içinden Rainbow Brite bebeğini çıkardım. Ağız açık, tamamen şaşkına dönmüş bir halde bana bakarken o farkındalık hissinin gözlerinde belirişini gördüm.

“Bu ne şimdi?” dedi korkmuş bir halde. Sesi fısıltı denemeyecek kadar az çıkmıştı.

Dizlerimin üzerine yığılıp yüzüm avuçlarımdan arasmda, hüngür hüngür ağladım. O ayağa kalkarken yatağın gıcırdadığını duydum, bana doğru yürüdü. Önümde dizlerinin üstüne çökerek beni kavradı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü ellerinin arasına alıp sanki beni ilk defa görüyormuş gibi yüzümü inceledi. Ben de ona aynı şekilde baktım. Sonra, tekrar sarıldık. Kendi acısı titreyerek açığa çıkarken altımda duran bedeninin sarsılışını hissettim. Birbirimize dakikalar, saatler, günler boyu sarıldık. Sonunda sakinleyince yan yana oturduk.

“O zaman... Sen... Ah, Tanrım. Ben...” dedi ağır nefesler alıp kendi yüzündeki gözyaşlarını silerken. “Peki kâbusların?”

Başımla onayladım. “O geceyle ilgili. Artık hatırlıyor musun?”

“Hayır. Korkunç olduğunu hatırlıyorum ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Seni hatırlıyorum ama,” dedi elinin tersiyle yüzümü okşarken. “Prensesim.”

Gözyaşlarımdan gülümsedim. “Prensesin mi?”

“Evet,” diye iç çekti. “Hep bir prenses olduğunu düşünmüş ama bunu sana hiç söylememiştim. O zamanlar benimle G.I. Joe gibi davranmanı istiyordum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım başımla onaylarken. “Hatırlıyorum.”

“Bunu nereden buldun?” diye sordu bebeği kaldırarak.

“Ailenin evine gittim.”

Ağzı açık bakakaldı. “Nasıl? Kim olduklarım biliyor muydun?”

“Hayır,” diye başımı salladım. “Sanırım bir süredir şüpheleniyordum. Yani, sayılır... Arkadaşım Aimee’yi biliyor musun?” Başıyla onaylamasını bekledim ama bana ürkmüş bir şekilde baktı. “Bazen öyle hareketler yapıyor ki bana seni anımsatıyor ama bunun sadece rastlantı olduğunu sanıyordum. Her neyse, o... senin kız kardeşin.”

Sanki onu karnından yumruklamışım gibi nefesi tıkanıdı. “Ne?”

“Biliyorum. Bu sindirilmesi zor bir durum. İnan bana, bugün onun evindeyken oradan sedyeyle çıkacağımı düşünüyordum.”

“Kendisi biliyor mu?” diye sordu hâlâ korkmuş bir ifadeyle.

“Hayır,” diyerek başımı hızlı bir şekilde salladım. “Ona söylemek istemedim. Önce sana söylemek istedim. Ona nasıl söyledim onu bile bilmiyorum.”

Kaşlarını kaldırıp başını salladı. “Yani ailem benim kaybolduğumu mu sanıyor?”

“Senin öldüğünü düşünüyorlar,” diye fısıldadım.

Gözyaşları yüzünden akarken, “Ah, Tanrım,” dedi boğuk bir sesle. Beni geçmişte sık sık avuttuğu şekilde yüzünü göğsüme bastırıp o sessizce ağlarken saçını okşadım.

Gecenin geri kalanını resimlerime bakıp neler hatırladığımızı konuşarak geçirdik.

“Sence burası beni bir kere götürdüğü yer mi?” diye sordum ikimizin çiftlikte çekilen fotoğrafına bakarken.

Bu ihtimal üzerinde düşünüyormuş gibi bana baktı. “Ola-bilir. Şimdi tamamen mahvolmuş olduğundan ikisi arasındaki bağlantıyı kuramamış olabiliriz. Yarın gidelim.”

“Tamam, sen de istiyorsan.”

“Benim adıma kaydettirmiş olmalarına bir anlam veremiyorum. Ailem de hâlâ hayattaysa... Bilmiyorum. Bu çok kafa karıştırıcı.”

"Biliyorum," diye cevapladım bir tutam saçımı boş boş parmağında döndürürken. "Aimee'yle tanışmak ister misin?"

İç çekip omuz silkti. "Sanırım."

"Onunla konuşup neler hatırladığımı açıklayabilirim. Buna inanmasının biraz güç olacağını biliyorum ama o harika biridir ve onu seveceğinden eminim."

"Neden hatırlamadığımı anlayamıyorum sadece. Çiftliğe gittiğimi anımsıyorum. Seninle oynamak istediğimi hatırlıyorum. Hep yanında şu aptal bebeği getirdiğini de hatırlıyorum. Kendi ailemi nasıl olur da hatırlamam?" dedi bocalayan bir sesle.

Hüzünle gülümseyip ne kadar çılginca bir durumda da olsak en azından destek olmak için birbirimize sahip olduğumuza şükrederek ona sımsıkı sarıldım.

"Kaç yaşında?" diye fısıldadı daha sonra yatağa uzanmışken.

"Senin ikizin," diye fısıldadım. Bana daha sıkı sarılıp yüzünü boynuma gömdü.

Yüzümde gün ışığını hissettim ve gözlerimi kırparak usulca açtım. Dün gece uykuya daldığımı bile anımsamıyordum. Uzanıp bakınca Cole'u yeniden fotoğraflara bakarken buldum. Onun için içim acıyordu ama Aimee'yle birbirlerini yeniden tanımalarını sağlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Günaydın," dedim boğuk bir sesle.

Yüzünü bana dönerek gülümsedi. "Selam bebeğim."

"İyi uyudun mu?"

"Uyudum aslında. Sen yanı başımdayken hep güzel bir uyku çekiyorum," dedi yanıma uzanıp alnımı öperken. "Bir şeyler hatırlamaya başladım."

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşırarak.

"Evet, Aimee ve annemi hatırlıyorum. Ben babamla çiftliğe giderken, onlar da Aimee'nin piyano derslerine gidiyorlardı. Sanırım Aimee o yüzden bizimle hiç gelmiyordu. Beni kaçırdıkları geceyi hatırlıyorum; grip olmuştu ve anne babamın yanında uyuyordu." Yüzünü okşayıp güzel, yeşil gözlerine bakarken kalbimin çırpınışını hissettim.

Cole duşa girdiğinde Aubry'nin eve geldiğini duyup salona gittim. Aimee'yle birlikte mutfakta dikilerek kendilerine kahve yaptıklarını görünce onları selamlamadan önce derin bir nefes aldım. Oturmalarını rica edip her şeyi anlatmaya başladım. Aubry zaten hikâyemin büyük bir çoğunluğunu bildiğinden Cole'la ilgili kısma gelene kadar Aimee'yi bilgilendirdim. Ona küçükken kaçırıldığını ve yanımda Nathan isminde bir çocuğun da bulunduğunu anlattım. Cole'la Maggie'nin evinde tanıştığımı anlattım. Geçmişte ona anlattıklarımın, Cole'la ilişkim hakkında birçok şeyi zaten biliyordu. Evlerinde kafayı sıyrıp kusmanın esas sebebinin yediğim ton balığı değil de Nathan'ın Cole olduğunu idrak edişim olduğunu anlattım.

Aubry ağzı açık otururken, "Sen neden bahsediyorsun Blake?" diye sordu Aimee ürkmüş bir şekilde.

"Erkek kardeşin, Nathan hayatta. O..." derin bir nefes aldım. "Cole senin erkek kardeşin," dedim yumuşak bir şekilde ve bu haberi sindirmesini bekledim.

Elinin altındaki peçeteyi küçük parçalara ayırana kadar yolların yüzünden akan duygu seliyle bana baktı. "Hayır," diyerek hıçkırdı. "Hayır. O öldü. O öldü. Hiç bulunamadı. O insanlar onu öldürdü."

İç çekip elini avucumun içine koyarak kırılgan bir gülümsemeyle kahverengi gözlerine baktım. "Hayır bebeğim. O ölmedi. Hayatta ve burada, onunla bugün tanışmak istemezsen de hiç sorun değil. Biz daha dün öğrendik, kendisi de hâlâ baş etmekte zorlanıyor."

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "Onunla tanışmak istiyorum. Tanışmam gerek. Aman Tanrım," diye ağlayarak kendini kollarıma attı. Birbirimize sımsıkı sarılırken Aubry de ayağa kalkarak bizi kollarının arasına sardı. Cole'un yaklaştığını duyunca üçümüz de kafamızı kaldırıp baktık ve Aubry bizi salarak ona doğru gidip sımsıkı sarıldı.

"Çok üzgünüm kardeşim," diye ağladı Aubry Cole'a sarılırken. Göğüsleri inip kalkarken kısık sesle konuşuyorlardı. Onları,

çocukluklarından beri birbirlerini tanıyan ve kardeş gibi büyüyen iki erkeği birlikte görünce akan gözyaşlarımın arasından gülümsedim ama onları izlerken kalbim incinmedi. Aubry'nin, Cole'un hayatı boyunca aradığı cevapları bulduğuna memnun olduğunu biliyordum. Cole, Aubry'den ayrıldıktan sonra gözyaşlarımı kurulamak için bana doğru geldi ve sonra Aimee'ye baktı.

"Merhaba, ben Cole," dedi elini uzatarak. El sıkışmalara gelemeyen Aimee kollarını Cole'un etrafına dolayarak yeniden sesli hıçkırıklara boğuldu. Onlara bakarken kendi hıçkırıklarımı bastırmayı denedim. Uzun süre ayrı yaşadıkten sonra birbirlerini buldukları için kalbim onlar adına dolup taşıyordu ama bunu kendi ailemle yaşayamayacağımı bildiğim için üzüliyordum. Aubry'nin kollarını etrafıma sarıp başını omzuma yasladığını hissedince bu düşünce aklımdan buharlaşıp uçtu. İhtiyacım olan aile yanı başımda.

"Aimee," dedi bırakınca. "Ve seni çok ama çok özledim," diye devam etti yine yüzündeki gözyaşlarını silerken. Cole güldü ama o da ağlıyordu. Onu daha önce bu kadar duygusal bir halde görmediğim ve akıttıklarının mutluluk gözyaşları olduğunu bildiğim için mutlulukla gülümsedim. Gecenin geri kalanını hep beraber şarap içip aradaki zamanı kapatarak geçirdik. Cole, Aimee'den henüz ebeveynlerine bir şey söylememesini rica etti.

"Cole, söylesem de bana inanacaklarını düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu Aimee kalkık bir kaşla.

"Haklısın," dedi kaşlarını kırıştırarak. "Sence hiç inanacaklar mı? Onlara söylemeye karar verdiğimizde yani?"

Aimee elini Cole'un elinin üzerine koydu. "Tatlım, ben inanabiliyorsam onlar da zamanla inanacaktır. Özellikle de annem. O gecedен beri gelişinin hayalini kuruyor. İnan bana," dedi kederle. Kontrol edemediği bir şey yüzünden yıllar boyu ne kadar acı çektiğini görebiliyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Çiftliğe giderken ikimiz de yeni öğrendiklerimizi sindirmekte olduğumuz için sessiz kaldık. Cole memnuniyet aşamasından, hatırlayamadığı için öfkelenme aşamasına geçmişti. Sonra ailesi ve kendisi adına üzülmeye aşamasına geçti ve ikimizin de iyi durumda olmasının verdiği rahatlamayla durumu kabullenene dek bu durumda kaldı. Bakmadığımı düşündüğü anlarda bana merak dolu kaçamak bakışlar yöneltiyordu. Onu suçlamıyordum, ben de aynı şekilde hissediyordum. Sevdiğim, tüm hayatımı birlikte geçirmek istediğim adam, beni çiftlikte kovalayıp gizliden gizliye prensesi olduğumu düşünen çocukla aynı kişiydi. Bu düşünceyle gülümseyip elini daha sıkı tuttum.

Arabayla uzun çimenlerin arasında ilerledikçe Cole bir çim biçici getirmediği için kendine küfretti. Çimenleri yakılmış gibi görünen temiz bir alan bulup oraya park ettik. Arabadan çıkıp daha iyi görebilmek için kamyonetin kasasında dikildik. Artık hatırladığımızdan, burası daha tanıdık geliyordu ama hâlâ rüyalarımdeki yerden farklıydı. Çocukken her şey göze daha renkli görünüyordu ama sanırım bu hayatın birçok gerçeğinden biriydi. Bağdaş kurarak yan yana oturduk ve boş araziye inceledik.

“Neden buraya geldiğimizi hatırlıyor musun?” diye sordu etrafına bakınırken.

"Hayır ama hep seni görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi hatırlıyorum," diye cevapladım yüzüme usulca bir gülümseme yayılırken.

Gülümseyip beni kendine doğru çekti. "Onu ben de hatırlıyorum."

"Sen buraya babanla gelirdin," dedim.

"Evet, sen de seninkiyle gelirdin."

Başımınla onayladım. "Sanırım burayı büyükbabamın çiftliği sanıyordum. Ama öyle olsaydı neden senin adına olsun ki?"

Kafasını kaşıdı. "Hiçbir fikrim yok."

İç geçirdim. "Bu hafta yine gidip Mark'ı göreceğim. Bana daha fazla bilgi vermesi lazım. Bana söylediğinden daha çok şey biliyor olmalı."

"Ben de seninle geleyim," diye önerdi.

Dudaklarımı büzerek düşünceyi tarttım. Sanırım sorun olmazdı. Mark, Cole'u tanıdığını belli etmişti zaten.

"Elbette, neden olmasın?" diyerek omuz silktim.

Pazartesi günü Cole'un Chicago'daki ilk iş günü olacaktı. Bu gelişinde eşyalarını da yanında getirmişti ve Aubry'yle yanıma taşınyordu. Aimee, tüm bu zorlu sınavdan önce bunun çok ani bir karar olup olmadığını sormuştu. Ben de ona, "Onunla tüm hayatım boyunca aynı evde yaşadım, bu nasıl ani bir karar olabilir ki?" demiştim.

Birbirimizi kendimizi tanıdığımızdan daha iyi tanıyorduk. "Herkesin kendine ait bir yeri olmalı" muhabbetine girmenin bir manası yoktu. Hem zaten Aubry'yle yaşıyordum. Cole'a benimle yaşayamayacağını söylemek tuhaf olmaz mıydı? Bunu düşününce genzimden bir gülümseme kaçırdım. Sanki bunu kabul ederdi de.

Maggie'yi görmeye gitmeden önce öğleden sonranın büyük bir bölümünü çiftlikte geçirdik. Akşam yemeğini onunla yiyeceğimize ve saat çok geç olursa orada kalacağımıza dair söz vermiştik. Sanırım eninde sonunda geceyi burada geçirecektik. Gıcırtilı veranda merdivenlerini çıktık ve Cole bunları sabaha

tamir etmekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Kapaıya vardığımızda tıklattım. Hepimizin hâlâ anahtarı vardı ama kullanmak tuhafıma gidiyordu. Ben onu durdurup yüzüne bakmadan önce Cole anahtarını deliğine sokup döndürdü.

“Ne?” diyerek omuz silkti.

“Artık burada yaşamıyoruz Cole.”

Biz tartışmaya tutuşmak üzereyken Maggie kapıyı açıp bize kafasını salladı.

“Blake, burası her daim eviniz olacak. Bırak da çocuk anahtarını kullansın.”

Maggie’ye gülümsedim. Saçları beyazlamıştı ve yaşı gereği yüzünde buruşukluklar vardı ama kahverengi gözleri hâlâ soylu bir bilgelikle parlıyordu. Bana sarıldı ve ellerimi geniş kalçalarına sardım. Yaklaşık olarak aynı boydaydık. Greg bize bodurlar derdi ama tabii bunu vajinası olan herkese söylerdi. Cole çantalarımızı üst kata taşıırken ben Maggie’yi mutfağına doğru izledim. Eşyalarımızı benim odama mı, kendi odasına mı koyacağını merak ediyordum. Buraya ilk defa bir çift olarak geliyorduk. Gerçi ayrı odalarda uyuyacakmışız gibi davranacağını bile sanmıyordum.

“Eh, Cole’la sonunda yeniden anlaşımaya başladınız mı?” diye sordu tencereyi karıştırırken.

Gülümsedim. “Öyle de denebilir.”

“Hmmm,” diye üsteledi bilmiş bir gülümsemeyle. “Bu yakında bebekleriniz olacağı anlamına mı geliyor?”

“Hmm... Hayır, bu hiç de o anlama gelmiyor,” diye cevapladım gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyarak. “Yavaştan alıyoruz.”

“Yavaştan mı?” diye kahkahayı bastı. “Sen ne zamandan beri Cole’un bir şeyleri yavaştan aldığını gördün?”

Güldüm. “İyi, tamam. Kısa süre önce Aubry’yle yanımıza taşındı.”

Başını kahkahayla geri attı. “O çocuk sen bu eve adım attığından beri senin için deli oluyordu.”

“Hâlâ da oluyorum Mags. Hâlâ da oluyorum,” diye çıktı Cole muhabbetimizin ortasına dalarak. Gözlerimiz kilitlendi ve bana sağ yanağındaki gamzesini göstererek kocaman gülümsedi.

“Oğlum, bu kızı üzmezsen iyi edersin. Sana bu kadarını söylüyorum. Yıllar boyu çok acı çekti. Kalbinin kırıklarını Noel yemeklerinde oturduğumuz masanın diğer ucundan duyabiliyordum,” diye payladı Maggie.

“Kendi suçu,” diye cevapladı Cole, ağzına bir parça ekmek tıkarak. “Benden ayrılan oydu, hatırlarsanız? Ve bana ikinci bir şans vermek hiç istemedi.”

Bu ifadesine gözlerimi devirdim.

“Cole, ağzın doluyken konuşmayı kes. Bu iğrenç,” diye homurdandım. “Ayrıca lütfen senden ayrıldığım ve bunu, tanıştığın her güzel kızla yatmak için bir fırsat olarak kullandığın konusunu kapat artık. Unut gitsin,” diyerek iç çektim. “Maggie, sana sormak istediğim birkaç şey var. Önemli şeyler. Aslında ikimizin de var.”

Maggie derin bir nefes aldı. “Gün gelip de bana cevabını bilmediğim sorular soracağınızı biliyordum,” dedi hüznle.

“Sana göstermek için birkaç fotoğraf getirdim. Bu... Bu çok karmaşık ve çok insana söyleyemiyoruz,” diyerek açıkladım.

Maggie ocağı söndürüp oturdu. “Tam olarak neyle ilgili fotoğraflar?” diye sordu ellerini önlüğüne silerken.

Cole’dan üst kata çıkıp yanımızda getirdiğim zarfı indirmesini rica ettim. Geri geldiğinde beni öperek zarfı uzattı ve yanıma oturdu.

“Çocukluğumla ilgili fotoğraflar... Çocukluğumuzla ilgili,” diye açıklığa kavuşturdum Cole’a bakarak.

“İkinizin çocukluğuyla mı ilgili?” diye sordu Maggie kaşlarını çatarak. “Shelley Teyzen seni buraya çocukken getirmede ki.”

Ona Cole’la ahırdaki birkaç tavuğun önünde çekilmiş fotoğrafımızı uzatırken, “Maggie, o yüzden karmaşık olduğunu söylüyorum,” diye böldüm.

Maggie sesli şekilde nefesini tutarak elini ağzına götürdü, kahverengi gözleri bize saf bir şaşkınlıkla baktı.

“Vay canına, bu Cole,” diyerek bana şaşkın şaşkın baktı. “Bu sen misin Blake?”

“Evet, biz de sana bunu söylemeye çalışıyorduk. Burada tanışmadan önce birbirimizi tanıyormuşuz,” diye başladım anlatmaya. “Bilmemiz gerek. Cole’u buraya kim getirdi? Babasının getirdiğini söylemiştin ama babası olmadığmdan oldukça eminiz.”

Bir iç çekip gözlerini kapattı. “Beni tanıdığını ya da duyduğunu, hangisi olduğunu hatırlayamıyorum, söyleyen bir adamdan telefon aldım. Sabahın dördü civarında, belki biraz daha geç bir saatte aramıştı. Buralara çimleri biçmeye gelen gençlerden gelen düzmece bir telefon olduğunu düşünmüştüm. Her neyse, beni arayıp onu dinlemem için yalvarana kadar telefonu iki kere yüzüne kapatmıştım. Sesi ağlıyor gibi geliyordu, o yüzden hatta kaldım. Bana Liam’ın...” Duraksayıp bana çözemediğim, anlamlı işaret eden bir bakış attı, “ve Cory’nin arkadaşı olduğunu söyledi, o yüzden dinlemeye devam ettim. Bana dört yaşında bir oğlan çocuğu bırakacağını söyledi. Buraya geldiğinde her şeyi açıklayacağını da. Telefonu kapattık ve kapının çalışını duyana kadar yalan olup olmadığından emin olamadım. Genç adam tamamen siyahlar içindeydi. Gözüm bir yerden ısıırıyordu ama çıkaramadım. Çok berrak, mavi gözleri vardı. Çok genç olmasının etkisinden kurtulamamıştım. Çok korkmuş ve aşırı derecede üzgün görünüyordu. Beni görünce ağlamaya başladı. Gerçekten ağladı. Ona bir süre sarılmak zorunda kaldım.

“Bana başka nereye gideceğini bilemediğini söyledi. Telefon numaramı annesinden aldığını ve iki çocuğu birbirinden ayırması gerektiğini söyledi. Benimle fazla bir bilgi paylaşmadı. Gerçekten, yalnızca çok üzgündü ve onları güvende tutması gerektiğiyle ilgili bir şeyler anlatıp duruyordu. Cole’u benimle bıraktı. Bana çocuğun adının Cole Murphy olduğunu ve ailesinin onu ölüme terk ettiğini söyledi. Polisi aramayı aklımdan geçirmedi. Yani aklımdan geçirdim tabii ama adam öyle yaparsam Cole’u

tehlikeye atacağını söyledi. Bana bir banka hesabının bilgilerini verdi. Cole on sekiz yaşına basana dek o hesaba ve benim kendi hesabıma para yatıracağını söyledi. Bu kadardı.”

Cole’la uzunca bir süre ağzlarımız açık birbirimize bakakaldık.

“Pekâlâ, Cole onun ikinci ismi. Murphy de annesinin kızlık soyadı. Adamın genç olduğunu söyledin. Ne kadar genç?” diye sordum.

“Yirmi yaşından büyük olabileceğini düşünmemiştim. Daha kendisi çocuktı. Çok korkmuş görünüyordu.”

“Bu adam mıydı?” diye sordum arkamızda Michael dayımın bulunduğu fotoğrafı göstererek.

Kafasını iki yana salladı ama kaşlarını çattı. “Bu fotoğrafları nereden buldunuz?”

“Shelley onları benim için bir kasaya bırakmış. Neden sordun?”

Benim değil Shelley’nin aile fotoğraflarından bir diğer genci işaret ederek, “Bu çocuk... Mark,” dedi kafası karışık bir halde.

“Gerçekten mi?” diye sordum şok içinde. “Onu nereden tanıyorsun?”

“O Shelley’nin oğlu. Onunla bu yaşlardayken tanışmıştım. Son olarak da bu yaşlarındayken görmüştüm,” dedi üzüntüyle.

Shelley’nin Maggie’yi tanıdığını biliyordum ama birbirlerini bu kadar yakından tanıdıklarını bilmiyordum.

Kaşlarımı çatıp elimi avucunun içinde sımsıkı tutan Cole’a baktım.

“O olduğuna emin misin?” diye fısıldadım.

“Eminim,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Nefesimi verdim. *Bu saçmalık çok yorucu... Ve kafa karıştırıcı... Ve çılgınca.*

Salı günü hissettirmeden yaklaşıyordu ve Mark’ın Cole’u görmesi ya da tam tersi konusunda kısmen kafayı sıyracak gibi oluyordum. Cole’a o gece bizi kaçıranın Mark olduğunu, Cole’un onu hatırlayıp fiziksel şeylere yönelmesinden korktuğum için söyledim.

Binaya adım attığımızda yürümeyi bırakıp bana yüzünü dönmesi için kolunu tuttum. "İçeride uslu durmanı istiyorum," dedim ciddi bir şekilde.

Kıkırdayıp beni öpmek için kafasını eğdi. "Bebeğim, ben iyiyim. O adam, aynı adamsa bile iyi olacağım. Şu anda hiçbir umurumda değil Blake. Tüm bunlar olmasaydı birlikte olmaya bilirdik," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

"Cole," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. "Annem öldü. Babam öldü. Bunu söylememişsin gibi davranacağım. Hem yine de birlikte olabilirdik."

Bana uzun, bitmeyen bir öpücük verip asansöre bindiğimizde popoma şaplak attı.

Mark'ın ofisinin bulunduğu kata varınca Ofis Barbie'si göre göre erkek arkadaşımı süzerken bizi yüzünde gerçek bir gülümsemeyle selamladı. Ağzım inanamayarak açık kaldı ve başımı, bana yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla bakan Cole'a çevirdim. Gözlerimi kısıp ona bakarak kadına tek kelime etmemesi konusunda meydan okudum. Hafifçe kıkırdayıp surat ifademi doğru okuyarak dudaklarıma yüksek sesle bir öpücük kondurdu. Bakışlarımı Ofis Barbie'sine geri doğrultarak buraya Mark'ı görmeye geldiğimizi söyledim ve gözlerini Cole'dan ayırmadan telefon edişini izledim. Bu beni deli etti ama zorlamamaya karar verdim.

Mark ofisinden çıkıp bizi selamladığında gözlerinde şaşkınlıktan başka bir şey göremiyordum. Bana kaşlarını çatıp cevaben omuz silkmemle karşılaştıktan sonra Cole'a kendini tanıtarak bizi ofisine doğru yönlendirdi. Bakışlarımı Cole'a çevirdim ama sakın ifadesinden ne düşündüğünü anlayamadım. Mark'ı anımsayıp anımsamadığından emin değildim.

Aniden konuşmaya başlayıp, "Blake herhangi bir nedenden dolayı sana güvendiğini söylüyor. Kim olduğunu ve neler yaptığını bilirken bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyorum şahsen," dedi.

Mark kafasını yavaşça sallayıp bize eleştiren bir bakış baktı. "Siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız. Blake'e de

çoktan anlattığım gibi, size zarar vermek istemiş olsaydım, şu an burada duruyor olmazdınız. Yaptığım şey size yardım etmekte. Buna bu şekilde bakamıyorsunuz ama gerçek bu.”

“Sonunda,” diye çıktım.

“Evet, yani ikiye karşı bir,” dedi Mark başını bir yana yatırarak. “Bir şeyler hatırladınız ve beni sorularınızla delik deşik etmek için mi buradasınız? Bela aramak istemiyorsanız bunu yapmamanız gerektiğini söylemiştim.”

“Belki öyle ama ailemin kim olduğunu biliyorum,” dedi Cole ifadesiz bir ses tonuyla.

Mark’ın kaşları havaya kalktı ve bir cevap bekler gibi bana baktı.

“Shelley’den fotoğrafları aldıktan sonra Aimee’nin evine gittim. Aimee ölmüş erkek kardeşinin fotoğraflarına bakmama izin verdi.” O kısmı vurgulayarak söyledim. “Artık fotoğrafa bakıp da Cole’un... ya da *Nathan’ın* yüzünü görünce neler hissettiğimi tahmin edersin.”

“Aimee biliyor mu?” diye sordu Mark endişeyle.

“Evet ama söylemeyecek,” dedim.

Cole’a baktı. “Öyle olsa iyi olur. Baban topluma mal olmuş biri ve sen de kendince ünlüsün. İnsanlar öğrenirse ortalık sirke döner ve yanlış insanlar öğrenirse katliam olur.”

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi hissettim. “Ne?” diye sordum dehşetle. “Katliam derken neden bahsediyorsun?”

Mark derin bir nefes alarak masasının kenarına tünedi. “Blake, insanlar Nathan ve Catherine’in öldüğünü sanıyor. Ölmediklerini öğrendiklerinde bunun sonu iyi bitmez.”

“Kimiz biz?” diye sordum dehşetle. “Aman Tanrım, akraba mıyız yoksa?”

Mark kısa bir kahkaha attı. “Hayır, alakanız yok.”

“Bizi neden istiyorlardı ve neden bu kadar önemliyiz?” diye sordu Cole.

“Sizi birer uyarı ve yem olarak istediler. Neden bu kadar önemli olduğunuzu söyleyemem,” diye belirtti Mark. “İnanın

bana, bu tür bir bilginin omuzlarınıza yük olmasını istemezsiniz.”

“Shelley senin annen miydi?” diye sordum sessizce.

Mark kıs kıs güldü. “Tam bir dedektifsin Blake. Ver şu resimlere bir bakayım. Zamanımız dolmak üzere.”

Mark’a yanımızda getirdiğimiz fotoğrafları verdim ve ayıklayarak bakmasına izin verdim. Kafam verdiği hileli cevaplara, fotoğraflara bakarkenki yüzünü inceleyemeyeceğim kadar takılmış durumdaydı. Arazinin satışı için alıcılarla yapılan anlaşmaya imza atmamı rica edip paranın haftanın sonuna kadar aktarılmış olacağını söyledi.

Ailemi, Cole’un ailesini ve kaçırılmamızı düşünmek çok yorucuydu. Başka bir şey çıkmadığı sürece Cole’la bunu ardımızda bırakmaya karar verdik. Böyle söyledik ama ikimizin de içten içe demlendiğinin farkındaydım.

Hukuk fakültesinin bu dönemi, geçtiğimiz son iki dönemden çok daha kolay olsa da dikkatimi okula yoğunlaştırdım. Belki de hayatım öyle hareketliydi ki okul işleri bunun yanında aptalca kalıyordu. Russell’ı her gün görüyordum ve başka bir öğrenciyle çıkmaya başladığından yeniden arkadaş olmuştuk. Cole, Russell’la aynı çalışma grubunda olmamızı sorun etmiyordu, kendi deyimiyle Russell “herhangi bir hamle” yapmadığı sürece tabii.

ON ALTINCI BÖLÜM

Geçmiş

Her gün kalbimi yarıp çıkaran ömürlük bıçağın varlığına alışmaya başladığımda Chicago Üniversitesi'ne başlayalı bir ay olmuştu. Ayrılığımızdan sonra Cole'la çok az konuşmuştum ve sesi bana çok normal geliyordu ama onu iyi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum ve Aubry de bunu sıklıkla hatırlatıyordu.

Aubry, Cole'la her telefon konuşmasından sonra, "Kendini resmen bok gibi hissediyor Blake," diyordu.

Öyle hissettiğini biliyordum, benim hissettiğimin yarısını bile hissetmişse öyle olmalıydı.

"Aubry..." dedim fazlasıyla kasvetli bir günün sabahında.

"Evet Kovboy?" diye cevapladı kahvesini doldururken.

"Sence... Sence de ben..." Derin bir nefes alarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Çıkar şu baklayı ağzından!" dedi hiddetlenerek.

"Tamam, şöyle yapsam sence... OF! Onu ziyarete gitsem ne olur sence?" diye sordum iki büklüm bir halde.

Bir elinde kahve kupası diğer elinde demlikle olduğu yerde dikildi. Resmen donakaldı. "Yeniden birlikte olmak istediğini söylersen mi demek istiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Başımı eğip tırnaklarımı yolmaya başladım. "Evet?"

Tek bir kahkaha attı. "Mükemmel Kovboy. Sen ne olacağını

sanıyorsun ki? Muhtemelen sana oracıkta evlenme teklifi eder!"

Gülümseyerek kafamı kaldırdım. "Öyle mi dersin?" Cole'un bana evlenme teklif etmesini istediğimden filan değildi tabii ama Aubry'nin Cole'un beni geri isteyeceğini düşünmesi bana kesinlikle çok şey anlatmıştı.

"Öyle der miyim mi?" diye sordu gözlerini devirerek. "Hadi bu gece gidip onu görelim."

Aubry Duke Üniversitesi'ni ziyaret etmek için ölüp bitiyordu ve bu fırsata balıklama atlayacağını biliyordum.

Kocaman gülümsedim. "Pekâlâ, hadi gidelim!"

Uçak biletlerimizi ayarladık ama gidişimizin sürpriz olması için Aubry'ye yalvardım. Bir şekilde Cole'un o gece hangi partide olacağını öğrendi, böylelikle havaalanından otele, oradan da direkt partiye gidecektik. Çok heyecanlıydım ve aynı zamanda gergindim. Gitmek için Aubry'nin işten çıkmasını beklerken odamda ellerimi ovuşturup dudağımı çiğneyerek volta atıp durdum. Aubry eve vardığında derin bir nefes aldım ve yola çıktık.

Taksimiz okul partisinin bulunduğu yere park ederken sallanan bacağımı eliyle durdurarak, "Biraz sakinleş Kovboy! Beni de geriyorsun," dedi Aubry.

"Aman Tanrım, sanırım bir içkiye ihtiyacım var... ya da beş taneye," dedim elimi midemin üzerine koyarak.

"Bence şimdi içersen kusma ihtimalin var," dedi keyifle.

"Muhtemelen haklısın. Hadi içeri girelim," dedim ve en iyi gülümsememi takındım.

Kapıya doğru ilerlerken midem taklalar atıyor ve ellerim titriyordu. Deniz mavisi renkli, güzel gözlere sahip kısa boylu bir çocuk kapıyı bize açıp beni usulca süzdükten sonra Aubry'ye kafası karışık bir bakış attı.

"Sen kimsin?" diye sordu çocuk Aubry'ye biraz kabaca.

"Ben Cole'un arkadaşıyım... ve Warren'ın," dedi Aubry kendinden emin bir şekilde. Ona bakıp gülümsedim. Cole'un arkadaşı Warren'ı duymuştum ama Aubry'nin onun kim olduğuna dair bir fikri olmadığından emindim.

"Ah, süper," dedi kısa boylu çocuk yolumuzdan çekilirken. "Peki, senin adın ne?" diye sordu ben ona hafifçe değip geçerken.

"Blake," dedim gülümseyerek.

Beni yeniden süzdü. "Blake, ben David. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa aradığın kişi benim."

Kalabalıkta kaybolmayayım diye Aubry'nin gömleğine asılırken, "Teşekkürler," dedim.

Etrafta dolanırken Cole'u bulamadık ama liseden tanıdığımız Sarah'yı gördük. Bizi orada gördüğüne fazlaca şaşırmıştı. Bizi selamlarken gergindi. Bir keresinde okuldan sonra sürtük Sasha'yla bana karşı birlik olduğu için kötü hissettiğini düşündüm. Gözlerindeki bakıştan anladığım kadarıyla bana bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, muhtemelen özür dileyecekti ama gülümseyip ona el sallayarak Aubry'yle birlikte uzaklaştım.

"Çok acayip," dedi Aubry kulağıma doğru eğilerek.

Omuz silktim. "Her neyse. Geçmişte kaldı. Ben tuvalete gideceğim. Hemen dönerim."

Bir kahkaha attı. "Birincisi, hayatta olmaz. Öğrenci evinde yapılan bir *üniversite partisinde* kendi başına dolanmana izin vermiyorum. İkincisi, tuvaletin nerede olduğunu nereden biliyorsun ki?"

Ona kahkahayla karşılık verdim. "Hmm... Şurada üzerinde kocaman 'tuvalet' yazan bir karton duruyor," dedim işaret ederek. "Ama evet, belki de yakınlarımda durmalısın. Baksana, tam yanında bir fiçı duruyor. Ben tuvalete giderim, sen de bize bira alırsın."

Fiçıya doğru yürüdük ve tuvalete gitmek için Aubry'nin yanından ayrıldım. Nerede olduğunu bulabilmek için iki kapı aş-tım. Aşırı derecede sarhoş bir kızın arkasında dikilirken birinin Cole'un ismini haykırdığını duyunca aniden başımı kaldırıp baktım. İsmi duymanın etkisiyle içimde bir yerler ısınmaya başladı. Anında sıradan ayrılıp sesin geldiği yöne doğru yürüdüm. Köşeyi dönüp bir grup erkek ve bir kızı bilyardo masasının etrafında dikilirken buldum. Onu ayırt ettiğimde midemdeki kelebekler dans etmeye başladı. Sırtı bana dönüktü ama heyecanlı bir konuşmanın ortasında olduğunu görebiliyordum. Üzerine

oturan lacivert bir tişört giymişti ve kumral saçları kısıydı. Kaşlarımı çattım çünkü bana saçlarını kestirdiğinden hiç bahsetmemişti. Ayaklarım ona doğru yola koyulmaya başladı ama sırtını sıvazlayan kırmızı ojeli kadın parmaklarını fark ettiğimde yaklaşıp bir metre kala durdu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki nefes bile alamıyordum. Arkamı dönmek istedim ama ayaklarım yere çimentoyla sabitlenmiş gibiydi. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum ve en kötü yanıysa bulunduğum yerden ne konuştuklarını *duyabiliyordum*.

“Hadi arka odaya geçelim,” dedi kız onun poposunu mıncıklayıp kıkırdayarak.

Yapmacık bir konuşmayı nerede duyarsam duyayım tanırdım. *Bu ne be?*

Cole’un kafası eğildi ve kızın boynunu öperken yüzünü apaçık görmemi sağladı. Kız beni görünce gözleri yana eğilmeden hemen önce bir anlığına kocaman oldu. Mavi gözlerini kısarak bana bakarken sanki “Evet, artık o bana ait,” der gibiydi. Asidin, dakikalar önce midemde bulunan kelekleri öldürdüğünü hissettirdi. Sasha beni daha da ikna edebilmek için bedenini Cole’un kine daha sıkı yaslayıp boynunu öptü. Her şeyi gözlerimin içine bakarken yaptı. Sırıtıp ona arka odaya gitmeye hazır olduğunu söyledi. Arkamı dönüp ayaklarımı Aubry’den yana sendeleyerek hareket ettirmeye başlamadan hemen önce Cole’un onu başıyla onayladığını gördüm. Aubry’yi fiçinin yanında dikilirken görünce elindeki kırmızı bardağı alıp kafama diktim. O beni hayretler içinde izlerken etrafımızdaki erkekler tezahürat ediyordu.

“Blake, neler oluyor?” diye sordu.

“Gidelim. HEMEN!” diye çıktım.

“Neler oldu? Cole’u bulabildin mi?”

“Sikeyim Cole’u,” dedim elindeki diğer bardağı alarak. Topuklarımın üzerinde dönerek diğerini de kafama dikmeye başladım.

Diğer üçü alkışlarken, “Hassiktir! Bu kız bir harika!” diyerek tezahürat etti çocuğun biri.

"Kovboy, yavaşla biraz," diye gürledi Aubry.

Ağzımı elimin tersiyle öfkeyle silip derin bir nefes aldıktan sonra Cole'la hemen yüzleşmeye karar verdim. Aubry'ye tuvalete gideceğimi söyleyip paldır küldür (kelimenin tam manasıyla) "arka odaya" yürüdüm. Nerede olduğunu sordum ve bulduğumda da kapının kolunu kavrayıp bir süre durdum. Kapı kolunu döndürdüğümde kafam diktığım biralardan dolayı hâlâ dönüyordu. Kapıyı itip açmadan önce birinin, Sasha olduğunu sanıyordum, yüksek bir sesle zevk içinde inlediğini işittim. Sesi duyunca midem altüst oldu ve kapı kolunu çevirerek geri kapatıp tutmaya devam ettim. Buna devam edebileceğimden emin olamadım. İçeri dalarsam onları *görecektim*.

Boşta kalan elimle ağzımı kapayarak artan öğürme isteğini engellemeye çalıştım. Sasha'nın tekrar eden inleme ve çığlıklarını duyabiliyordum, sesi benim için kara tahtaya sürtülen tırnak sesi gibiydi ama her şeye rağmen orada durmaya devam ettim. Gözlerimi kapatıp nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım. Orada durdukça kalbim daha çok kırıldı ama acıyı kabullendim. Bu olanlar benim suçumdur. Bu düşünceyle çenemi sıktım. *Hayır*. Daha ayrıralı iki ay olmuştu ve gelmiş kızı bağırtarak beceriyordu. Kusma refleksi yeniden geldikten hemen sonra ilk defa onun sesini duydum.

"Ah, evet... Siktir... Evet... *Blake...*" Midem aşağı çakılmıştı. *Gerçekten benim adımla mı söyledi?* Kalbim çılgın gibi atmaya başlarken kan beynime sıçradı. O an dünyadaki oksijen miktarı benim için yeterli olmazdı. Sonunda dinlemekten gına gelmişti ve gözlerimde yaşlarla tuvalete koşmuştum.

Kendimi bir şekilde toparladıktan sonra Aubry'nin bira tenisi' oynadığı yere gittim. Oyununun bitmesini beklerken durduğum

* *Beer Pong*: İki takım halinde, onar adet bira bardağının piramit şeklinde dizilmesi, karşı takımın piramidine belirli bir uzaklıktan masa tenisi topu fırlatılarak isabet ettirilmeye çalışılması ve karşılığında isabet ettirilen bardaktaki biranın karşı takımdaki oyunculardan biri tarafından içilmesiyle oynanan oyun. —çn

verde bir bardak daha birayı kafama diktim. Nihayet gideceğimizi düşünmüşken çocuklar tekilayı meydana çıkardılar ve beni onlarla tek atmaya ikna ettiler. O dakikaya kadar kederimde boğulmak isteyecek duruma gelmiştim, o yüzden görünürde ne varsa içtim. Zaten tadını alacak durumda değildim. Bir saat sonra, Aubry'yle birlikte sarhoş sarhoş gülüyor ve düşmemek için birbirimize tutunuyorken, içlerinden biri vücuttan tek atmayı teklif edene dek Bobby, David ve Rob'la muhabbet ediyorduk.

"Vuhu! Vücuttan teklik!" diye bağırdım ellerimi çılgınca havaya sallayarak.

Islık çalıp haykırdılar. Ne olduğunu anlamadan biri beni masanın üzerine kaldırdı. Bunu yapacağım milyonlarca yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama işte yapıyordum. Zaten kısa olan tişörtümü biraz daha kaldırıp sutyenimin altına sıkıştırdım. Aubry yanındaki esmeri kendine çekip işi pişirmeye başlamadan önce, kahkaha atarak komik bir şeyler söyledi. Ona gülüp bir yorumda bulunmak üzereyken çıplak göbeğimin üzerine soğuk bir sıvının döküldüğünü hissettim.

"Aaayyy!" diye ciyakladım. "Soğukmuş."

"Affedersin bebeğim, dolapta saklıyorduk," dedi Bobby. *Bobby çooooook tatlıydı.* Bulanık görüşümün ardından Ryan Reynolds'a benziyordu.

"Beni yalayacak mısın?" diyerek flört ettim.

"Tabii ki, bu şerefsizlerden biri denemeye bile kalkışamaz," diye kükredi arkadaşlarının duyduğundan emin olarak. Hepsi kükreyip kahkaha attılar ve sırtına vurdular.

Bobby'nin dilinin göbek deliğimin etrafını yaladığını ve yurkarı doğru ilerleyerek tam göğsümün altında durduğunu hissettim. Orada işi bittiğinde, dudaklarımın arasındaki limonun üzerinde durarak etrafını yaladı ve limonu ağzına atmadan önce tadıma baktı. Yüzümün etrafında gezinip bir süre bana baktı. Öne eğiliyordu ve sarhoş halimle bile beni öpeceğini biliyordum. Ensesine doğru uzanıp dudaklarıyla buluşmak için onu kendime doğru çektim.

“Bu ne lan?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Cole. Kendimi Bobby’den uzaklaştırıp dirseklerimin üzerinde yükselirken kazayla alnımı Bobby’nin alnına çarptım. Alnımı ovalayarak bir kolumda Sasha’yla Cole’un dikildiği yöne doğru baktım. Kızın yüzünde tırmalayıp atmak istediğim tatmin olmuş bir ifade vardı.

“Cooooole,” diye geveleyerek konuştu yanımda duran Aubry. “Dostum, hangi cehennemdeydin? Blake bir saat kadar önce gitmek istedi ama kalıp bir kez olsun eğlenmeye ikna ettim onu.” Gözlerimi kapayıp bedenimi masanın üzerine geri bırakmadan önce Cole’un yüzünün düştüğünü gördüm.

“Bobby, kalkmama yardım eder misin?” diye sordum uyuşuk bir halde.

Beni kollarına alıp kaldırdığını hissettim. Beni taşımasını beklemiyordum. Yalnızca ayaklarım üzerinde durmama yardım etmesini istemiştım, bebek gibi kollarına almasını değil. Düşmemi engellemek için kollarımı boynuna doladım.

“Onu yere bırak Bobby,” diye dalaştı Cole öfkeyle.

“Ah, eski erkek arkadaş sensin demek?” diye pis pis sırıttı Bobby. Kafamı kaldırıp ona baktım ama olduğum yerden tek görebildiğim çenesiydi. Gülümsediğimi biliyordum gerçi ama nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Ona eski erkek arkadaşımı ziyarete geldiğimden başka ne söylediğimi hatırlamıyordum. Eski erkek arkadaşımın tam bir göt olduğunu söylemiş olabilirdim ama başka ne söyledim bilmiyordum.

“Bobby,” diye yeniden uyardı Cole. “Onu yere bırak. Hemen.”

Sesinin tonunu duyunca iki büklüm oldum. “Senin... ona benimle... ne yapacağını... söylemeye hakkın yok...” diyerek geveledim parmağımla Cole’u işaret ederken. Kısık gözlerimi Sasha ve Cole arasında dolaştırarak, “Bobby’nin beni... *arka odaya*... götürmesini istiyorum,” diye tamamladım konuşmamı. Cole hayalarına bowling topu fırlatmışım gibi bakıyordu. *Güzel*.

“Ne... Blake, ne diyorsun?” diye sordu Cole sessizce, sesinde acı vardı.

Bobby'nin kavrayışından sallanarak kurtulup sırtım ona dönük, yüzüm Cole ve Sasha'ya çevrili bir şekilde ayağa dikildim. Yumruk yaptığım ellerimi kalçalarımaya koydum ve aniden kendimi insanlar arasındaki bir karınca gibi hissettim. *Herkes çok uzun.* Aşağıya bakıp daha önce topuklu ayakkabılarımı çıkardığımı hayal meyal hatırladım. Derin, ayıltıcı bir nefes alıp geriye doğru hafifçe sendeledim ve dengemi sağlayan Bobby'nin ellerini omuzlarımda hissettim.

"Blake, hadi gidelim," diye yalvardı Cole.

Kazayla Bobby'nin spor ayakkabısına basarken, "Hayır," dedim ayağımı bir kere yere vurarak. "Affedersin," diye arkamı dönerek özür diledikten sonra yine Cole'a döndüm. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum ve de yanındaki o..." diye bağırdım Sasha'ya işaret ederken. "Sürtükle."

Birkaç ani nefes tutuş sesi ve çocuğun birinin bir yerlerden "kız kavgası" dediğini duydum ama tüm sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sasha elini Cole'un koluna atarken yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes alarak kendimi toparlamadan önce Cole'un onu öfkeyle silkelediğini gördüm.

Gözlerimi yeniden açınca Aubry'ye döndüm. "Aub, hadi gidelim. Geldik, *gördük*," dedim Cole'a bakarak. Bir yarış kazanmışız gibi Bobby'nin kolunu havaya kaldırarak, "Yendik," diye bitirdim sözümü.

Aubry tereddüt etti ama yanımda durdu. Neyse ki benim tarafımı tutuyordu. "Pekâlâ. Millet, her şey çok güzeldi. Her şey için teşekkürler. Cole, seninle konuşabilir miyim?" diye sordu sessizce.

Cole bakışlarını benden ayırmadan, başını bir kere sallayarak onu onayladı. Bana bir buçuk ay önce Maggie'nin evinden ayrılırken baktığı gibi bakıyordu. Bu hatıranın üzerine yaşlar gözlerimi karıncalandırmıştı ama onları bekletiyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyeli bir buçuk ay geçmişti. Onu düşündüğüm kadar beni düşünüp düşünmediğini merak ederek uy-

kusuz gecelerle bir buçuk ay geçmişti. Neler olabileceğini merak ederek bir buçuk ay geçmişti. Uzak mesafe ilişkisini yürütemeyecek kadar güvensiz hissettiğim için kendime yüklediğim bir buçuk ay geçmişti.

Aubry ve Cole yanıma gelene kadar Bobby çoktan bana telefon numarasını vermişti ve ben de çocuklardan sebep olduğum rezalet yüzünden özür dilemiştim. Hepsi gülüp geçerek eğlendiklerini söyledi. Gerçi o an çok daha ayıktım ve açıkça söylemek gerekirse utanmıştım. Sasha köşede dikilirken tek kelime etmedi. Etmesine gerek yoktu. İsteddiği şeyi elde etmişti ve artık sonsuza kadar “o sürtük” olarak tanınacaktı, en azından benim için... Ve Becky için elbette.

“Blake, lütfen konuş benimle,” diye yalvardı Cole ben partiden ayrılmadan önce.

“Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,” diye cevapladım sessizce. “Buraya geldiğim için özür dilerim.”

Yürüyerek uzaklaşırken dirseğimden tuttu. “Lütfen yapma. Lütfen buraya geldiğin için özür dileme. Keşke geldiğini bana söylemiş olsaydın,” dedi üzgün bir şekilde kolumu serbest bırakırken.

Ona dik dik baktım. “Neden? Sasha’yı bu gece becermeye-sin diye mi? Onun yerine yarın geceye kadar mı bekleyecektin?” diye onu payladım. Biliyordum buna hakkım yoktu; o artık bana ait değildi.

İki büklüm oldu. “Blake...” dedi yeniden kolumu tutarken.

Kolumu ondan sertçe çektim. “Hayır. Yapma. İyi olduğuna memnunum. Gerçekten öyleyim. Bir daha geri gelmeyeceğim. Asla.”

Bana ağzı açık bakakaldı. “Bebeğim, lütfen böyle söyleme. Geri gelmemeni istemiyorum ki. Çok özür dilerim,” diye yalvardı hemen.

“Bana öyle seslenme,” dedim gıcırdattığım dişlerimin arasından. “Ve özür dilemeni de istemiyorum. Özür dilenecek bir şey yok.”

Yürüyerek uzaklaştım ve bizi bekleyen taksinin içinde Aubry'yi çoktan sızmış olarak buldum. Cole elleri pantolonunun ceplerine tıktırılmış bir halde hâlâ yolun ortasında bekliyordu. Hüzünlü bir şekilde bana bakıyordu, kırılgan bakışları kalbimde kileri yansıtıyordu. Araba hareket etmeye başlayınca penceremi indirdim.

“Sürtüğünle iyi eğlenceler!” diye bağırdım. Kafasını bozguna uğramış bir halde sallarken gözleri parıldıyordu.

Ertesi sabah Aubry'yle havaalanına gittik. Bu üzgün hatıraları arkamda bıraktığıma memnundum. Beni bir süre kovalayacaklarını biliyordum, hatta sonsuza kadar. *Poposunda gezinen Sasha'nın eli. Kızın boynundaki dişleri. Boynunu öperken kollarını etrafına dolayışı. Seks yaparken çıkarttıkları sesler.* Bu hatıranın etkisiyle tüylerim ürpermişti ve tiksinişmiş bir halde onları başımdan savmışım. En kötüsü de, silmek istediğim hatıraların arasında en öne çıkan şey, ayrılırken gözlerinde gördüğüm acıydı. *Lanet olasıca Cole...*

Eve döndüğümüz gece Aubry bana vermesi için Cole'un kendisine bir mektup verdiğini söyledi. Ona yırtıp atmasını söyledim. O an okumak istemiyordum. *Ya da hiçbir zaman.* Aylar sonra o mektuba neler olduğunu merak etmişim ama Aubry'ye hiç sormadım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Mark'la yaptığımız görüşmeden beri birkaç ay geçmişti ve Cole hâlâ ailesiyle tanışmamıştı, hatta yaşadığını bile söylememişti. Aimee ve Cole bu süreyi birbirlerini daha yakından tanımak için kullanıyorlardı ve bu onlar için harika bir şeydi. Biri onları sokakta beraber görse birbirleriyle yıllardır görüşmediklerini anlamazdı. Kardeş olmaları mı, yoksa ikiz oldukları gerçeği mi ilişkilerini bu kadar özel yapıyordu, emin değildim. Sanki yirmi bir yıl önce bıraktıkları yerden devam ediyorlardı; buna şahit olmak inanılmaz bir şeydi.

Kendi evinin kirası artınca Aimee bize taşınmıştı ama Aubry'yle birlikte kendilerine başka bir yer arıyorlardı. Yanıma za taşınıp da benim nasıl paranoyak olduğumun farkına varınca, kilitli kapılarım, alarm sistemi ve kapıma üç tık kuralımın arasında biraz kaçık olduğumu düşünmüştü. Bana neler olduğunu öğrenmesinden sonra bile, *bana neler olduğunu* tam olarak kavrayamıyordu. Onu suçlayamazdım. Sanırım birçok insan bunu anlayamaz ya da tamamen inanamazdı; kulağa suç dizilerinden bir bölüm gibi geliyordu.

Tekrarlayan kâbuslarım bana bir süredir uğramıyordu ve bu konuda mutlu olmam gerektiğini biliyordum ama aslında beni rahatsız ediyordu. Annemin kan gölünde yatışını hatırlamak

istediğimden değil tabii ama yüzleri hatırlamak istiyordum. Katillerin yüzlerini. Cole benden bir terapistle görüşmemi rica edip duruyordu. Hatırladığım şeyler hakkında konuşmanın yardımcı olacağı konusunda söz veriyordu. Gerçi yıllardır bir terapistle gidiyordum. Bana ettiği tek yardım verdiği uyku ilaçlarıydı. Benim yalnızca hatırlamaya ihtiyacım vardı. Hatırladığımda iyi olacaktım. Hatırladığımda atlatacaktım. Bir hatıra kutusu tutmaya başladım. İçinde Shelley'nin bana bıraktığı fotoğraflar ve son mektubu vardı. Ayrıca bir zaman çizelgesi üzerinde çalışmaya başlamıştım ve hatıralarımı kaydettiğim bir günlüğüm vardı.

Geçenlerde Cole'la birlikte bir ev almayı konuşmuştuk. Büyük bir adım olduğunu biliyordum ama aynı zamanda pişmanlık duymayacağımız bir şey olduğunu da biliyordum. Aimee, ailesinin *Evde Tek Başına* eviyle aynı sokakta yaşadığını söylediğinde Cole bunu oldukça komik bulmuştu. Bunun bir işaret olduğunu söyleyip duruyordu. Ona filmin konusunun ne olduğunu hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyordum. Her pazar ev aramaya çıkıyorduk ve bu bazen oldukça eğlenceli olabiliyordu. Bizi şehrin şirin görünümlü banliyö evlerini göstermeye götürmüşlerdi ama Cole bahçelerinin çok küçük olduğunu düşünüyordu ve hepsinin merdiveni vardı. Bu benim için önemli bir konuydu: merdivenler.

"Bana bir hatırlatsana neden merdivenlerden nefret ediyordun?" diye sordu Cole bir öğleden sonra iki katlı bir evin yanından arabayla geçerken.

"Onlarla bağlantılı duygulardan nefret ediyorum," dedim yanağımın kenarını ısırıp söylediğim şeyin aptallığına gülmesini bekleyerek.

Kıkırdayıp kırmızı ışıktaki beklerken elimi tuttu. "Bebeğim, onlar sadece merdiven. Duyguları yok ki!" dedi gözlerini kırparak.

Derin bir nefes alıp onunla yüz yüze gelmek için bedenimi döndürdüm. "Onlar sadece birer *merdiven* değiller. Sen hiç *tek katlı* bir evde geçen film gördün mü? Merdivenlerin önemi büyük.

Öyle büyük ki hiçbir genç kızın, merdivenlerden inmeden balo eşine doğru yürüdüğü bir sahne görmezsin. Hiçbir gelini, gelinliğiyle koridorlarda gezinirken görmezsin. Onu hep merdivenlerden inerken görürsün. Ana karakterin saldırganından kurtulmak için merdivenleri tırmanmadığı bir korku filmi görmemiştir. Benim durumumda, *gerçek hayatta* ben doğruca saldırganımın kucağına yürüdüm. Merdivenleri indikten sonra. Merdivenleri olan bir ev almama imkân yok. Hayatta olmaz.” Bana uzun bir süre bakarken gözlerindeki keyifli bakış silindi, başıyla beni onayladıktan sonra arabayı sürmeye devam etti. Rahat bir nefes verdim ve evlerden biri dikkatimi çekince pencereden dışarı baktım. Sömürge mimarisiyle yapılmış, pembe giriş kapılı bir evdi ve oldukça güzeldi. İki katlı olması büyük şanssızlık.

Tam bir kara kıştı ve tüm hayatımı burada geçirmiş olmama rağmen bu havaya asla alışamayacağıma yemin edebilirdim. Etrafıma bakıp insan gruplarının sosisli börek* gibi sarılıp sarımalandıklarını görene kadar bunun biraz tuhaf olduğunu düşünüyordum. Öğle yemeği için Cole’la buluşmak üzere Michigan Bulvarı’ndaki minik bir İrlanda restoranına doğru yürüdüm. Yürürken ve topuklu botlar giydiğim için kendime küfrederek buz üzerinde kaymamaya çalışırken Amerika’nın kurumsal, aç akbalarından oluşan sürünün arasında bir adam fark ettim. Direkt olarak bana bakıyor ve kollarımı göğsümde birleştirmeme sebep oluyordu. Neredeyse kel denecek kadar kısa kesilmiş sarı saçları vardı ve çok iriydi. Dikildiği yere doğru yaklaşırken gözlerinin iki farklı renge sahip olduğunu fark ettim. Biri koyu renkti, neredeyse siyah. Diğeri maviydi sanırım.

Bakışımı bu adamdan başka yöne çevirmek istedim, hem de çok fazla çünkü midemin düğümlendiğini hissediyordum ama bakışlarımı bakışlarından ayıramadım. Yanına yaklaştıkça yüzü-

* *Pigs in a blanket*: Bütün sosisin etrafına hamur dolandıktan sonra pişirilerek hazırlanan bir tür hamur işi. —çn

nü daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktım ve koyu renkli gözünün camdan bir göz olduğunu fark ettim. Adımlarım sendeledi ve dizlerimin beni yarı yolda bırakmasını engellemek için en yakınımıdaki duvara tutunmak zorunda kaldım. Beni yakından izleyerek yaslandığı duvardan ayrılırken hâlâ adama bakıyordum. Yeniden hareket etmeye başladığımda botumun sıkıştığı bir yer mi var diye aşağıya bakıp göz kontağını kestim ve yeniden yukarı baktığımda adam ortadan kaybolmuştu.

Telaşla etrafıma bakınıp cam gözlü adamı aradım. Bir aşağı bir yukarı yürüyen çok fazla insan vardı ve onu bulamadım. Gözlerim tek bir insana odaklanamıyordu ama onu hayal etmediğimi biliyordum. Tam orada olduğunu biliyordum. *Bir insan nasıl bu kadar hızlı yürüyebilir? Bu imkânsız... Değil mi?* Ama kişi istese de istemese de, herkesi ortadan yok edebilecek bir mekânda araya kaynamak isteyeniyi yakalayabilmek imkânsızdır.

Restorana vardığımda, Cole'un beni görünce çabucak dağıttığı bir grup genç erkekle konuştuğunu gördüm. Masaya bakıp şarap ve atıştırma malzemelerini çoktan sipariş ettiğini de.

"Geç mi kaldım?" diye sordum onu öpmek üzere uzanırken. Kollarını etrafıma dolayıp beni kucağına oturttuk başımı döndüren bir öpücük verdi.

"Hayır bebeğim, tam zamanında geldin. Ben biraz erken geldim."

Yemeğimizi yerken Glenn Ellyn, Glenview, Wilmette ve diğer pahalı bölgelerde bulduğu yeni evlerin listesini gösterdi.

"Cole, sence de daha küçük, daha ucuz bir ev baksak olmaz mı?"

"Neden?" diye sordu samimi bir kafa karışıklığıyla.

Güldüm. "Çünkü yalnızca iki kişiyiz ve o kadar alana ihtiyacımız yok."

"Yalnızca iki kişiyiz ama şimdilik," diye cevapladı elimi havaya kaldırıp. Her bir parmağımı hafifçe öptükten sonra elimin etli kısımlarına ısırıklar atarak koltuğumda kıvrınmama sebep oldu.

"Bana yine o bakışı atıyorsun!" dedi bir kaşını havaya kaldırarak.

“Hangi bakış?”

Başını yana eğip bana çarpık bir gülümsemeyle sırtıttı. “Blake, restoranın sahibiyle tanışıklığım var ve inan bana, arka odayı biraz ödünç almak istediğimi söylesem sorun etmez,” diye cevapladı kısık bir sesle.

Dudağımı ısırıp kafamı salladım. “Bu iyi bir fikir olmaz.”

Bana hayranı olduğum o gamzesini gösterdikten sonra dudaklarımı öpmek için uzandı ve sonra da özellikle ilgilendiği evlerin listesine döndü. Cole gelecekteki çocuklarımızla futbol oynayacağını ve mangal yakacağını anlatırken bu evlere karşı koymak oldukça zordu. Ne kadar çok istese de henüz çocuk sahibi olmak için hazır değildik.

Aynı günün gecesinde, yatağımızda uzanmış halde o saçlarını okşayarak haberleri izlerken ben de Gayrimenkul Hukuku’yla ilgili bir şeyler okuyordum. Muhabir, organize suç örgütüyle bağlantıları olan bazı adamlar hakkında tanıdık bir davayla ilgili konuşuyordu. Oturuşumu dikleştirdim ve medyaya açıklamalarda bulunan Mark’ı görünce Cole’dan televizyonun sesini açmasını istedim. Hakkında konuştukları kişilerden biri genç bir adamdı; otuzundan büyük olamazdı. İyi görünümlüydü; kumral sarı saçları ve gri, belki de mavi gözleri vardı.

“Connor Benson’ın, geçtiğimiz sonbahar belediye binasının dışında çalışanlardan birine saldırmaktan suçlu bulunan Reggie Isaac’ın suç ortağı olduğu bildirildi. İkisinin de organize suç elebaşı Brian Benson’la bağlantılı oldukları ortaya çıktı. Suçlu bulunurlarsa kamu çalışanına saldırıdan üç yıla kadar cezaya çarptırılacaklar.”

Ekran, Connor Benson’ın adliye binasından çıktığı ve Mark’ın basın mensuplarına açıklama yaptığı görüntüleri gösteriyordu.

Cole’la gözlerimiz fal taşı gibi açık bir halde birbirimize baktık. “Bana mı öyle geliyor yoksa onlar...” dedi.

“Evet, ben de aynı şeyi düşündüm,” diye cevapladım usulca başımı sallayarak.

Spor haberlerine geçtiğinde sesi kısarak bilgisayarımı açtım. Avuçlarımı yüzümde gezdirdikten sonra Google’a dördüncü yaş günümün tarihini yazdım. Bunu daha önce yapmıştım ama şimdi daha fazla bilgiye sahiptim sanırım. Her zamanki gibi, eski arkadaşım Google önüme milyonlarca bağlantı sundu. “Tarihte bugün: California’da kırk bir yaşında bir adam McDonalds’ta yangın çıkararak yirmi bir insanın ölümüne sebep oldu.” İlginç. “Beverly Burns dünyanın ilk kadın Boeing 747 kaptanı oldu.” *Bu olumlu bir haber.* Fakat o sabah evimde olanlarla ilgili resmen hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey.*

Vurulma ve iki çocuğun kaçırılması nasıl olur da bildirilmez? Sonra buldum:

“Camden ve Colleen Wolf’un dört yaşındaki oğulları Nathan Cole Wolf, gecenin bir yarısı evindeki yatak odasından kaçırılmıştır. Ebeveynleri, uyudukları odanın kapısının eve izinsiz giren kişiler tarafından engellendiğini söylüyor. Kızları Aimee, kaçırılma sırasında ebeveynlerinin yanında uyuyordu. Konuyla ilgili herhangi bir bilgisi olan kişilerin acilen şu numarayı aramasını rica ediyoruz.”

Sayfanın alt kısımlarına indikçe arama motorunun Nathan’ın kayboluşuyla ilgili makalelerle dolup taşıdığını gördüm.

Cole’un, sıcaklığıyla bana kalkan olduğunu hissedene dek huçırıklarımı tutmak için iki elimi ağzıma götürdüm.

Cole, “Sorun ne bebeğim?” diye mırıldandı kulağıma doğru.

Titreyen elimle ekranı gösterdim. Daha iyi görebilmek için bilgisayarımı çevirdi ve okurken bedeninin sabitleştiğini hissettim. Makalelerin her birinde ailesinin fotoğrafları vardı. İkisi de gözlerinin altındaki siyah halkalarla yorgun ve çılgına dönmüş görünüyorlardı. Onlar için içim acıdı. Neler çekmiş oldukları-

nı yalnızca tahmin edebilirdim. Çocuklarının başlarının üstüne bir çatıları olsun istiyorlar, onlara yanlışı doğruyu öğretiyorlar, besleyip her gece yıkıyorlardı. Karşıdan karşıya geçmeleri için ellerini tutuyorlar, hastalanmasınlar diye dışarıdaki yağmura karşı onlara kalkan oluyorlar ve onları her gece yataklarına yatırıyorlardı. Çocuklarının, onlar için yarattıkları güvenli ortamdan koparılıp alındığım öğrendiklerinde neler yaşadıklarını tahmin bile edemiyordum.

Cole bilgisayarımı kapatıp komodininin üzerine koyduktan sonra beni kollarının arasına alarak sımsıkı kucakladı. Başımı boynunun kıvrımına sakladım ve kokusunu içime çektim. Keşke bir şey söyleyebilseydim ama acıyı yok edecek hiçbir kelime yoktu. Yüzümü yüzüne doğru kaldırıp onu hafifçe öperken o öpüşümü derinleştirip ağızımı yalayıp yutuyordu. Parmaklarıyla kalçamda ufak daireler çizmeye başlayıp oradan yukarı çıkarak çıplak göğüslerimi avuçladı. Dudakları benimkileri, bedenimi altına almak için hareket edip beni bedeniyle örttüğü zaman terk etti yalnızca. Boynuma kondurulan ısrarcı, ıslak öpücüklerin etkisiyle başımı arkaya attım. Beni okşamaya devam ederek bedenimin her santimini aynı anda kaplarken göğsümde inlediğini hissediyordum. Gözlerime doğrulttuğu bakışının sıcaklığı, yalnızca o anlık olsa da her bir acının unutulduğunu anlatıyordu bana.

Öpücüklerini baldırlarıma taşıırken, sabah tıraşından sonra yüzünde yeni yeni beliren sakalları kıvrınmama sebep oldu. Yüzünü bacaklarımın arasına gömerken kıpırdamayayım diye onları kollarının altına sıkıştırarak bir yandan da göğüslerimle oynamaya devam edip beni kendimden geçirdi. Henüz titremem geçmemişken üzerime doğru diz çöküp içime girdi, adımını inleyerek vücudumun her bir parçasını onu karşılamak için esnetmeme sebep oldu ve kalçasını daireler çizerek hareketlendirirken kalçamı yukarı kaldırarak ona karşılık vermeme sağladı. Bir yandan tatlı işkencesine devam ederken kucağına oturtmak için beni belimden kaldırdığında kollarımı boynuna doladım. Ben

etrafında şiddetle sarsılıp göğsünün üzerine bükülerek yığılana dek hareket etmeye devam etti.

“Teşekkür ederim bebeğim,” dedi beni yatağa geri bırakıp yüzüme narin öpücükler kondurduktan sonra sırtımı göğsüne yaslarken. “Seni çok ama çok seviyorum.”

Bir süre tek kelime etmeden birbirimize sımsıkı sarılıp kaldık. Bize yapılan yanlışlara rağmen birbirimize sahip olduğumuza şükrediyorduk.

“Sen başıma gelen en güzel şeysin Blake. Seni asla bırakmayacağım,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Gülümseyip koluma yaslanan elini öperek cevapladım. Uykuya dalarken yüzümdeki gülümseme hüzünlü fakat umut doluydu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geçmiş

Hukuk fakültesinde nasıl hayatta kalacağımı hiç bilmiyordum, tabii eğer kabul edilirse. Uzun metinler okuyup yazmaktan nefret ederdim. Saatime baktım; henüz sekizi gösteriyordu. Ödevimi daha sonraya bırakmanın iyi bir fikir olduğuna nereden kapılmıştım bilmiyordum. Yatağım sıcacık ve çok rahat görünüyordu. Yastığımda rahatça uyuyan Zack'e baktım. Aubry'nin yüzme arkadaşı ve benim erkek arkadaşım olmasaydı, onu çoktan kapı dışarı etmiştim. Daire kapısının çalındığını duyduğumu sandım, o yüzden kalkıp yatak odamın kilidini açtım. Minik salonumuza ve oradan Aubry'nin yatak odasına doğru baktım. Odasının kapısı kapalıydı ve ışıkları açıktı, yani içeride olmalıydı. Belki de Megan'ı bekliyordu. Sinir bozucu kız arkadaşı aklıma gelince gözlerimi devirdim. Kapı deliğinden bakınca başımdan aşağı kaynar sular döküldüğünü hissettim. Görmek istediğim ve beklediğim en son kişi kapı deliğinden bana bakıyordu.

Kapıyı yavaşça açtım.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum tişörtümün ucuyla oynarken.

"Ziyarete geldim," dedi ters bir şekilde. "Aubry evde mi?"

"Evet," diye cevapladım içeri girmesi için yolundan çekilerek.

İçeri adım atıp etrafa bakındı. Kendi evinin nasıl bir yer olduğunu merak ettim. Oraya hiç gitmemiştim; dediğim gibi uzak durmuştum. Onu gördüğüm zamanların sayısı bir elin parmağını geçmiyordu. Onu her sene Maggie'nin evindeki Noel yemeğinde görüyordum ama yalnızca o kadardı. Kısa saçları gözüme hâlâ tuhaf görünüyordu. Aubry'nin odasına doğru uzun adımlarla yürüyüp kapısını tıklatarak daha önce buraya geldiğini belli etti. Bu benim için yeni bir haberd. Kendi odama gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

"Farklı görünüyorsun," dedi adımımın ortasında donmama sebep olarak.

Arkamı dönüp bakınca beni incelerken ya da bir başka deyişle gözleriyle soyarken buldum onu. Bana attığı bakış, ısıtıcı açık olmasına rağmen ellerimle göğsümde birleştirdiğim kollarımı sıvazlamama sebep oldu.

"Teşekkürler," diye cevapladım omuzlarımı silkerek. "Saçının uzun halini daha çok seviyordum."

Bana gülümsedi, gülümsemesi hüzünlü olsa da içimi eritiyordu. Bu bana ne zamandan sonra bahsettiği ilk içten gülümsemesiydi... Yani oldukça uzun bir zamandan sonra. Omzumun üzerinden bakarken gülümsemesi aniden soldu. Zack kolunu omzuma atarak Cole'a bakıyordu.

"Zack," dedi bir baş selamıyla kendini tanıtip boynuma sokulurken.

"Cole," diye cevap verdi Zack'e gözlerini kısarak bakarken ve yumruk yaptığı ellerini sıktı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Neyse ki Aubry kapısını açtı ve Cole'u sarılarak karşılayıp takım arkadaşı Zack'le tanışıp tanışmadığını sordu. Cole yeşil gözlerini üzerimden ayırmadan tanıştığını söyledi. Suratındaki pis sırıtiştan beni hâlâ gözleriyle soyduğunu anlayabiliyordum. İçin için yanan bakışlarına tepki olarak titredim ve ona umursamadığı, uyaran bir bakış attım. Zack'e dönerek yüzünü görmek için kafamı kaldırdığımda Cola'a dik dik baktığını gördüm. *Harika.*

Bedenimi ona sarılmak için döndürerek, “Zack, ödevimi bitirmem gerek, o yüzden bu akşam dışarı çıkamam. Seni yarın dersten sonra ararım,” dedim sessizce.

Dikkatini bana yöneltti ve elinin tersini yanağımdan aşağı gezdirdi. “Ya da ben de burada kalabilirim,” dedi anlamlı bir ses tonuyla.

Kafamı salladım. “Bu ödevi *yarın* teslim etmem gerek,” diye vurguladım.

Vücudumu kendisine doğru çekip bana nefesimi kesen, oldukça uzun bir elveda öpücüğü verdi. Cole için gösteriş yaptığının farkındaydım ama ona ayak uydurdum. *Daha yarısını bile bilmiyor.* Bir adım atarak kendini benden çekip Cole’a ukalaca gülümsedikten sonra Aubry’ye hoşça kal dedi. Zack ayrıldığında salonumuza doğru yürüyüp, Cole’u birini öldürmek istermiş gibi bakarken ve Aubry’yi kahkahalarla gülerken buldum.

“Of dostum,” dedi Aubry gülmekten kırıılırken. “Bu çok yanlış ama çok yerindeydi.”

“Kahpe kader,” diye sırttım odama doğru yürürken ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Dört yıl önce üniversitenin ilk döneminden sonra ve Duke Üniversitesi’ne yaptığım korkunç ziyaretten sonra tatil için hepimiz eve dönmüştük. Cole ve Sasha’yı gördüğümüzde, Noel alışverişi yapmak için Becky’yle birlikte alışveriş merkezindeydik. Öpüşüyorlardı. Alışveriş merkezinin orta yerinde kızın dili onun ağzını işgal ediyordu. Gün ışığında. Öğürmüştüm, gördüğüm görüntü beni gerçek anlamda kusturacaktı. Onunla *yeniden* takıldığına inanamıyordum. Gerçi en iyi kısmı bu değildi elbette. Biz yanlarından geçerken öpüşmeyi bıraktılar ve Sasha dönüp bana baktı. O tırmanlayıp sökmek istediğim, hatta dişlerinin arasından bir el bombası sokuşturmak istediğim yüzüne yavaş, yılışık bir sırıtış yayıldı.

“Selam Blake,” dedi ses tonundan sevinç damlarken. “Cole’u yeniden piyasaya sürdüğün için teşekkürler. Duke’ta onu ziyarete gittiğinde resmen dünyamı yerinden oynattı. Ah, doğru ya, sen de oradaydın.”

Sanki aynı anda hem midemden hem de göğsümden yumruklanıyormuş gibi hissettim. Bakışlarım Sasha ve yüzünün rengi solarken yer yarıp da kendisini yutsun istercesine bakan Cole arasında gidip geliyordu. Becky beni kolumdan tutup Sasha'ya gevşek bir yollu olduğuyla ilgili bir şeyler söyledikten sonra oradan uzaklaştık. Olaydan hemen sonra alışveriş merkezini terk ettik. Ağlamadım bile. Her ne istiyorsa onu yapabiliirdi. *Ama neden Sasha? Neden o? Neden onu reddedip başka birini bulmuyor ki?* Sonra o gün göl kenarındayken ve Duke'tayken Sasha'nın tüm gün nasıl etrafında dolandığını hatırladım ve karnımı sıkıca tuttum. Tatilin geri kalanında Cole benimle yalnız konuşmayı denedi ama Becky araya girdi. Kız gücü ve birliğine şükrediyordum. O tatilde buna birkaç kez içmiştik. En azından Becky'yle gülümseyerek hatırlanacak kız kıza vakit geçirme fırsatım olmuştu.

Ondan sonra, Cole'un benimle direkt olarak görüşmesini imkânsız hale getirdim. Yani tam olarak değil tabii. Ondan nefret ediyor olsam da arada bir mesajlaşıyorduk. Kapımdaki sesli tıklama beni günümüze döndürdü.

"Ne?" diye seslendim.

"Kapıyı aç lütfen," dedi Cole yalvaran bir ses tonuyla.

"Cole, git başımdan. Yapacak çok ödevim var ve senin saçmalıklarını çekecek halim yok."

"Bırak da içeri gireyim. Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Beni şu an rahatsız ediyorsun zaten. Git. Başımdan."

"Lütfen Blake."

"Neden etrafta bir gezintiye çıkmıyorsun? Sana eşlik edecek bir kız bulabilirsin. Aslında, ben bulacağından oldukça eminim."

"Blake... Lütfen."

Yalvarmalarını duymazdan gelip kulaklıklarımı takarak bangır bangır müzik listemi çaldım.

Saate baktığımda yorgun düşen gözlerimi ovalıyordum; gece yarısını geçmişti ve gözlerimi zor açık tutuyordum. Alicia Keys kulağımda çalmaya başladığında inleyerek kulaklıklarımı çıkarıp onları masanın üzerine fırlattım. Alicia Keys'i seviyordum,

gerçekten ama her üzgün şarkı onu düşünmeme sebep oluyordu. Ödevimi yazıcıdan çıkardıktan sonra gerinmek ve su almak için ayağa kalktım. Kapımın kilidini açıp Cole veya Aubry hâlâ buralarda mı diye merak ettim. Kapımı açınca Cole'u kapımın önünde uzanmış halde buldum. Üzerinden geçip kafamı eğerek ona baktım. Uyuyordu. Odamın dışında uykuya dalmıştı. *Bu ne şimdi?* Ayak ucumda Aubry'nin odasına yürüdüm ve kapısını usulca açtım.

"Aubry?" diye fısıldadım.

"Efendim?"

Odanın diğer ucundaki çalışma masasında oturuyordu, ben de o tarafa yürüdüm.

"Cole kapımın önünde yerde uyuyor," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek.

"Evet, biliyorum. Yorgun olduğunu söyledi, ben de koltukta yatabileceğini söyledim ama seninle uyuyacağını söyledi." Ben gözlerimi devirirken devam etti. "Yatağını onunla hayatta paylaşmayacağını söyledim. Seninle aynı çatının altındayken ayrı yataklarda uyuyamayacağını söyledi. Noel zamanı bunu zaten yaptığını söylediğimde, bunun onun için cehennem gibi olduğunu söyledi."

Göğsümde huzursuz bir acı hissettim. "Ne yapayım? Onu orada bırakamam."

Aubry omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu uyandırırsan senin yatağına geçecektir ama."

Nefesimi verdim. "Kahretsin."

Odama geri dönüp Cole'un uyuyan bedenini görünce iç geçirdim. Birkaç derin nefes aldıktan sonra yanı başına diz çöktüm. Onu sarsabildiğim kadar şiddetle sarstım. Cole'u sarsmak, tuğla dolu bir çuvalı yerinden oynatmaya benziyordu; yerinden kımıldamıyordu ve onu uyandırmak için bedenimin tüm ağırlığını kullanıyordum.

"Cole," diye bağırmaya başladım onu sarsmaya devam ederken. *Uykusu nasıl bu kadar derin olabiliyor?*

Yeşil gözleri birden açılıverdi ve fişek gibi doğrulurken kafasıyla kafama çarptı. İkimiz de iki büklüm olup kafamızı ovuşturduktan sonra ben gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve odama yürüdüm. Yatağa girdim ve Cole'un beni takip edip kapıyı kapayarak arkasından kilitleyişini izledim. Boxerına kadar soyunmaya başlayınca gözlerimi başka yöne çevirdim ve yatakta yanıma yerleşti.

"Kendi tarafında kal," diye uyardım uzanıp gece lambamı kapatırken.

Sessiz kıkırdayışı yatağı sallayınca kendimi yataktan düşme-yeceğim bir noktaya kadar ondan uzaklaştırdım.

Ertesi sabah telefonumun çalmasıyla uyandım. Gözlerimi yavaşça açıp aşağıya, karnımın üzerine uzanmış kola baktım. Öfkemi kontrol edebilmek için birkaç kez dişlerimi gıcırdattım. Hayatıma öylece apar topar girip altüst edebileceğini mi sanıyordu? Ağır kolunu üzerimden atıp yataktan kalktım.

"Günaydın," dedi arkamdan yumuşak bir sesle.

"Günaydın," diye kısaca cevapladım. "Benim gitmem gerek. Gerçi Aubry'nin öğlene kadar dersi olduğunu sanmıyorum."

Dün gece çıkardığım kıyafetleri alarak banyoya gittim. Ben üzerimi değiştirmeyi bitirdiğimde Cole içeri girmişti. Ben makayajımı yaparken arkamda dikiliyordu ama dişlerimi gıcırdatma-ya rağmen ona belli etmedim. Zack beni almak için kapıyı çaldığında mutfakta kahve yapıyordum. Bazı günler ders saatlerimiz çakıştığı için aynı arabayla gidiyorduk. Ben bulaşıkları hallederken ona simitlerimizi hazırlamasını rica ettim. O kendi simidine bolca krem peynir boca ederken oturup suratıma tiksinen bir ifade yerleştirmeden izlemeye çalıştım. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Cole mutfakta belirip Zack'le bana bakakaldığında havadan sudan konuşuyorduk. Öfkelenmiş suratına kocaman gülümseyerek baktım.

"Bu sabah neden bu kadar mutlusun prenses? Yanında uyumamı mı özlemişsin yoksa?" diyerek pis pis sırttı Cole.

Ağzım öyle bir açık kaldı ki çenemin düşüşünü duyabilirdi-

niz. O kadar kötüydü. Dudağımı ısırp gözlerimi kısıarak ona baskarken simidimi tabağımdan aldım.

"Gidelim Z," dedim kaldırmak için kolunu çekerken.

Zack'in kafasının karıştığı yüzünün her halinden belli olurken, "Seninle birlikte mi uyudu?" diye sordu.

"Benimle *birlikte* uyumadı. Benim odamda uyudu," dedim sabahımı dram dolu bir kavgaya dönüştürmekten kaçınarak. O anda Cole'dan nefret ediyordum.

"Yatağında seninle uyumasına izin mi verdin?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Başımı geriye attım ve derin bir nefes verdim. "Z, sen ciddi misin?"

"Evet, şu an çok ciddiyim," dedi kollarını birleştirerek.

"Evet, benimle aynı yatakta yattı ama hiçbir şey olmadı. O bir tarafta uyudu, ben de diğer tarafta," dedim alnımı ovuştururken ve Cole tek bir gıdıklama sesi çıkardı. *Göt herif.*

"Hmm," diye cevapladı Zack kapıya yönelmeden önce. Omzunun üzerinden Cole'a ölümcül bir bakış attı. "Gidelim bebeğim. Geç kalacağız."

Cole'a bakınca Zack'in sevgi ifadesi yüzünden çenesinin gerildiğini gördüm. Dışarı çıkarken ona parmak çekip kapıyı arkamızdan kapadım. Okula giden yolda Zack, Cole'la olan geçmişimiz hakkında beni sorguya çekmek istedi. Cole'u etrafımda görmek istemediğini, en azından evimde kalmasını istemediğini söyledi. O bir süre konuştu durdu; benim tek duyduğumsa *Charlie Brown* çizgi filminde, öğretmenin konuşması yerine konulan o sestti. Bir süre pencereden dışarı bakıp okuldan eve dönerken Zack'ten nasıl ayrılacağımı düşünmeye başlamıştım.

O günün ilerleyen saatlerinde evin kapısından girince Cole ve Aubry'yi salonumuzda konsol oyunu oynarken buldum.

"Aubry, seninle bir dakika konuşabilir miyim? Lütfen..." dedim kitaplarımı odama bıraktıktan sonra.

"Elbette Kovboy. Üç dakika bekleyebilir misin? Oyun neredeyse bitmek üzere," diye cevapladı gözlerini televizyondan ayırmadan.

“Onunla neden burada konuşamıyorsun? Ben aldırmam,” dedi Cole başparmağıyla kumandaya ardı ardına basarken.

“Bu iki kişinin arasında olması gereken bir konuşma olacak Cole,” dedim gözlerimi devirdikten sonra mutfığa yönelerek.

Oyunları bittiğinde Aubry mutfakta yanıma geldi ve ona sessizce Zack’ten ayrıldığımı söyleyip Cole’a hiçbir şey söylememesini tembihledim. Zack arkadaşı ve takım arkadaşı olduğu için yalnızca Aubry’yi bilgilendirmek istemiştım. Cole’a gelince, kendisi Kuzey Carolina’ya dönerken erkek arkadaşım-la mutlu olduğumu sanmasını istemiştım. Onunla kurduğum bağı hiçbirıyla kuramadığım için bir adamdan daha ayrıldığımı bilmesine gerek yoktu. Kendime henüz doğru erkeğı bulamadığımı söylemeye devam ediyordum. En kötü kısmıysa onu kendimden uzaklaştırmadan önce doğru erkeğı çoktan bulmuştum.

Sonraki gece bizimkiler bir partiye gitti. Beni de gitmeye ikna etmeye çalıştılar ama onlara Zack’in partilerden nefret ettiğini ve onsuz gidemeyeceğimi söyledim. Aubry bana manalı bir şekilde baktı ama Zack’in parti adamı olmadığını biliyordum, o yüzden oraya gitmeyecekti. Boktan şansım olmasaydı harika bir plan olacaktı, gerçekten.

Saat on birde kapıdan içeri daldıklarını duyup yatağımda oturur pozisyona geçerek kitabımı bir kenara koydum. Kısa süre sonra Cole adımı bağıırıp kapımı yumruklamaya başladı. Ayağı kalkıp usulca ayaklarımı sürüyerek ve sarhoş olmaması için dua ederek kapıya gittim. Onu, kolunun ön kısmını kapının kasasına yaslamış, yeşil gözleriyle bana bakarken buldum. Arkasında, yüzünde aynı ifadeyle kollarını göğsünde birleştirerek dikilen Aubry’yi gördüm. *Ah, siktir.*

“Nasil gitti?” diye ciyakladım. Tamamen benimle alakalı olduğunu bildiğim halde bunun benimle bir alakası olmamasını umdum.

“Bana Zack’ten ayrıldığını neden söylemedin?” diye sordu gözlerini kısarak.

İç çektim. "Cole, bu seni ilgilendirmez. Ne oldu? Canını mı yaktın?"

"Hayır. Yakmak istedim. Yapacaktım. Aub olmasaydı bu gece o pisliği öldürmüş olabilirdim."

İç geçirmeden önce ellerimi sıvazlayarak yüzümden aşağı indirdim ve yeniden ona baktım. "Ne oldu?"

"Partideydi, kızın biriyle konuşuyordu. Kızın elleri rahat durmuyordu ve onun da hoşuna gidiyordu. Bu konu hakkında onunla yüzleştim ve bana ondan ayrıldığını söyledi. Ona inanmadım. Kızın önünde artistlik yaptığını sandım."

"Birbirlerini sağa sola itip durarak her şeyi devirdiler. Farkına varınca, Cole Zack'e yumruğu indirmeden önce onlara yetiştim. Ona bunun doğru olduğunu söyledim ve oradan ayrıldık," diye bitirdi Aubry konuşmasını keyfi kaçık bir şekilde.

Kafamı salladım. İnanılmaz. "*Benim* erkek arkadaşımı, konuştuğu kızın kendisine dokunmasına izin verdiği için mi pataklayacaktın? Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu senin? Bu sana birini hatırlatmıyor mu?"

"Bu farklıydı, kahretsin. Bunun peşini ne zaman bırakacaksın?" diye yalvardı Cole öfkeyle.

"Belki ayrılığımızdan birkaç hafta sonra Sasha seni ziyarete geldiğinde dünyasını sarsmanı unuttuğum zaman. Belki o lanet olasıca partideki görüntünüz gözümün önünden silindiği zaman. Belki de BUNDAN aylar SONRA dilini senin boğazına kadar indirdiğini görmeyi bıraktığımda," diye çıktım. Rengi attı ve derin bir nefes aldı. "Koltukta, yerde ya da Aubry'nin yatağında yatabilirsin. Nerede uyuduğun umurumda değil ama bu gece benim yatağımda uyumuyorsun," diye devam ettim.

Cole başıyla usulca onayladı. "Yerde yatacağım... Yatağının yanında."

Alaycı bir kahkaha attım. "Bunu ne zaman aşacaksın? Neden yatağı müsait mi diye Sasha'yı bir aramıyorsun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun Blake? Bir hata yaptım. İncinmiştim. Bu konuyu yeniden açmayı bırakır mısın? Üzgünüm.

Hayatımın sonuna kadar da üzgün kalacağım. Kahretsin.”

Topuklarımın üzerinde dönüp yatağa yürüdüm. Varamadan arkamda bir gümbürtü işittim. Kalbim hızla atmaya başladı ve ne bekleyeceğimi bilmeden irkilerek arkama baktım. Cole’u yanı başımda dizlerinin üzerine çökmüş bir halde bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Döndüğümde belimden aşağısına sıkıca sarılıp başını karnıma bastırdı.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye sordum kollarını üzerimden koparmaya çalışırken.

“Lütfen affet beni Blake. Lütfen. Yalnızca bir defa o gece oldu. Sonra alışveriş merkezindeyken Sasha biraz...”

“Biraz ne?” diye araya girdim. “Sen fark edemedin dilini ağzına mı daldırıverdi?”

Sızlandı ve bana daha sıkı sarıldı. “Blake, lütfen. Sensiz çaresizdim. Uzun bir süreden sonra seni ilk defa görecektim ve son görüşmemizde kalbimi ikinci kez yerinden söküp atmıştın. Yanlış kararlar aldığım için üzgünüm ama sensiz çok yalnız, kederli ve dengesizdim,” diye kendini savundu.

İç geçirdim. “Sorun yok Cole. Seni affediyorum. Lütfen bırak beni. Yine de yerde uyuyorsun.” Beni bıraktı ve ben yatağıma kıvrılıp ışıkları söndürürken o da yatağımın yanına yerleşti.

Ben uyumuş olduğunu sanırken, “Blake?” diye fısıldadı daha sonra.

“Ne?”

“Seni seviyorum... Sandığından daha çok,” dedi kısık bir sesle. Yaşların gözlerime battığını hissettim. “Uykuna dön Cole.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Günümüz

“Shelley Teyze,” diye sesleniyorum. “Seni görmek isteyen bir adam var.”

“Hemen geliyorum,” diye bağıryor.

Tüm sabahı bu gecenin bingo misafirleri için ekmek ve kurabiye pişirerek geçirdi. Yorgunluktan öldüğünü görebiliyorum. Kemoterapi onu son zamanlarda her zamankinden daha çok yoruyor. Bingo dışında çok fazla şey yapacak enerjisi yok. Artık komşusu Phoebe'yi güçlükle ağırlıyor. Sanırım saçını kaybettiği için utanıyor. Shelley Teyzemin yaşında olup onun gibi görünseydim, utanacak hiçbir şeyimin olmadığımı düşünürdüm. Bana yaşını hiç söylemedi ama Phoebe ve bingo oyuncularının çoğunluğunun altmış yaşlarında olduğunu biliyorum, o yüzden onun da o yaşlarda olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca dinlediği müzik yüzünden de bu kaniya varmıştım ki ben de aynı müziği dinlediğimden, on üç yaşındayım, bunun pek bir değeri kalmıyor.

Bingo âlemi dışında çok insan tanıyor gibi görünmüyor ve o insanların çoğu da Phoebe'nin arkadaşlarından oluşuyor. Ziyarete gelen adam diğerlerinden daha genç. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyorum ama kırışıklıkları yok. Bana bakışları bir acayip ve bu beni biraz rahatsız ediyor. Onu içeri davet ediyorum ama verandada beklemesinin daha iyi olacağını söylüyor. Shelley Teyzeye bağıryorum ama gelmediğinden gidip onu getireceğimi söylüyorum. Adam verandadaki sallanan sandalyeye oturuyor.

"Shelley Teyze, adam hâlâ dışarıda seni bekliyor," diyorum mutfağa girince.

"Ah, hayatım, ben onu tamamen unuttum. Kim gelmiş? Bob mu?"
Bob, benim değişimle Bingocularardan biri.

"Hayır, bu genç bir adam," diye cevaplıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve biraz paniklemiş görünüyor. Önlüğünü acele içinde bir kenara fırlatarak, "Ben hemen döneceğim," diyor. "Fırına bak."

Adamın kim olduğunu merak ettiğim için tel kapının kapandığını duyana kadar bekleyip bir şeyler duyabilmek umuduyla ayakucumda salona gidiyorum.

"Ah bebeğim," diye ağladığını duyuyorum.

"Buraya gelmemem gerektiğini biliyorum ama seni görmem gerekti," diyor adam tıkanmış bir sesle.

"Geldiğine sevindim," diye cevaplıyor Shelley usulca.

"Çok büyümüş. Tıpkı ona benziyor," diyor adam boğuk bir sesle.

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Bazen çok zor oluyor," diye hıçkırıyor.

"Üzgünüm anne," diyor adam. "Zor olduğunu biliyorum."

Fırının alarm sesini duyunca mutfağa koşuyorum. Fırın eldivenini takip soğuması için ekmeği dışarı çıkarıyorum. Gerçekten daha fazlasını duymak istiyorum ama geri gitmek istemiyorum. Shelley Teyzenin alarm sesini duyduğunu biliyorum; oldukça sesliydi. Adamın ona neden anne dediğini merak ediyorum. Beni nereden tanıdığını merak ediyorum. Büyümüş olduğumu söylediğine göre beni küçükken görmüş olmalı. Ama ben onu gördüğümü hatırlamıyorum. Peki, kime benziyorum?

En kötü kısmıysa Shelley Teyzeye ne zaman bir şey sorsam bana kaçamak cevaplar vermesi. Onu akşam yemeğine davet edecek mi merak ediyorum. Belki kalırsa kim olduğunu öğrenebilirim ama kalacağından şüpheliyim. Burada olmaması gerekiyormuş gibi konuşuyor. Taburelerden birine oturup dirseklerini ahşap masaya yaslayarak ekmeğin soğuyuşunu izliyorum. En iyi ekmeği Shelley Teyze yapar. Bana nasıl yapılacağını öğretti ama benim yapacak sabrım yok. Sabırlı olmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor. Ayrıca beni artık buralarda olmayacağı zamanlar için hazırlıyor.

Bu sözleri söylediğinde ondan nefret ediyorum. Beni bırakmasını istemiyorum. Gerçekten sahip olduğum tek insan o. Okuldan ve dans-tan birkaç arkadaşım var ama onları yalnızca oralarda görüyorum. Komşularımızın hepsi yaşlı ve Phoebe dışında çoğu, çok uzaklarda yaşıyor. Phoebe sokağın aşağısında kalıyor ve bizim evden yalnızca otuz üç adım uzakta. Biliyorum çünkü evine her gidişimde sayıyorum. Burarlarda gittiğim en uzak ve en yakın yer. Önceden, torunları geldiğinde, üç kilometre aşağıdaki Thelma'nın evine giderdim. Torunları artık ergenlik çağına girdiğinden büyükanneleriyle takılmak için fazla havallılar. Her şekilde, Shelley Teyze sahip olduğum tek aile. Burası sahip olduğum tek ev.

"Ekmek pişti mi?" diye soruyor mutfığa yeniden adım attığında.

Ona baktığımda ağlamış olduğunu anlıyorum. Mavi gözleri parlaltılı ve yüzü şişmiş.

"Sen iyi misin?" diye soruyorum endişeyle.

Bana kederli bir şekilde gülümsüyor. "İyiyim. Arkadaşımı uzunca bir süredir görmüyordum. Benim için çok değerlidir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha önce neden gelmedi?"

"Geldi ama işleri yüzünden bazen uzakta kalması gerekiyor."

Anlamamış olmama rağmen başımla onaylıyorum.

Gecenin geri kalanını, beraber yaşadıkları anıları anlatan Bingocularla beraber geçiyor. Shelley Teyze de onlarla birlikte gülüyor ve bu beni gülümsetiyor. Çok sık gülümsemez. Yani gülümser ama sanki eksik bir şeyler ya da birileri varmış gibi buruk bir gülümsemesi vardır genelde. Arkadaşlarının hiçbiri, Shelley Teyzemin ailesinin konusunu açmıyor. Evin içinde de benim fotoğraflarım ve onun küçüklük fotoğrafları dışında hiç fotoğraf yok.

Hiç âşık olup olmadığını soruyorum ve bana kocaman gülümseyerek olduğunu söylüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Bana minik bir gülümseme bahşedip yanağını okşuyor. "Bazen sevdiklerini korumak için canını yakan şeyler yapmak zorunda kalırsın." Kaşlarımı çatıp cevabını düşünüyorum ama benim için hiçbir şey ifade etmemiş olsa da onu bu konuda sorguya çekmiyorum.

Ona çocukları olup olmadığını hiç sormuyorum. Olmuş olsaydı burada yaşadığım son on yıl boyunca onlarla tabii ki tanışırdım. Haftalar geçtikçe Shelley Teyze daha da güçsüzleşiyor. Her gün manası olmayan bir şeyler hakkında mırıldanıyor. Bir gün hayatımı anlayabileceğimi söylüyor. Bana diğerlerini kendinden önce tutan bir adam bulursam onu bırakmamam gerektiğini söylüyor.

“Seni gözetecek bir adam bul. Aklında yalnızca tek bir düşünce olan adamın biriyle yetinme. Yemek yemekten hoşlanmıyorsa bir sorunu var demektir,” diyor beni güldürerek. “Seni kendinden önce tutmalı, her daim,” diyor bana. “Seni, senin onu sevdiğinden daha çok sevmeli.” Bu son söylediği kafamı biraz karıştırıyor ama soru sormuyorum.

Başboş konuşmaları, yatılı hemşiremiz bana ilaçların kafasını biraz karıştırdığını söyleyene dek bir hafta boyunca sürüyor. Bir gece Shelley Teyze onunla birlikte yatağına uzanmamı istiyor. Yorgun, titrek ellerle uzun saçlarımı sıvazlayıp yüzümü okşuyor.

“Aştan korkmamalısın Blake. Başından neler geçerse geçsin, âşık olmaktan korkma. Bizi olduğumuz gibi tutan tek şey âşık olmaktır. Âşık olmasak çektiğimiz acının bir değeri olmaz. Acı çekiyor olmasak hayatın bize sunduğu güzelliklerin değerini bilmeyiz. Bazen hayatın seni yere serdiğini sansan da kendini toparlamak zorunda olduğunu öğrenir ve savaşırsın. Seni seviyorum Blake. Burada olup söyleyemesem de seni daima seveceğim,” diyor zayıf bir şekilde nefes alarak.

“Ben de seni seviyorum Shelley Teyze,” diye fısıldıyorum gözlerimden yaşlar akarken.

Elleri hâlâ saçlarımda ve kafamı kaldırıp bakınca gülümseyişini görüyorum. Mutlu bir gülümseme. O gece onun yatağında uyuyorum. Ertesi sabah duş almaya kalkarken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum, saçlarımı kurutup üzerimi değiştirdikten sonra odasına geri geldiğimde hemşire bana Shelley’nin öldüğünü söylüyor.

Phoebe on dakika sonra geliyor. Birkaç gün onunla kalmam gerektiğini söyleyene kadar birkaç saatliğine kendimi odama kilitliyorum. Shelley Teyze cenaze ve defin işlemlerine hazırlanmak için gidiyor. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. O günler benim için bulanık. Omzumda onlarca el hissediyorum. Yüzlerce “Başın sağ olsun” dileği du-

yuyorum. Hatırladığım tek şeyse kalbimdeki boşluk hissi ve yeniden yalnız kaldığımı düşünüyorum olmam.

Phoebe, beni Bayan Parker'ın evine bırakacağı için toparlanmamı rica ediyor ama içimde hâlâ boşluk var. Bayan Parker'ın evine gidip diğer çocuklarla tanıştığımda kendimi evimde hissediyorum ve kalbim yeniden sevgiyle dolmaya başlıyor azar azar.

Shelley'ye bana o hafta verdiği tavsiye için müteşekkirdim ve tavsiyesini hâlâ hatırladığım için memnundum. O geceki mutlu gülümsemesini düşünmek buruk da olsa gülümsememe sebep oldu. Şimdi geçmişe baktığımda, cenazesi ve defni sırasında bilincim daha yerinde olsaymış diyordum. Gelen insanların yüzlerini hatırlayabilmiş olmayı diliyordum. Ona anne diyen adam orada mıydı merak ediyordum. Mark orada mıydı merak ediyordum. Bana bıraktığı mektubu düşündüm, yakmaya karar verdiğim mektubu. Bana teyzem olmadığını yazmıştı. Teyzem olabilmesi için daha genç olması gerektiğini ben de fark etmiştim ama asla bilemezdim. Kim olabileceğini bilemiyordum. Tabii...

Düşüncelerim ev telefonunun sesiyle bölündü. Sızlanıp açmak için uzandım. Cole bir süre önce işe gitmek için evden ayrılmıştı ve Aubry ile Aimee de bu hafta evde değillerdi. Hangisinin aradığını merak ettim. Ya da belki Becky'ydi. Arayanın kimliğine baktım. Özel Numara yazıyordu. Çağrının sesli mesaja düşmesine izin vermeyi düşündüm ama merak içimi kemiriyordu her zamanki gibi.

"Alo?"

"Blake, sen misin?" diye sordu kaba bir erkek sesi.

"Kim arıyor?"

"Babasının eski bir arkadaşı," diye cevapladı içimi ürperterek.

Bu da ne?

"Blake'in bir babası yok," diye cevapladım olabildiğince düz bir sesle.

Kahkaha atıp ciddi şekilde öksürdü. Sigara kullandığını anlayabiliyordum. "Herkesin bir babası vardır tatlım. Blake'le konuşmama izin ver."

"Blake'in babası öldü beyefendi. Lütfen burayı tekrar aramayın," dedim kapamadan önce.

Beynime yükselen kan yüzünden yüzümün yandığını hissederken telefon yeniden çaldı. Özel Numara. Titreyen ellerle cep telefonumu alarak aklıma gelen ilk kişiyi aradım: Mark. Hızlıca aldığım telefonu ve adamın bana neler söylediğini anlattım. Bana Bruce'u, eski güvenlik görevlimi, gönderdiğini ve beni beş dakika içinde alıracakını söyledi. Kabul ettim ve hızlıca giyinmeye başladım. Giyinme dolabımdayken telesekreterin sesini duydum ve aynı adamın sesi yeniden odanın içine süzüldü.

"Blake, telefonu aç," dedi kalm ses. "Baban ölmedi. Yalnızca bulunmak istemiyor... Ama seni ona götürebilirim." Midem yere çakıldı ve nefesimi toparlayabilmek için kapının çerçevesine yaslandım.

Bu insanlar neden beni rahatsız ediyordu? Bilgilerimi nereden öğrenmişti?

"Blake, oğlana ne oldu? Catherine?"

Nefes alamıyordum. Deniyordum ama yapamıyordum. Ağzımdan yalnızca hıçkırıklar çıkıyordu. Bacaklarım sonunda işleme-ye başlayınca telefonuma doğru koştum.

"Alo?" diye bağırdım. "Alo?" Ama hattın diğer ucu sessizdi.

Dairenin kapısından gelen yüksek tıklama sesiyle yerimden sıçradım. Derin birkaç nefes alıp odamdan dışarı çıktım. Kapı deliğinden bakıp diğer tarafta uzun sakalları, dağınık kırçilli saçlarına karışmış olan Bruce'u gördüm. Kapıyı açtığımda beni merakla inceledi. Bakışımı yere, darmadağın olmuş giysilerime çevirdim. Uzun, siyah denizci paltomu kapıp üzerime geçirdim. Şimdilik böyle idare edebilirdim.

Bruce'tan bana bir dakika vermesini rica ederek odama ko-

şup telesekreter cihazını kaptım. Mesajı Mark'a dinletmeliydim. Ofisine vardığımda Skipper'a kaydolma zahmetine bile girmedim. Doğrudan Mark'ın ofisine daldım. Kafasını rahatsız olmuş bir şekilde kaldırıp bana baktı ama beni görünce ayağa kalktı. O bana ulaşmadan ben bir yere oturdum çünkü etkisinde olduğum adrenalin tükenmek ve dizlerimi güçsüzleştirmek üzereydi.

"Sen iyi misin? Bana cihazı ver," dedi elimden alarak. "Sana biraz su getireyim."

O bana su getirirken ben de adamla aramızda geçen konuşmanın nasıl olduğunu anlattım. Cihazı fişe taktı ve sesi duyduğumda kulaklarımı tıkayıp yere baktım. Adamın konuştuklarını yeniden duymaya katlanamazdım. Mark'a baktığımda yüzünün rengi resmen atmıştı.

"Kim o?" diye sordum fısıltı bile denemeyecek kadar kısık bir sesle.

Sanki kurşunlanmış gibi omzunu kavrayıp yerine gömüldü. Bana cevap vermedi. Yalnızca yüzüme boş boş baktı.

"Bu doğru mu? Babam hayatta mı?"

Nefes verdi. "Baban... Şu an onun hakkında konuşamam," dedi ofisine göz gezdirirken bana gizli bir mesaj aktararak. *Hay kahretsin. Bu kötü.* "Ama uzun zamandır hayatta değil," dedi ama gözleri bana başka bir hikâye anlatıyordu, artık bilmem gereken bir hikâye.

Başımla onayladım. "Evet, bana söylemiştin," dedim oyununa eşlik ederek. "Her neyse, yalnızca bunu duymanı istedim. Kim olduğunu biliyor musun?"

Başıyla onayladı ama tek kelime etmedi. Sesimizin dinlendiğini ya da kayda alındığımızı biliyordum, o yüzden daha fazla soru sormadım.

"Mark..." diye fısıldadım. "Cole..." dedim kelimelerimin arasında derin nefesler alıp yaşların gözlerimde kalmasını amaçlayarak. "Bana bir şey olursa..." Hıçkırığımla tıkaandım. "Lütfen ona göz kulak olur musun?" diyerek ağladım.

Mark bana üzgün gözlerle bir süre baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Blake," dedi yumuşak bir tonda. "İkinize de her daim göz kulak olacağım."

"Bana söz ver Mark. Başıma bir şey gelirse diye, bana söz ver," diye sızlandım. Hıçkırıklarım artık kontrolüm altında değildi. "O ne derse desin, peşine iki güvenlik görevlisi takmalısın. Söz ver bana," diye haykırdım.

"Söz veriyorum, söz veriyorum. Hiçbir şey olmayacak," dedi acı bir şekilde.

"Çoktan oldu ama," diye cevapladım zayıf bir şekilde. "Çoktan oldu."

Beni düzeltmedi. O da benim gibi kontrol edemediğimiz ve benim anlayamadığım şeyler olduğunun farkındaydı.

"Öğle yemeğine çıkmak ister misin?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmedim. Ofisinden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum. Belki daha özgürce konuşabileceğimiz bir yere giderdik. Cole'a bir mesaj yollayıp Mark'la öğle yemeğine çıktığımı söyledim. Neler olup bittiğini ona mesajla haber veremezdim, yoksa işinden erken çıkardı. Bruce'tan, ona fark ettirmeden iki adamını Cole'un peşine takmasını istedim.

Mark'la birlikte, en azından bana göre en iyi kalın hamur pizzanın yapıldığı Lou Malnati'nin Pizzacısı'na geldik. Restoranın arka köşesindeki küçük bir masaya oturup büyük boy peynirli pizza ve birer gazoz siparişi verdik.

"Yani şimdi seninle nasıl bir bağlantımız olduğunu anlattığın kısma mı geldik?" diye sordum.

Mark güldü. "Asla vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Yok," dedim acı bir gülümsemeyle başımı sallayarak.

"Blake, kim olduğum önemli mi? Sizi gözettiğimi biliyorsun."

"Aynı zamanda bizi kaçırmalarına yardım ettiğini de biliyorum," diye cevabı yapıştırdım bir kaşım havada.

"Pes!"

"Mark, ciddi olalım. Sen niye işin içindeydin?"

İç geçirdi ve cevap vermeden önce bir süre gözlerini kapattı.

“Gençtim, çok genç. Sanırım yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu söyleyebiliriz. Hayatımın, bir yandan doğru şeyi yapmak diğer yandan da havalı olmak istediğim bir noktasındaydım. Erkek kardeşimin başı her daim adaletle dertteydi; ben öyle değildim. Sizi kaçıran adamlar, korkunç şeylere bulaştılar. Kahrolsun, tüm ailem korkunç şeylere bulaştı. Bir gece onu aramak için eve geldiler. O evde olmadığı için beni aldılar. Başta durumun oldukça havalı olduğunu düşünmüştüm çünkü bir süreliğine erkek kardeşimin yaşadığı hayatı yaşayacaktım. Sonra, bana bir silah doğrultup Camden’in nerede yaşadığını sordular. Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım. Camden’in nerede yaşadığını herkes bilirdi. Beni bırakacaklarını düşünerek onları oraya götürdüm. Bırakmadılar. Nathan’ı kaçırıp beni onunla birlikte kamyonetin arkasına taktılar. Diğer ikisinin lideri olan adam sizin eve doğru sürdü,” diyerek duraksayıp gazozundan bir yudum çekti, gözleri sulanmıştı. Gazozun asidinden mi, yoksa hatıranın etkisinden mi emin olamadım. Boğazını temizlemeden önce, “Onlar...” diye başladı boğuk bir sesle. “Nathan tüm yol boyunca ağladı. Ailesine sesleniyordu. Ona yardım etmem gerekiyormuş gibi bana bakıp durdu ama ne yapabileceğimi bilmiyordum. İkimizi de öldürtmek istemiyordum. Sizin eve vardığımızda kamyonetten çıkmama izin vermediler. Ne yapacaklarını arabanın içinde konuşuyorlardı. Babanı fidye için kaçıracaklardı. İçeride kimseyi öldürmeyeceklerini biliyordum. *O kadar* aptal olabileceklerine ihtimal vermemiştim.

“İçeriden gelen silah seslerini duyunca, kamyonetten fırlayıp eve doğru koştum. Başlarındaki adam beni durdurup aptalca bir şey yaparsam... senin kafana bir kurşun sıkacağını söyledi. Ona yapmayacağımı söyledim ve bana içlerinde bayıltıcı ilaç olan iki şırınga verdi. Nathan beni dışarıya kadar takip etmiş, ben mutfağa bakarken dibime yapışmıştı. Daha önce hiç görmediğim diğer adam omzunda babanı taşıyordu. Öldüğünü sanmıştım. Yere baktığımda gördüğüm şey... Geri çıkmak zorunda kaldım. Adamlardan biri Nathan’ı kapıp kamyonete götürürken kendi-

me gelmek için evin yan tarafına gittim. Senin için yüzüme cesur bir ifade takındım. Ya da takınmayı denedim. Bundan önce seni yalnızca birkaç defa görmüştüm. İçeri girip acını uyuşturmak ve seni bu korkunç hatıradan kurtarmak umuduyla bayıltıcı iğneyi yaptım. Çok üzgünüm Blake,” dedi gözlerinden yaşlar akarken.

Onu dinlerken omuzlarım sessiz hıçkırıklarla sallanıyordu. Etrafımızdaki insanlar bize bakıyordu ama umurumuzda değildi.

“Çok ama çok üzgünüm. Ne yaptıklarını bilmiyordum. Sen ve Nathan için elimden geleni yaptım. Adamların lideri babanı da alarak başka bir arabayla gidip bizi diğer adamlarla yalnız bıraktı. Adama rüşvet vermeye çalıştım. Ona vaatlerde bulundum. Kimin için çalıştığını ve içinde bulunduğu çıkmazdan memnun olmadığını biliyordum. Ayrılıp bir daha geri gelmemeyi kabul etti. Sizinle benim ilgilenmem gerekiyordu ve onlar ölmenizi istiyordu, o yüzden Nathan’ı Maggie’nin evine bıraktım çünkü onu annemden duymuştum ve seni de Shelley’nin evine bıraktım,” dedi derin bir nefes alıp bakışını gözlerime dikerek, “çünkü o benim annemdi.”

Havanın ciğerlerime baskı yaptığını hissederken tamamen şaşkına dönmüş bir halde oturuyordum. Gerçeği arıyordum ve işte bulmuştum. Sessizce kendimizi toparlayışımızdan birkaç dakika sonra pizzamız geldi. İkimizin de en sevdiği şeyi sipariş etmiş olmamıza rağmen ikimizin de iştahı kaçtığından bitiremedik. Tabağımızdaki dilimleri bile zar zor yedik.

“Cam gözlü adamı tanıyor musun?” diye sordum tabağımdaki erimiş peynirle oynarken.

Yüksek sesle iç geçirerek kafamı kaldırıp kederli gözlerine bakmama sebep oldu. “Tanıyordum. Onu bir zamanlar çok iyi tanıyordum.”

Cevap olarak başımı salladım. “Bu sindirmesi güç bir şey. Sanırım, bizden daha büyük olduğun ve olanları gerçekten hatırladığın için bunu senin bakış açından dinlemek farklı.”

“Olanları her gün hatırlıyorum ve her gün hatırlamamış olmayı diliyorum,” diye cevapladı ciddiyetle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Günümüz

5 ay sonra

Birkaç ay önce Cole'la birlikte satın aldığımız iki yatak odalı dairemizin boydan boya pencerelerinden bakınca dışarının çiçeklendiğini görüyordunuz. Daha büyük bir evi daha sonra aramaya karar vermiştik, gerçekten ihtiyacımız olduğunda. Evimiz Soldier Field'daydı ve bu yaz baro sınavını geçtikten sonra çalışabileceğim her yere yakındı. (Kısmetse.) Birkaç aydır Aimee'yle beraber sınava çalışıyorduk. Hukuk fakültesi dediğimiz zorluğu arkamızda bırakıp hayatımıza devam edeceğimiz için ikimiz de heyecanlıydık.

Mutfak çekmecelerini altüst ederek Cole'un bugün olan doğum günü için yaptığım pastayı süslemek için ıspatulayı ararken aylar önce yolladığımız Noel kartına rastlayıp gülümsedim. New York'taki Rockefeller Merkezi'nin önünde duran Noel ağacının yanında en iyi *Eode Tek Başına* usulü "çılgılık atan" suratlarımızı takınarak çekindiğimiz fotoğraftı. Duş sesinin kesildiğini duyduğumda fotoğrafı çekmeceye geri koydum. Pastayı süslemeye geri dönmüştüm ki yatak odasının kapı sesini duyunca arkamı döndüm. Dönünce, beline sardığı havlu ve üzerinden damlayan suyla dikilen Cole'u gördüm. Uzun, ıslak saçları her

göz kırışında aşağı yukarı dalgalanıyordu ve yüzündeki çarpık sırıtiştan niyetinin iyi olmadığını anlayabiliyordum.

“Neden ıslaksın?” diye sordum burnumu kırıştırarak.

“Duştı beni kıştırırsın diye düşünüyordum,” dedi yalandan bir surat asmayla.

Güldüm. “Vah, yazık bebeğime. Sen duşa geri dön, belki birkaç dakika sonra teşrif ederim.” Gamzelerinden birini meydana çıkarıp gülümsedi ve bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp, ona aval aval baktığının farkındayken havlusunu yere bırakarak heykeltıraş elinden çıkmışa benzeyen mükemmel poposunu gözümün önüne serdi. Sesli bir şekilde nefesim kesilince gülüp yüzünü bana döndü ve her yanı sınıksız olan bedeniyle bana gösteriş yaptı. İspatlayı bir kenara fırlatıp, “Bu Üzerimdeyken Patron Benim” yazan önlüğümü sıyırarak koşup üzerine atladım. O popomu mınıcıklayarak odamıza doğru yürürken bacaklarımı etrafına doladım.

O gece Aimee, Aubry ve Mark pasta ile dondurma yemek için geldiler. Hepimiz salonda oturup havadan sudan konuştuk. Cole, Mark ve Aubry, sokak lambaları hakkında ateşli bir muhabbete daldılar. Evet, cidden sokak lambaları hakkında.

“Sen neden hukuk fakültesine gitmedin Cole?” diye sordu Mark kahkahayla.

Cole sırıttı. “Çünkü martaval okuyanlardan hoşlanmam.”

Cole’u şakayla karışık omzundan tokatladım. “Hey, ben martaval okuyanlardan değilim!”

Elimi tutup beni kucağına çekti. “Öylesin ve yine de seni seviyorum,” dedi keskin bir öpücükle cevabımı bölerek. Kendimi çektiğimde nefessiz kaldım. “Pislik seni,” diye dudaklarına doğru mırıldandıktan sonra tabağımda kalan kek parçasını yüzüne bulaştırdım. Gecenin geri kalanını birbirimize pasta fırlatarak geçirdik. Aubry bir top dondurmayı sırtımdan aşağı sokuşturduğunda, eğlence zamanının bittiğine karar verdim. Etrafı temizlememizden ve herkesin gitmesinden sonra Cole’la duş alıp birbirimize sırtarak yatağa girdik.

Kalbim ona, bize ve beraber kurduğumuz hayatımıza duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu. Sevgi dolu yeşil gözlerine bakarken, onu tanıdığım onca yılı ve onu tanımaya devam edeceğim yılları düşündüm ve bu beni kocaman gülümsetti. Onun için çok müteşekkirdim. Benden hiç vazgeçmemiştir, ne kadar çılgın ve imkânsız biri olsam da. Ve sık sık çılgın ve imkânsız biri olurdum.

Yüzüne doğru eğildim ve tam onu öpmek üzereyken, "Seni seviyorum Cole," diye fısıldadım. Öpücüğüme karşılık vermedi. Geri çekildiğimde yüzünde oluşan ifade paha biçilemezdi. Bana ağzı açık bir halde bakakalmıştı ve sonra koluna uzanıp saate baktı.

"On ikiye on var," diye duyurdu gözlerini bana çevirdiğinde. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyemdi," diye cevapladı dudaklarını dudaklarıma değdirirken. "Yine söyle," diye mırıldandı alt dudağını ağzına alarak emip bıraktıktan sonra.

"Seni seviyorum," dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Bedenini üzerime getirirken gözleri parıladı. "Seni seviyorum Blake. Tahmin edemeyeceğin kadar çok," dedi dudaklarını yumuşak bir şekilde yeniden ele geçirirken.

Ertesi sabah gülümseyerek uyandım ve bu Cole'a onu sevdiğimi söylediğimi anımsayana dek sürdü. Bir nefes alıp yüzünün bir kısmını kaybetmiş olduğunu düşünerek ona doğru baktım. Gerçekten kalbinin atıp atmadığını anlayabilmek için elimi göğsünün üzerine koydum. *Ah, iyice paranoyak oldum.* Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı sıkıca etrafına dolayarak kötü bir şey olmaması için sessizce dua ettim. Kahvaltımızı ederken bana yüzlerce kez kendisini sevdiğimi söyledi ve her söyleyişimde beni öptü. Daha sonra Aimee okula gitmek için beni evden aldı ve Cole da işine gitti. Bugünü yerel haber merkezinde geçirip yılın bu zamanı hangi spor revaçtaysa onunla ilgili konuşacaktı. Muhtemelen beyzboldu, görünüşe göre beyzbol her daim revaçtaydı... Ya da futbol.

Gün gelip geçti ve gece de, misafirleri ve pasta savaşını saymazsak bir öncekinin aynısıydı. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum.

Onu sevdiğimi söylediğimden beri Cole da suratında aynı şapşal sırtışla geziniyordu. Bir bakıma bunu ona yıllar önce söylemiş olmayı diliyordum. *Bir beyzbol oyuncusu kadar batıl inanca sahibim.* Bu düşünceye gözlerimi devirdim ama doğruydu.

Birkaç hafta sonra Cole, New York'a uçuşması gerektiğini ve dönüş uçağını erken saatte bulamadığı için eve gecikeceğini söyledi. O havaalanına gitmek için çıkmadan önce öpüşerek ve dalaştık ve ben de derse gitmek için hazırlandım. Aimee akşam Aubry'yle bir etkinliğe katılacağı için bugün beni almaya gelmiyordu. Kahve almak için her zamanki Starbucks'ta buluşup oradan okula yürüyeceğimize dair sözleştik. Aimee'yi bir kız kardeş gibi sevmeye başlamıştım ve Aubry'yle ilişkilerinin iyi gitmesine çok memnundum. Biz taşındıktan kısa bir süre sonra yakınlarımızdaki bir yerde birlikte eve çıkmışlardı. Eski evimizde kalmadıklarına memnundum. Haneye tecavüz olayından sonra hiçbirimizin orada bulunmasını istemiyordum.

Starbucks'a doğru yürürken üzerimde gözler olduğunu hissederek endişeyle etrafıma bakındım ve sol tarafımda beni izlerken sigarasını içen bir adam fark ettim. Ayaklarını bileklerinden çaprazlayıp sanki mekânın sahibiymiş gibi duvara yaslanarak duruşu, kaşlarını çatmama sebep oldu. Kumral saçları arkaya doğru jölelenmişti ve üzerinde siyah botlar, koyu renk bir kot pantolon ve siyah renk, kaşmir bir kazak vardı. Haşin yakışıklılığıyla bana modern zamanın James Dean tarzını anımsatıyordu. Bakışlarını onunla ilgilendiğimi filan sanmaması için çabucak keskin bakışlarından başka yöne çevirdim. Yanından geçerken gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissediyordum.

İki blok daha yürüdüm, durumun tuhaflığını üzerimden attım ve Starbucks'a vardım. Aimee hâlâ gelmemiştii, o yüzden her zamanki içeceklerimizden alıp pencere kenarında bir masa kap-tım. Cep telefonumu bulmak için omuz çantamı karıştırırken, yüksek sesli bir makinalı tüfeğin ateşlendiğini duyunca kalbime incek gibi oldu. Deli gibi etrafıma bakınırken kahvemi de devirerek arkamda yürüyen Derek'i fark ettim. *Kahretsin.* Derek,

her gün buraya gelerek kahve dükkânında bir aşağı bir yukarı dolanırken telefonundaki makinalı tüfek uygulamasını çalıştıran, otuzlu yaşlarında tıknaz bir adamdı. Sesi ilk duyduğumda korkudan yerime sinerek yüksek sesle çığlık atmıştım. Üçüncü defa aynı şey olunca onunla konuşmaya karar vermiştim. Bir gün olur da buraya gerçek bir makinalı tüfekle girerse ona kibar davrandığımı için hayatımı bağışlayacağını düşünmüştüm. Telefonumu masaya bırakarak kahve kupamı kaldırdım. Neyse ki benim kahvemdi ve yarısı boştu.

“Selam Blake,” diye seslendi Derek yeniden yanımdan geçerken.

“Selam Derek,” diyerek gülümsedim.

Tekrar dışarı bakıp daha önce beni izleyen adamı gördüğümde yerimden sıçradım. Caddenin karşısında dikilip bir elinde sigarasıyla yine bana bakıyordu. Tırnaklarımı yerken masanın altındaki dizimin zıplamaya başladığını hissettim. *Bana neden böyle dik dik bakıyor? Beni mi izliyor? Bruce nerede?* Endişeyle onu bulabilmek için etrafıma bakındım ve onu yolun benden tarafında bulunca rahat bir nefes verdim.

Yine aklıma o filmler geldi. Bihaber genç kızların gün ışığında kaçırıldığı filmler. Derken paranoyaklaştım ve Aimee’yi aradım. Bana neredeyse geldiğini söyledi ama ona çabucak buraya gelmek yerine okula gitmesini söyledim. Ne olur ne olmaz, benimle görülmesini istemiyordum. Mark bir keresinde, bizi kaçıranların öncelikle sevdiklerimizi açığa çıkaracaklarından bahsetmişti ve bunun olmasına izin veremezdim. Aimee kafası karışmasına rağmen benimle okulda buluşmayı kabul etti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Polisleri mi, yoksa Bruce’u mu arasaydım? İyi görünümüne bir adam sizi izleyerek *altınıza etmenize sebep oluyorsa izlemeniz gereken kurallar nedir?* Tek yaptığı da buydu; beni izlemek. Ama sorun beni izleyiş şekliydi. Sanki etrafında olup biten hiçbir şey yokmuş gibi bana bakıyordu. Bu adam cidden akıl hastası olabilirdi. Katil ya da daha kötüsü olabilirdi; katil ve tecavüzcü olmak gibi. Gerçi, bu daha mı kötü bilemiyordum ama

şu an doğru dürüst düşünemiyordum. Derek, aptal uygulaması tam ses çalışırken yanımdan geçti ve yine yerimden sıçrayarak tükenmiş bir şekilde homurdandım. *Kahretsin.*

Birkaç derin nefes aldıktan ve sessizce kafayı sıyırmaya bir son verdikten sonra adama niçin bana baktığını sormaya karar verdim. *Ne olacak ki?* Yani saat sabahın dokuz buçuğuydu. Kalabalık bir caddede idik, yani aptalca bir şey de yapamazdı. Hem neyle uğraştığımı bilmem gerekiyordu. Cevabımı aldıktan sonra ne yapacağıma karar verecektim. Derin bir nefes alıp dışarı adım atarken, boşluğa düşerek ne olur ne olmaz mantığıyla makinalı tüfek uygulamasını ben de mi indirsem diye düşündüm. Hava son zamanlarda harikuladeydi. Güneşli ve rüzgârlı; ne çok soğuk ne de çok sıcak. Saf bir kusursuzluk.

Yolun karşısına geçerken Bruce'u bulmak için etrafıma bakındım. Onu yolun karşı tarafında buldum ve başımla onaylayarak hâlâ iyi durumda olduğumu bildirdim. Bruce'la aramızda bir anlaşma vardı. Peşimdeki gölge olabilirdi ama kimsenin beni izlediğini bilmesini istemediğim için mesafesini koruyordu. Yalnızca gerçek bir tehdit altında bulunursam devreye girmesine müsaade vardı. Gizemli adam hâlâ aynı noktada dikiliyordu. Ben yaklaşırken dümdüz duran dudakları bir gülümsemeyle usulca kıvrıldı ve içimde suratını tokatlayarak gülümsemesini yok etme hissi uyandırdı. Ona yaklaşmamı bekliyormuş ya da daha kötüsü beni ona yaklaşırken kısırtmak istiyormuş gibi görünüyordu neredeyse. Yolun karşısına bir defa daha bakarak Bruce'un da karşıya geçtiğini gördüm. Gizemli adamın önünde dikilerek Aimee'nin kahvesini sağ elimde tutarken kollarımı tuhaf bir biçimde göğsümde birleştirdim.

"Beni neden takip ediyorsun?" diye sordum keskin bir tonda.

Gülümsemesi genişledi ve tek bir kahkaha attı. "Sende yürek varmış kızım." Sesinin kendine has bir tınısı vardı. *Belki Boston'dan gelmiştir?*

"Kızım mı?" diye tekrarladım ona gözlerimi kısarak. Yakından bakınca o kadar da içimi ürpertmiyordu, yani *tamamen* ür-

pertmiyordu. Gözleri ela renkte, yakından daha açık renkte görünüyordular ve bana açık açık gülüyorlardı.

Eli çenesinin altındayken usulca boyumu süzerek, "Sen bir kızsın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bana o şekilde bakmayı kes. Beni takip etmeyi kes. Boşa harcayacak vaktim yok benim," diye kükredim gözlerimi devirirken ve arkamı dönerek yürümeye başladım.

Bruce artık yolun benden tarafında dikiliyordu ama onu elimle kovaladım.

"Hey kızım, senin adın ne?" diye seslendi adam arkamdan ve sesinden gülümsediğini anladım.

Arkamı dönmedim. Sadece omzumun üzerinden hareket çekerek yoluma devam ettim. Arkamdan yüksek sesle güldüğünü duydum ve bu ayaklarımın daha hızlı hareket etmesine sebep oldu. Ukala tavırları bana Cole'u anımsatmıştı ama kelimeleri hareketlerini desteklemiyordu. Kafa karıştırıcı ve sinir bozucuydu, beni çok kızdırıyordu. Onun gibi bir adamın yol ortasında öylesine bir kızla vakit harcamaması gerekiyordu.

Giyim tarzına bakılırsa parası olduğu belliydi. Takım elbise giymiyor olsa bile üzerindeki günlük tarz kıyafetlere çok para harcadığını biliyordum. Ayrıca belki çalmış olabileceği Rolex bir saat takıyordu. Uzman bir yankesiciyse, önünde dikildiğim iki dakika içerisinde neyim var neyim yoksa çoktan çalmış bile olabilirdi.

Yürümeyi bırakıp cevap vermek için arkamı döndüm çünkü gerçekten başka bir gölgeye daha ihtiyacım yoktu. "Denizde daha çok balık var," diye seslendim ve ayağımı vurarak geri döndüm.

"Doğru," diye cevapladı. Derinden gelen sesi kulağıma öyle yakından geliyordu ki yerimde donakaldım. Kalbim çılgınlar gibi atıyordu ve kahve kupasını düşürmemek için iki elimle kavramıştım. Bana resmen gizlice yaklaşmıştı, ninja gibi. İşte şimdi kafayı yiyordum. "Ama bana yalnızca *birini* yakalamam için para ödüyorlar."

Midem yere çakıldı ve yüzleşmek için ona döndüm ama zıt yönde ilerleyen bana dönük sırtıyla karşılaştım. Bruce'a doğru koşarak adamın bana söylediklerini anlattım. Bana gözünü adamdan ayırmayacağını teminatını verdi. Adam benimle konuşurken bir fotoğrafını çekmişti. Okula varana kadar kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. Kampüste hızlı adımlarla yürüyüp Aimee'ye buz gibi olan kahvesini uzattıktan sonra tuvalete koştum. Kendimi bölmelerden birine kilitleyip sırtımı duvara yaslayarak derin nefesler aldım. Şimdi ne yapacağım? Sevdiğiniz insanlar tehlikedeyse ne yaparsınız? Mark'ı arayarak bir mesaj bıraktım. Cole'u başıma gelenleri anlatmak için aramayacağımı biliyordum. Aramak istiyordum ama yapamazdım. Zaten zorunda olmadıkça daha fazla bu işe bulaşmasını istemiyordum. Bu insanlar yüzünden hayatı daha önce zaten parçalanmıştı ve nihayet parçaları birleştirmeye başlamıştı. Onu yeniden incitmelerine izin veremezdim. Onu korumak için yapabileceğim yalnızca tek bir şey vardı ve bunun düşüncesi bile ruhumu hezimete uğratiyordu. Beyaz pirinçle tavada kızartılmış karidesimizi servis ederken Cole eve vardı. Bitkin görünüyordu ve benim beynim de motor gibi çalışıyordu. Son sınavlarımızı bugün verdiğimiz için memnundum ama şimdi belki de her şeyin boşuna olduğunu düşünüp duruyordum. Mark'tan cevap mahiyetinde bir arama gelmemişti, belki de mesajıma bazı bilgileri de eklemeliydim.

"Bebeğim, sorun ne?" diye sordu Cole beni düşüncelerimden kopararak.

"Cole, konuşmamız gerek," dedim titreyerek.

Çatal bıçağını bırakıp dirseklerini masaya dayayarak bir kaşını havaya kaldırdı.

Elimi daireyi gösterecek şekilde savurduktan sonra sesimi dengelemek için derin bir nefes alarak, "Tüm bu olan biten hakkında yeniden düşünüp taşındım," dedim. "Sanırım bir ara vermeliyiz." Cümlemi bitirince gözlerimi kapattım çünkü gözlerimde görmeyi beklediğim incinmiş bakışı görmek istemiyordum.

Sandalyesinin bacaklarının ahşap zemini gıcırdatarak hareket ettiğini duyucu gözlerimi fal taşı gibi açtım. Çenesi gerilmişti ve masanın köşesini aşp bana doğru ilerlerken öfkeden mosmor kesilmiş görünüyordu. *Beklediğim bu değildi.* Önümde volta atmaya başlamadan önce ellerini uzun saçlarının arasından geçirdi, benim için yeniden uzattığı saçlarından.

Durup bana baktı. "Neden? Bu nereden çıktı?" diye sordu gergin bir şekilde.

"Birçok şeyden. Bence biraz ara vermeliyiz ve hayatımızın geri kalanını beraber geçirmek istediğimizden emin olmalıyız," dedim sessizce. *Bu hiç iyi gitmiyor.*

Tek bir kahkaha attı ve iki elini da havada salladı. "Burayı daha yeni satın aldık. Bunu sana şimdi düşündüren lanet olasıca şey de ne?" diye gürlledi.

"Cole, sadece zamana ihtiyacım var. Lütfen. Bana zaman ver," dedim sessizce ve gözlerimi önümde duran bir tabak yemeğe odakladım.

"Ne?" diye bağırdı beni yerimde sindirerek. "Sen... Ah... Aman Tanrım, Blake. Tanrı'ya yemin ederim ki benden yine ayrılmaya *kalkarsan* kafayı yerim." Öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordum.

"Hayır, yalnızca bir ara," diye açıkladım güçsüz bir şekilde.

Yanımdaki sandalyeye oturdu ve yüzünü ellerine gömerek derin nefesler aldı.

"Blake," dedi sakince. "Yanlışsam beni düzelt ama bunu bana daha önce yapmıştın zaten. Senden ayrılmak istemiyordum ama yine de gitmene izin verdim. Gençtim ve aptaldım. Artık çocuk değilim. Bundan daha iyi bir sebebe ihtiyacın olacak. *Gerçek* bir sebebe ve açık olmak gerekirse, sebebin ne olursa olsun umurunda değil çünkü gitmene izin vermeyeceğim. O kadar," dedi beni yakından izlerken.

Derin bir nefes verdim. "Biri beni takip ediyor," dedim yaşlar gözlerime dolarken. "Ve beni izliyorlarsa etrafımdaki herkesi izliyorlardır. Sevdiğim insanları almalarına izin veremem. Cole,

zaten ailemi öldürdüler. Beni de öldürmeleri gerekiyordu. Seni daha önce kaçırdılar. Seni öldürmelerine izin veremem,” diye fısıldadım kesik kesik.

Yerinden kalkıp bacaklarımın arasına diz çökerek bedenimi bedenine yasladı. Bedenin altımda hafifçe titrediğini hissettim ve ağladığının farkına vardım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Dileme,” dedi sertçe. “Sakın. Hiçbir şey söyleme. Beni bir daha *asla* terk etmeye kalkma. Bunu kaldıramam Blake. Sana bir şey olmasındansa ölürüm ama beni terk edip gitme. Lütfen,” diye yalvardı.

Onunla birlikte ağlamaya başladım ve başıma gelenleri anlatırken beni sessizce dinledi. Greg’i arayarak kendisi ve Becky için koruma bulmasını söyledi. Aynısını Aimee ve Aubry için de yaptı. Bunun icabına Cole’un bakmasına izin verdim. Her şeyin kontrolü altında olduğunu hissetmesine ihtiyacı vardı ve bunun ona yardımcı olduğunu biliyordum. Hep yaptığı gibi benimle ilgilenmesine izin verdim çünkü bunu yapmasını, yapabileceğini bana kanıtlamak istediği kadar istiyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Bir telefon kadar uzaktayız derler ya, bugün bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Bugün sabah beşte, cevaplama dan önce beni yatağımdan sıçratacak kadar tedirgin eden bir telefon aldım. Sabahın altısından önce gelen her telefon yanında kara haber getirir. Ekrana bakarken bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum ama cevaplayıp gerçekte yüzleşmeyi istediğimden emin değildim. Etrafıma göz gezdirip Cole'un rahatsız olmadan uyumaya devam ettiğini gördüm.

"Alo?" diyerek boğuk bir ses çıkarabilmeyi başardım.

"Kovboy..." dedi Aubry kısık bir sesle ve hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştığını duyabildim. "Maggie öldü."

"Ne? Ne diyorsun?" diye tükürük saçarak konuştum.

"O öldü," diye feryat etti yüksek sesle. "Öldü! Onu vurdular!"

Dizlerimin ağırlığım altında tükendiğini hissettim ve haykırmaya başladım. Öyle yüksek sesle haykırıyordum ki tüm acı ve kederim ciğerlerimden dökülüyordu. Tüm apartmanı ayağı kal dırdığımdan emindim. Cole yataktan fırlayıp yanıma koştu ve titreyen ellerimden telefonu aldı. İki büküm olup ahşap zeminimin her yanına kustum ve öfkeyle titreyerek dizlerimin üzerinde kaldım. Cole'a baktığımda, az önce duyduğu şeye inanamıyormuş gibi ağzı açık bir halde boş gözlerle bana baktığını gördüm.

EndiŖe ve ağlamamı olabildiğince Ŗiddetli bir Ŗekilde içimden atabilmek için kendime on dakika verdim. Saate baktığımda beŖi yirmi yedi geçtiğini gördüm. Kalkıp nefes almaya odaklanarak, aldığı haber yüzünden hâlâ Ŗokta olduğu belli olan Cole'un sım-sıkı tuttuğu elindeki telefonu aldım. Aubry'yi yatıŖtırmaya alıŖıp her Ŗeyle ilgileneceğimi ve kısa süre sonra orada olacağımızı söyledim. Kendimi temizledikten sonra Becky'yi arayıp uyandı-rarak korkunç haberi verdim.

Aklımda iekler, tabutlar ve yıllar boyu görüp merak ettiğim mezarlıklardan oluŖan bir liste yaptım. Cenaze levazımatısıyla konuŖurken yeniden ağlamaya baŖladım. Sessizce. *Maggie Parker kafasından kurŖunla vurularak öldürüldü.* Maggie Parker, mrmde tanıdığım en özverili kadın. Bizi sorgusuz sualsiz yanına alan kadın. Bize nasıl yemek yapacağımızı, temizlik yapıp amaŖır yıkayacağımızı ve baŖkalarına kendimize davranılmasını istediğimiz gibi davranmamız gerektiğini öğreten kadın. Kimse bizi umursamazken bize arka çıkan kadın. Bizi partilere ve sinemalara götürüp hiç Ŗikyet etmeden gecenin bir krnde almaya gelen kadın. Bizi güvende ve beladan uzak tutan kadın. Maggie Parker, mzn Ŗimdiye kadar bildiği tek anne. VurulmuŖtu. lmŖt. Kendi evinde vurularak ldrlmŖt. *Evimizde.* KomŖular silah sesini duyduklarında polise haber vermiŖlerdi.

Cole'la birlikte Aimee ve Aubry'nin dairesine geldiğimize, Aimee bizi kapıda karŖılayıp acımızı paylaŖmak için ikimize de uzunca sarıldı. İkisi de kendilerini büyüten o harika kadının ya-sını tutarken, Cole atılıp Aubry'ye sım-sıkı sarıldı. Cole'u yasal olarak evlat edinmemiŖ olabilirdi ama Maggie onun da annesi sayılırdı. Birbirlerini teselli etmelerini izlerken ellerimi boğazıma koyup ağladım. Dizlerimin zerine dŖnce Aimee yanıma çöküp beni kollarının arasına aldı ve yanımda kendi sessiz göz-yaŖlarını dökerken saçlarını okŖadı. Cole ve Aubry bize doğru gelene kadar dizlerimin üzerine doğrularak Aimee'nin omzun-da hıçkırıklara boğulup beni daha sıkı sarmasına izin verdim ve dördümüz sarılarak bir süre öylece kaldık. Kendimizi yeterince

toparladığımızda, Maggie'nin evine kasvetli bir yolculuk yapmak için yola koyulduk.

Oraya vardığımızda her yeri polis şeritleriyle kaplı bulduk. Evin altı üstüne getirilmiş, kâğıtlar her yere dağılmış, mobilyalar etrafa saçılmıştı. Baştan savma yapılmış bir soyguna benziyordu ama hiçbir şey çalınmamıştı. Erkekler mobilyaları düzeltmeye başladı ve Aimee bize yemek almaya gitti. Mutfğa adım attım ve zemindeki kırmızı lekeleri görünce yirmi iki sene geriye gittim. Düşmemek için yakkımdaki tezgâhın kenarına tutunup duygularımı bir kenara bırakabilmek için gözlerimi kapattım. Ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı ve gözlerimi açar açmaz bir çift eldiven almak için lavabonun kenarına yöneldim. Eldivenleri takınca bir kova su ve fırça kaparak dizlerimin üstüne çöktüm. Fırçaladıkça zemini daha az görebiliyordum ama sebebi kan lekelerinin açığa çıkmasından kaynaklanmıyordu; sebebi görüşümün çok bulanık olmasıydı çünkü gözyaşlarım herhangi bir şeyi görmeyi imkânsızlaştırıyordu.

"Bebeğim," diye seslendi Cole acılı bir sesle. "Sana yardım edeyim." Yanı başımda dizlerinin üzerine çöktü ve fırçayı elimden almaya çalıştı ama kollarımı ondan çekerek uzaklaştırdım.

"Hayır!" diye bağırdım. "Benim yapmam gerek. Ben temizlemek zorundayım! Bu benim suçum!" diye feryat ettim bedenim şiddetle sarsılırken.

Beni omuzlarımdan kavrayarak tek bir defa sertçe sarstı. "Bana bak!" diye bağırdı. Baktım ve gördüğüm tek şey kanlanmış gözlerindeki keder olduğu için gözlerimi kapattım. "Bana bak, lanet olsun!" Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken başımı inatla salladım. "Bana. Bak. Blake," diye tekrarladı.

"Bakamam," dedim fısıltı denemeyecek kadar sessiz bir şekilde.

Kollarımı bırakırken, "Lütfen. Lütfen bana bak," diye yalvardı incinmiş bir şekilde. Gözlerimi açıp yüzümün acıyla burulduğunu hissederek yeniden ağlamaya başladım. Kollarımı boynuna atıp onu sıkarken kontrolsüz bir şekilde hıçkırdım.

“Çok üzgünüm,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Çok ama çok üzgünüm.”

Kollarını etrafıma sımsıkı sardı. “Bebeğim, bu senin suçun değil. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Lütfen kendini suçlama. Kalbinin bizimkiler kadar kırıldığını biliyorum. O senin de annen sayılırdı.”

“Ah Tanrım,” dedim göğsüm inip kalkarken. “Neden? Neden? Neden o? BU NEDEN OLUP DURUYOR?” Sevdığımız insanın dökülen kanının ortasında, mutfağı kaplayan demir ve temizlik malzemesinin kokusunu soluyarak otururken titreyen bedenlerimizle birbirimize sarıldık.

Kendini çekip üzerindeki uzun kollu gömleğinin arkasıyla yüzünü sildikten sonra başparmaklarıyla benimkileri de silerek alnıma bir öpücük kondurdu.

“İyi olacağız bebeğim. Sen bırak, bunu yapması için bir temizlik şirketi ayarlarız,” dedi usulca.

Kafamı salladım. “Hayır. Benim yapmam gerek. Bırak yapayım, lütfen.” Derin bir nefes alarak başıyla usulca onayladı.

“Tamam,” diye kabul etti, “ama sana yardım etmeme izin ver.”

Onun yardımını istemiyordum. Bunu kendi başıma yapmak istiyordum ama bana yardım etmek konusunda ısrar ediyordu, her daim yaptığı gibi. O yüzden beraber fırçaladık. Eklemlerimizdeki deriler soyulana kadar fırçaladık.

O gecenin geç saatlerinde Becky ile Greg geldi ve çekindiğimiz fotoğraflara bakıp Maggie’yle ilgili hikâyeler anlatarak birbirimizi teselli ettik.

“Cole’a senden uzak durmasını tembihlediğini biliyorsun, değil mi?” dedi Aubry kederle gülümseyerek.

“Ne demek istiyorsun? Ne zaman?” diye sordum kafam karışmış bir halde. Bunu daha önce hiç duymamıştım.

“Shelley’nin evinden ilk geldiğinde. İkimizi de karşısına oturttu ve benim hakkımda endişelenmediğini çünkü beni seni dikizlerken yakalamadığını söyledi ama Cole... Sana ne demişti dostum?” diye sordu Aubry yüzünü Cole’a çevirerek.

Cole bir kahkaha patlattı. "Bana dedi ki canımı seviyorsam Blake'ten uzak durmalıyım. Ona nasıl baktığımı görmüş ve evde hamile bir ergen olmasıyla baş edebileceğinden emin değilmiş," dedi gülümseyerek. "Hatta senin peşinden koşmaya başlarsam sana yaşayacak başka bir ev bulacağını bile söylemişti."

"Ne?" diye ciyakladım. "Buna inanamıyorum!"

Aubry tepkime kıkırdadı. "Tabii ki şaka yapıyordun! Yalnızca Cole'un seninle seks yapmaya çalışmasını istemiştin."

"Ama yine de! Bana hiç böyle bir şey söylemedi," dedim kaşlarımı çatarak. "Buna inanamıyorum. Sonunda çıkmaya başladığımızda çok mutluydu."

Cole kocaman gülümsedi. "Çünkü Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece seninle çıkmak için onun onayını istemiştin."

Gülümseyip burnumu kırıstırdım. "Beni başka bir erkekle öpüşürken gördüğünden dolayı partiden sürükleyerek çıkarmak ve seninle çıkayım diye neredeyse zorlamak için onun onayını mı istedin?"

Aubry, Aimee, Becky ve Greg toplu halde kahkaha atarken Cole sırtıp ayağa kalktı ve yanı başımda yere oturdu. Bana öyle yakın oturuyordu ki ateşli bakışlarına karşılık verebilmek için bedenimi döndürmek zorunda kaldım.

Yüzümün iki yanını kavrayıp başparmaklarıyla yanaklarımı usulca okşadı. "Birincisi, öpüştüğün o erkek pisliğin tekiydi. İkincisi, seni hiçbir şey yapman için *zorlamadım*. Sen bu eve adım attığın andan beri beni istiyordun. Buraya her kız getirişimde attığın nefret dolu bakışları fark etmediğimi mi sanıyordun?" diye sordu kalkık bir kaşla. "Bunu yapmaya neden devam ettim sanıyorsun?" diyerek sırtıttı ben ağzım açık bir halde bakarken. "Beni istediğini biliyordum ama bir bağ kurmaktan korktuğumu da biliyordum, o yüzden artık sensiz daha fazla yapamayacağım o âna kadar seni kendi başına bıraktım." Uzandı ve alt dudakımı ısırp tatlılıkla açarak dilimi diliyle okşadı. Bir anlığına yalnızca ikimizin olduğu bir dünyada kaybolduk. Hiç kimsenin bizi zarar vererek ayırmayacağı bir yerde. Cenneteydik, ta ki

Aubry sesli bir şekilde boğazını temizleyip bizi gerçekliğe çekene kadar.

“O yolluların hepsini yalnızca benim tepkimi ölçmek için mi getiriyordun gerçekten?” diye sordum yüzünü mercek altına tutarak.

Cevap olarak omuz silkti. “Eh, tek sebebi bu değil tabii ama avantajı hakikaten iyiydi.”

“Tam bir pisliksin.” Gözlerimi kısarak bakıp onu üzerimden itmeye çalışırken o da gülerek bedenimi kendine doğru çekerek sarıldı.

Vurulma olayından sonraki günlerde, komşuların acılarını paylaşmak zorunda kaldık. Maggie’nin ne kadar iyi bir insan olduğunu, ne koca bir kalbe sahip olduğunu, bizimle nasıl iyi bir iş başardığını ve ne kadar özleneceğini söylediler. Tüm bunlar konuşulurken onlara boş boş baktık. Tabutunun yer altına inişini izlerken boşluğa bakar gibi baktık. Kendimi o kadar boş hissediyordum ki sanki bedenim patlayacakmış gibi geliyordu. Cole benim suçum olmadığını kanıtlamak için eline geçen her fırsatı değerlendirilmiş olsa da kendimi suçlamaktan vazgeçemiyordum. Yakın zamanda Cole’la Maggie’yi ziyarete gitmiş ve ona geçmişimiz hakkında sorular sormuştuk. Bunu, o insanlar benimle iletişime geçtikten sonra yapmıştık ve sanırım bizi Maggie’nin evine kadar izlemişlerdi. Suçluluk duygusu beni içten içe yiyordu ve karnını doyurmasına daha ne kadar kaldığından emin değildim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Günümüz

Bir ay sonra

Cole peşinde her daim iki güvenlik görevlisi olmasını kabul etmeye söz verdiği takdirde onunla birlikte yaşama konusundaki endişelerimi bir kenara bırakmaya karar vermiştim. Benden koparılması düşüncesine katlanamıyordum. Polisin elinde Maggie'yi kimin öldürdüğüne dair bir ipucu yoktu hâlâ. Bölgedeki çetelerin işi olabileceğini söyleyip duruyorlardı. Palavra sıkıyorlardı ve bunu bildiğimizin de farkındaydılar. Mark'ı bilgi almak için arayarak taciz edip duruyordum ama hiçbir şey bilmediğine dair yeminler ediyordu ve ilk defa benden bir şey sakladığını düşünmüyordum. Kaderimi kabullenip sevdiğilerime onları sevdiğimi söyleme kararı aldım. Çünkü ne olacaktı ki? Bugün öleceksem sevildiklerini bilmeleri daha iyiydi.

Her gün Becky ve Greg'i arayıp onları özlediğimi ve sevdiğimi söylüyordum. Aubry ve Aimee'ye sarılarak veda ederken aynı şeyi onlara da yapıyordum. Korku içinde yaşamaktan tükenmiştim. Ve korku içinde yaşamaya devam edeceksem, kahretsin, en azından bunu doğru dürüst yapacaktım. Onları dışlamayacağıma dair söz verdiğim için nasıl hissettiğimi bilmelerine izin verecektim. Sevgimin ölümlerine sebep olmamasını umuyordum yalnızca.

Suçun sevgi sözcüklerinde olmadığını da farkındaydım gerçi. Sorun bendim, benim varlığımı. Kusurlu olan bendim.

Maggie'nin ölümünden beri her gün eve giden uzun yolu tercih ediyordum. Binaların, ağaçların, yüzlerin, tomurcuklanan renkli çiçeklerin ve yüzüme vuran gün ışığının tadını çıkarmak istiyordum. İçime çekebildiğim için şanslı olduğum havanın tadını çıkarmak ve hayatımda bulunan insanları bağırma basmak istiyordum. Henüz cevapları aramaktan vazgeçme kararı almış değildim ama bunu beklemeye almıştım. Birkaç hafta sonra gireceğim, benim için şimdilik daha önemli olan baro sınavlarına odaklanmıştım. Evdeki bir kutuda başıma gelen olayları sıralayan bir zaman çizelgem vardı. Şimdiye dek yalnızca birkaç şeyi doldurmuştum ama kesin cevaplara sahip değildim. Çevremin farkına vararak yürümeye devam ediyordum ama bugünkü gibi bazı günlerde kendime izin vererek yalnızca öylesine yürüyordum. Bruce beni uzaktan izliyordu ve ona müteşekkirdim.

Eve vardığımda Cole'u New York gezisi için çantasını hazırlarken buldum. İşini sevmesini seviyordum ama bu kadar çok yolculuk yapmak zorunda olmasından nefret ediyordum. Yolculukları genelde günübirlikti. Otelde nadiren kalması gerekiyordu, dolayısıyla gitmesine üzülmem bile aptallıktı. Havaalanına giderken yiyebilmesi için mutfağa gidip ona bir sandviç ve kahve hazırladım. Ben malzemeleri kaldırırken önümdeki mutfak sandalyesine oturup beni izledi.

Elimdeki sandviç malzemelerini düşürmeme sebep olarak, "Evlen benimle," dedi arkamı döndüğümde. Hızla ona dönüp ağzım açık bakakaldım. Kahkaha atarak kalkıp yanıma geldi. Düşürdüğüm rozbif ve peynir paketlerini eğilip kaldırdı ve yüzünü yeniden bana dönmeden önce onları bir kenara bıraktı. İki elimi ellerinin arasına alıp burnumun ucunu öptü.

Bana umut dolu, kocaman açılmış gözleriyle bakarken, "Evlen benimle Blake Brennan," dedi. Gülümsememi önleyebilmek için alt dudağımı ısırardım.

Bir kaşımı havaya kaldırarak, “Bir dizinin üstüne çökmeyecek misin?” diye sordum sessizce. Daha önce evlilik hakkında konuşmuştuk ve bana kendi deyimiyle en “masalsı” evlilik tek-lifini planlayacağına dair yeminler etmişti. “Bu kesinlikle *masalsı* değildi,” dedim. İhtiyacım olduğundan değildi gerçi. Kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına bakılacak olursa bun-dan daha şaşıla bir şeye de ihtiyacım yoktu açıkçası.

Başını yana eğerek gülümsedi. “Haklısın. Sana masalsı olaca-ğına dair söz vermiştim.”

Başımı usulca sallayarak güldüm. “Şaka yapıyorum! Geri alma sakın!”

“Ah, geri almıyorum ama kesinlikle yeniden teklif edeceğim. Bunu sonsuza kadar hatırlamanı istiyorum. Bir şey bulacağım...” Kafa yorduğu için konuşurken sesi azaldı.

“Hayır! Bunu sevdim!”

Kahkaha attı. “Sevdiğini biliyorum bebeğim ama daha yü-züğüm bile yok,” dedi beni yumuşak bir şekilde öperken. “Ve teknik olarak bakarsak henüz evet demedin, yani bir kez daha deneme şansım var. Akşama görüşürüz.”

“Görüşürüz. Seni seviyorum,” diyerek yüzümde bir gülüm-seme ve yüksek sesli bir öpücükle cevap verdim.

Yüzü bana bakarken sevinçle parladı. “Ben de seni seviyo-rum.”

O gittikten birkaç saat sonra Aubry uğradı. Çok tuhaf olsa da hâlâ eşya kolilerini açmakla uğraşıyordu. Ergenlik yıllarımızdan kalma gülünç şeyleri bulup buraya getiriyordu. Ona kapıyı açtım ve bir süre salonda oturarak Maggie hakkında konuştuk. Ölümü onu çok kötü etkilemişti ve artık normal rutini olan sabahlara ek olarak günde iki defa yüzmeye gidiyordu. Suyun içinde olmanın onu uyuşturduğunu söylüyordu, bazı zamanlar istediği tek şey bu oluyordu.

“İnsanın annesini kaybetmesi çok fena,” dedi başını geriye atıp koltuğa yaslarken.

“Fena kelimesi bu kayıp için az kalır. Bence bunu tanımlayan

kuvvetli bir kelime yok," diye cevapladım üzgün bir halde elini avucuma alarak. "Çok üzgünüm."

İç geçirdi ve bana baktı. "Üzgün olduğunu söylemeyi bırakır mısın artık? Onu sen de kaybettin Kovboy. Kendini suçlamaya devam edersen seni en iyi arkadaşım olmaktan men edeceğim," diye somurttu.

Tükürükler saçarak kahkahaya boğuldum. "Gerçekten mi? Böyle bir şey mümkün mü sanki?"

Gülümseyip kafasını salladı. "Yok, muhtemelen değildir."

"Ee, bu sefer ne buldun bakalım?" diye sordum bir bacağıma diğerinin üzerine atarken.

"Yani, bunların dışında," dedi gülümseyip bana *Jax*' setini uzatırken. "Bunu buldum," deyip bana harap olmuş bir zarf uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum gözlerim kocaman açık halde. "Ah. Aman Tanrım, Aubry. Bunca zamandır bana âşık olduğunu söylemeyeceksin herhalde!" diye ciyakladım.

Başını geriye yatırıp yüksek sesle güldü. "Kahretsin Kovboy! Bunu anlaman *bu* kadar uzun mu sürdü?" diye sordu eğlenerek. "Hamlelerimi geliştirmeliyim!"

Gülüp gözlerimi yuvarladım. "Ama hakikaten, nedir bu?" diye sordum mektubu elimde incelerken.

"Bu Cole'un bir zamanlar bana verdiği mektup, hani onu ziyaret ettiğimiz gecedен sonra? Duke'ta?"

Ne olduğunun farkına vardığımı yüzümde beliren ifadeden anlayarak benimle birlikte başını salladı. "Ha," diyebilirdim bir tek. Bunu okumak istiyor muydum emin değildim, hem de hiç.

"Yani artık beraber olduğunuza göre. Okursan ölmezsin. Ya da yırtıp atarsın. Bu kararı senin için vermek istemedim."

"Sen okumadın mı?" diye sordum şaşkınlık içinde.

Başını yana yatırarak bana bir bakış attı. "Elbette okudum. Sen beni tanımıyor musun yahu?"

* Beş taş oyununa benzeyen, bir top ve birden fazla sayıda yıldız benzeri bir geometriye sahip elemanlardan oluşan oyun. — *çn*

Yüksek sesle güldüm çünkü Aubry gerçekten de tanıdığım en meraklı insandı.

O gittikten sonra üzerime hafif bir ceket alıp bir süre parkta yürümeye karar verdim. Bir süre etrafta gezinip biraz aylaklık ettikten sonra telefonuma baktım ve saatin daha üçü on geçtiğini gördüm. Gülümseyip Cole'a çabucak bir mesaj yolladım.

Seni seviyorum.

Bunu bazı günler, zorlu geçen bir günü atlatmasma yardımcı olmak amacıyla birkaç kez tekrarlıyordum. Ne kadar yardımcı dokunuyordu bilmiyordum ama okurken gülümseyen yüzünü hayal etmekten hoşlanıyordum. Göndere basıp çimenlere sırtüstü uzandım. Sırt çantamda bir şeylerin hışırdadığını duyunca mektubu anımsadım. Doğrulup oturarak mektubu çıkardım. Zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Mektup sanki cehenne me gidip dönmüş gibi görünüyordu, yani bir bakıma öyleydi de. Telefonumun Cole'un cevabıyla ses çıkardığını duydum:

Seni dünyalar kadar seviyorum. Bir toplantının ortasındayım, masalsı nişanımızı planlıyorum.

Yüksek bir sesle kahkaha atıp telefonumu yanıma bırakarak mektubu zarftan çıkardım. Cole'un karmakarışık el yazısını görünce bir kaşım havaya kalktı. Geçen yıllar boyunca el yazısını düzeltmiş olmalıydı. Ellerim neden titriyordu bilmiyordum. Sanki bu mektup şu anda bir şeyleri değiştirebilirmiş gibi. Gerçi düşüncesi bile kalbimin teklemesine sebep olmuyor değildi.

Bebeğim,

Umarım bu mektup eline geçince çok geç olmaz. Umarım bunu sana vermek zorunda bile kalmam. Umarım yarın sabah alt kata indiğinde, her sabah yaptığın gibi oturup benimle şokolata parçacıklı pankekini yersin ve benden ayrılmanın şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey olduğunu söylersin. Umarım benden, seninle yeniden birlikte olmamı istersin çünkü bunu yaparım. Veda ettiğinde kalbimde açtığın o koca boşluğu unuturum ama böyle olmayacağını biliyorum. Kendi bildiğinden şaşmayacaksın, her zamanki gibi. Nedense birlikteliğimiz devam ederse muhteşem bir üniversite deneyiminden mahrum kalacağımı düşünüyorsun. Seni seviyorum işte. Bunu ne zaman anlayacaksın? Başka insanlarla görüşmek istemiyorum. Dışarıda bana senin gibi hissettirecek başka bir insan daha yok. Benim için kimse yeterince güzel, zeki, eğlenceli ve senin kadar baş belası olamaz. Tek istediğim sensin. Tek istediğim hep sendin.

Umarım bu mektup eline geçtiğinde beni unutmuz olmazsın ama unutmuz olursan bil ki ben seni unutmuyorum. Asla. Artık sensiz nasıl olabilirim bilmiyorum. Senin günaydınların olmadan nasıl uyanır ya da sen iyi geceler dilemeden nasıl uyurum bilmiyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorum. Tatil zamanlarında seni görüp dokunamamak

istemiyorum. Seni başka biriyle paylaşmanın ne demek olduğunu bilmek istemiyorum. Bunu düşünmek beni hasta ediyor. Seni paylaşamam Blake. Lütfen bana bunu yapma. Umarım bunu okuduğunda yanımda oturuyor, o güzel, gri gözlerini bana bakarak deviriyor olursun. Umarım bu mektubu yazdığım için bile ne kadar budala olduğumu bana yaslanarak söylersin.

Umarım bana, ayrı kalsak da üniversiteyle geçecek bu dört yılı atlatabileceğimizi, çünkü seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bildiğini söylersin. Umarım Duke'taki bursumdan vazgeçmemi isteyerek sen ve Aubry'yle California Üniversitesi'ne gelmemi istersin, bunu hiç düşünmeden yaparım.

Sensiz geçecek dört yıl benim için lanet bir cehennem olacak. Lütfen bu zamanı sensiz geçirmeme izin verme. Lütfen beni geri kabul edeceğini söyle. Seni seviyorum. Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Hep sen olacaksın.

Seni dünyalar kadar seviyorum.

Cole

Gözyaşlarımın arasından son birkaç satırı zar zor okuyabildim. Elimin tersiyle burnumu silerek sağ üst köşedeki tarihe baktım. 3 Ağustos 2005. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu onu Duke'ta ziyarete gitmemizden önce yazılmıştı. Bu... Aman Tanrım. Midem bir kez daha altüst oldu. Bu üniversiteye gitmeden önce ondan ayrıldığım günün tarihiydi. *Bana bunların hiçbirini neden söy-*

lemedi ki? Gözlerimi kapayarak kalan yaşların süzülmesine izin verdim. Aubry'nin bana bu mektubu vermeye çalıştığı geceye geri dönebilmeyi diledim. Kafamı salladım. *Hayır, dilemiyorum.* Her şey çok farklı olabilirdi. Evet, çok zaman kaybetmiştik ama böylesi daha iyi olmuştu. Artık beraberdik ve aramızdaki bağı kimse koparamazdı. Gözümdeki son damla yaşı silip saçımı at-kuyruğu şeklinde toplarken bu düşünceye gülümsedim.

Ayağa kalkıp kotuma yapışan çimenleri silkeledikten sonra parkın dışına doğru yürümeye başladım. Cole'u aramak için telefonumun ekranını aşağıya sürüklerken beni ürküten yüksek bir ses ve çığlıklar duydum. Çığlıkların geldiği yöne bakarken çalmakta olan telefonu kulağıma tuttum. Kolumun dengemi kaybettirecek şekilde kuvvetli bir biçimde çekildiğini hissettim. Bunu yapanın kaba, evsiz bir adam ya da sarhoşun biri çıkmasını bekledim, karşıma çıkan şey dışında başka bir şey olmasını. Bana çok yakın duruyordu ve kolumu tutuyordu. Ağzımı açtım, bağırarak üzereydim ve Cole'un telefona cevap verdiğini duydum. Adam eldivenli eliyle ağzımı sert bir biçimde kapattı ve sanki zımpara kâğıdına dokunuyormuş gibi hissettim.

Bastırılmış çığlıklarımın arasından, ağzımda benzin ve demir karışımı bir tat hissettim. Tekmeler savurup güçlü kollarını aşağıya indirmeye çalıştım ve kazara telefonun elimden kayıp düşmesine izin verdim. Tek iletişim cihazımdan uzağa sürüklenirken çılgına dönmüş gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bruce'u görebilmek için etrafıma bakındım. *Bruce nerede?* Göğsüm kesik nefeslerle inip kalkıyordu ve aşırı derecede terliyordum ama bunun bedenime vuran gün ışığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Adam bedenimi döndürüp kaburgalarımın ezilmesine sebep olacak şekilde daha sıkı kavradı beni.

Beni plakası olmayan bir minibüse doğru sürüklediğini görünce bir korku cümbüşü tüm bedenimi yakıp geçti. Bu aniden çok tanıdık gelmişti. Çok gerçek. Çok fazla. Ağzıma bir şey tıktı ve sonunda yüzüne iyice bir bakabildim. İri bir adamdı; ona karşı şansım yoktu. Kısa, sarı saçları ve bir mavi bir de kahverengi

gözü vardı. Camdan yapılma. Ona gözlerimi kısarak bakıp bu kadar şeytani olduğu için lanet okudum. Cam gözünden kendi yansımasını görebiliyordum. Gözlerim fırtınalı bakıyordu, beni bekleyen şeylerin bir yansıması gibiydi.

Gözleri anlayamadığım bir şekilde nefretle bakıyordu ve ona bunu hak edecek ne yaptığımı sormak istedim. Ağlamaya devam ederken beni minibüsün içine fırlattı ve gömleğimin kolunu sıyırarak bir şey enjekte etti. Sakinleştirici diye tahmin ettim. İğneden kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım ama bedenimi ayaklarıyla sabitledi ve hareket etmemi imkânsız bir hale getirdi. Beni bir iple sıkıca bağlayıp kapıları çarparak kapattı. Acı içindeki bedenimi döndürmeye çalıştım ama hiçbir yere kıpırdayamıyordum. Göz kapaklarım ağırlaştı ve kapanmaya başladıklarını hissettim. Gün ışığı renkli camın ardında soldu; hava yeniden karardı. Gözlerimin kapanmasını engellemeye çalıştım. Onları açık tutmaya zorladım. Cole'u düşünerek sakınleştiricinin etkisini aşmayı denedim ama bir yararı olmadı. Nefes alıp verişim sakınleşmeye başladı. Göğsüm eskisi gibi şişip inmiyordu. Gözlerim ağır ağır kapanmaya başladı. Bir kez, iki kez ve sonra üçüncü bir kez. Onları ışık bulmak amacıyla son bir defa daha açtım ama bulamayacağımı biliyordum çünkü karanlıkta ışık bulunmazdı.

TEŞEKKÜRLER

Bu çok UZUN olacak o yüzden lütfen biraz sabredin. Bu kitabı çıkarmamda âdeta bir ordu kadar çok insan yardımcı oldu.

Christian: Çılgınlığıma katlandığın, bana daima inandığın ve bana bir kraliçeymişim gibi davrandığın için (hak etmediğimi düşünmeme rağmen) teşekkürler. Triplerime katlandığın ve korkunç mizah anlayışıma güldüğün için teşekkürler. Öğullarımıza mükemmel bir baba olduğun ve bana ve romanıma inandığın için teşekkürler. Ama her şeyden önemlisi beni sevdiğin için teşekkürler. Seni seviyorum.

MJ Abraham: Bu macera boyunca birbirimize yaslanabildiğimiz için çok mutluyum. Benim sana inandığım kadar, sen de bana inandığın için teşekkür ederim. Bir gün öyle bir dünyaya taşınacağız ki, hayatta kalmak için yapmamız gereken tek şey okumak ve yazmak olacak. Seni seviyorum! Yazmaya devam et! İyi şeyler olacak!

A.L. Zaun: Asıl Colette sensin. Sana teşekkür etmek için bu sayfada yeterince yer yokmuş gibi hissediyorum. Yazımı okudun, okudun, tekrar okudun ve tekrar okudun. Bazı şeylerin yerini değiştirmem ve diğerlerini de değiştirmem gerektiğini söy-

lemekten çekinmediğin için teşekkürler. Kendi yazman gereken şeyler varken kendi yazıma bu kadar ilgi gösterdiğin ve daha iyi bir yazar olmam için beni gaza getirdiğin için teşekkürler. Dünyanın yazdığın üçlemeyi okuması için sabırsızlanıyorum!

Angie. D. McKeon: Sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle anlatamam. Bu hikâyeye inandığın, pes etmek istediğimde beni zorladığın, bana beta okuru bulduğun, arkadaşım, kişisel asistanım, yayıncım, beta okurum olduğun ve ihtiyacım olan yol göstericiliği yaptığın için teşekkür ederim.

Taryn Cellucci: Bu inanılmaz yolculuk esnasında seninle tanıştığıma ÇOK mutluyum. Bana o kadar benziyorsun ki biraz korkmaya başladım. (Ama bu aynı zaman muhteşem bir şey tabi haha) Sanki seni senelerdir tanıyor gibiyim. DÜRÜST olduğun, hiçbir şeyi yumuşatmadığın, gerçekçi olduğun ve benimle geyik yaptığın... ve kendin olduğun için teşekkür ederim. Okuduğun, yorumladığın ve bana görüntülü mesajlar yolladığın için teşekkürler. (HAHA) İsmi ni gerçekten Taryn "Pislik" Cellucci diye yazmak istemiştin ama çok rüküş gözükeceğini düşündüm o yüzden herkes bu kısmı okumayacağımdan buraya yazıyorum. <3 <3 <3

Daha en başından beni yarı yolda bırakmayan ve sorgusuz sualsiz bir şekilde hikâyelerimi okuyan kızlar: Frances Molina, Megan Burgin, Mari Mendez & Nat Rodriguez,

Andrenella Dielingen, Brigitte Aleman, Carla Crespo... Sizi tahmin edebileceğinizden daha çok seviyorum. Eleştirileriniz ve desteğiniz benim için çok önemliydi.

WWM Kızları: Luisa Hansen, Lisa Harley, Crysti Perry, Lisa Chamberlin, Laura

Benson, Sarah Lowe. Desteğiniz için teşekkürler. Her zaman aranızdayım.

Michelle Finkle, Dyann Tufts, Barbie Bohrman, Sandra Cortez, Kimberly Shackelford,

Ciara Martinez, Megan Hand: Bu hikâyeyi okuduğunuz, eleştirdiğiniz ve desteklediğiniz için teşekkürler.

Jessica Carnes: Seni unutacağımı düşündün değil mi? İlk

taslağında eleştirilerle kıcıma tekme yi vurduğun için ÇOK. TEŞEKKÜR. EDERİM. HAHA. Ciddiyim, eleştirin sayende hikâye şu anki halini aldı. (Umarım iyi olmuştur çünkü olmamışsa suçlu su biraz da sensin.) Dürüst olduğun için teşekkürler ☺.

Eli Salom, Alexandra Jorge, Yvette Huerta, Fred LeBaron (kitap gurum!), Christine

Estevez: Desteğiniz benim için çok önemli.

Mami, Jay, & Barbara: Destek ve yardımınız için teşekkürler.

Stepha, Blanca, Diana, Anabelle, & Lidia: Sizi kelimelerle anlatamayacak kadar çok seviyorum. Beni her daim desteklediğiniz için teşekkürler.

Sarah Hansen: Dünyanın en iyi kitap kapağı tasarımcısı. Seninle çalışmak çok zevkliydi. Benimle binlerce kez fikirleri tartıştığın ve bu denli muhteşem bir kapak yaptığın için teşekkürler.

Jovana Shirley: En mükemmel editörsün gerçekten. Sana diyecek laf yok. İNANILMAZSIN.

Keri Wilson: Harikasın! Bu romana verdiğin emek için teşekkürler

Katja Millay & Kyla Linde: Bütün sorularımı yanıtladığını zihin teşekkürler! Ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsiniz!

Theresa Wegand'a formatlamadan çok ötesini yaptığı için teşekkürler.

My Secret Romance Book Reviews, Angie's Dreamy Reads, Shh Mommy's Reading,

Books, Babes & Cabernet, Kindle Buddies, Book Broads, Book Lovers ve dahası.

Karanlığa gömülü bir geçmişi
vardı ve şimdi hayatı
hâlâ sırlarla örtülüydü. Geleceği
ise kaçınılmaz bir gerçeği
saklıyordu.

Ebeveynlerinin gizemli ve vahşi bir şekilde
öldürülmesinden sonra Blake Brennon,
alışlagelmemiş bir ailede teselli bulmuştu.

Fakat ebeveynlerinin kaybı asla peşini
bırakmamıştı ve bu durum başkalarının sevgisine
karşılık vermesine engel oluyordu. Devamlı korku
içinde ve her şeyi kontrol altında tutma ihtiyacıyla
yaşıyor ve geçmişiyle ilgili ayrıntıları hatırlamasına
yol açan kâbuslar görüyordu. Artık gerçeği ortaya
çıkarmaya karar veren Blake'in geçmişi, bugünüyle
çarpmaya başladığında tek yapması gereken,
gerçeği öğrenmenin sevdiği herkesi kaybetmeye
değip değmeyeceğine karar vermesiydi.

Geçmişi gün ışığına çıkarken aşk her şeyi telafi
edebilecek miydi? Yoksa Blake karanlıkta ışığın
aranmayacağını mı öğrenecekti?

Çeviren: Bilge Begüm Büyüksaraç

20 TL

www.yabanciayinlari.com

facebook.com/yabanciayinlari

instagram.com/yabanciayinlari

internet.satis@ilknotka.com